Den Europæiske Unions
Tidende

DA
L-udgaven

2024/1351

22.5.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/1351

af 14. maj 2024

om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra e), og artikel 79, stk. 2, litra a), b) og c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I sin egenskab af at udgøre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bør Unionen sikre, at der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, og udstikke rammerne for en fælles politik for asyl, indvandring og forvaltning af medlemsstaternes ydre grænser, baseret på solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne som er retfærdig over for tredjelandsstatsborgere og statsløse og overholder folkeretten og EU-retten, herunder de grundlæggende rettigheder.

(2) Med henblik på at styrke gensidig tillid mellem medlemsstaterne er det nødvendigt med en samlet tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring, som forener interne og eksterne komponenter. Effektiviteten af en sådan tilgang afhænger af, at alle komponenterne adresseres i fællesskab og gennemføres konsekvent og på integreret vis.

(3) Denne forordning bør bidrage til en sådan samlet tilgang, ved at fastlægge en fælles ramme for Unionens og medlemsstaternes tiltag inden for deres respektive beføjelser på området for asylforvaltningspolitikker og relevante migrationsstyringspolitikker ved at opretholde og videreudvikle princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling, herunder dette princips finansielle konsekvenser, mellem medlemsstaterne, som regulerer politikkerne på asyl- og migrationsområdet i overensstemmelse med artikel 80 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling bør være den forudsætning, på grundlag af hvilken medlemsstaterne kollektivt deler ansvaret for at styre migrationen, navnlig på det område, der er reguleret af det fælles europæiske asylsystem.

(4) Medlemsstaterne bør som deres bidrag til den samlede tilgang træffe alle nødvendige foranstaltninger for bl.a. at sikre adgang til international beskyttelse og passende modtagelsesforhold for personer, der har behov for det,, at fremme lovlige adgangsveje, at muliggøre en effektiv anvendelse af reglerne for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, at forestå en effektiv tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for at opholde sig på medlemsstaternes område, at forhindre tredjelandsstatsborgeres og statsløses irregulære migration og uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne, at bekæmpe smugling af migranter og menneskehandel, herunder mindske de sårbarheder, de forårsager, og at yde støtte til andre medlemsstater i form af solidaritetsbidrag.

([1]) EUT C 155 af 30.4.2021, s. 58.
([2]) EUT C 175 af 7.5.2021, s. 32.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 10. april 2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14. maj 2024.

(5) For at styrke samarbejdet med tredjelande om asyl og migration, herunder tilbagetagelse og håndtering af de grundlæggende årsager til irregulær migration og til fordrivelse, er det nødvendigt at fremme og opbygge skræddersyede og gensidigt fordelagtige partnerskaber med disse lande. Sådanne partnerskaber bør danne en ramme for bedre koordinering af de relevante EU-politikker og -værktøjer med tredjelande og være baseret på menneskerettigheder, retsstatsprincippet og respekt for Unionens fælles værdier. For så vidt angår den samlede tilgang eksterne komponenter berører intet i denne forordning den allerede eksisterende kompetencefordeling mellem medlemsstaterne og Unionen eller mellem Unionens institutioner. Disse beføjelser vil fortsat blive udøvet under fuld overholdelse af procedurereglerne i traktaterne og i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis, navnlig for så vidt angår Unionens ikkebindende instrumenter.

(6) Der er brug for en fælles ramme for effektivt at tage hånd om det stigende fænomen med, at der ankommer blandede grupper af personer med behov for international beskyttelse og personer, som ikke har behov herfor, og i erkendelse af, at ansvaret for irregulær indrejse migranter og asylansøgere, der ankommer til Unionen, ikke bør løftes af de enkelte medlemsstater alene, men af Unionen som helhed. Anvendelsesområdet for denne forordning bør også omfatte personer, der har fået indrejsetilladelse.

(7) For at sikre sammenhængen og effektiviteten af de tiltag og foranstaltninger, som Unionen og dens medlemsstater træffer inden for deres respektive beføjelser, er der behov for at udforme en integreret politik og en samlet tilgang på området for asylforvaltning og migrationsstyring, omfattende både de interne og eksterne komponenter heraf. Unionen og medlemsstaterne bør inden for deres respektive beføjelser og i overensstemmelse med gældende EU-ret og internationale forpligtelser sikre sammenhængen og gennemførelsen af asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker.

(8) For at sikre, at deres asyl-, modtagelses- og migrationssystem er velforberedt, og at hver del af disse systemer har tilstrækkelig kapacitet, bør medlemsstaterne have de nødvendige menneskelige, materielle og finansielle ressourcer og den nødvendige infrastruktur til effektivt at gennemføre asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker og afsætte det nødvendige personale til deres kompetente myndigheder til gennemførelsen af denne forordning. Medlemsstaterne bør også sikre en passende koordinering mellem de relevante nationale myndigheder såvel som med de øvrige medlemsstaters nationale myndigheder.

(9) Idet de tager en strategisk tilgang, bør medlemsstaterne have nationale strategier for at sikre deres kapacitet til effektivt at gennemføre deres asylforvaltnings- og migrationsstyringssystem under fuld overholdelse af deres forpligtelser i henhold til EU-retten og folkeretten. Disse strategier bør omfatte forebyggende foranstaltninger for at mindske risikoen for migrationspres samt oplysninger om beredskabsplanlægning, herunder som fastsat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 ([4]), og relevante oplysninger med hensyn til principperne om integreret politikudformning og om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling i henhold til denne forordning og de retlige forpligtelser, der følger heraf på nationalt plan. Kommissionen og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer, navnlig Den Europæiske Unions Asylagentur (»Asylagenturet«), bør kunne støtte medlemsstaterne, når de udarbejder deres nationale strategier. Medlemsstaternes høring af de lokale og regionale myndigheder i overensstemmelse med national ret og i relevant omfang, kan også forbedre og styrke de nationale strategier. For at sikre, at de nationale strategier er sammenlignelige med hensyn til specifikke centrale elementer, bør Kommissionen fastlægge et fælles skema.

(10) For at sikre at der findes et effektivt overvågningssystem til at sikre anvendelsen af gældende EU-ret på asylområdet, bør der i medlemsstaternes nationale strategier tages hensyn til resultaterne af den overvågning, der foretages af Asylagenturet og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og andre relevante organer,-kontorer, agenturer eller organisationer, relevante dele af den evaluering, der foretages i henhold til Rådets forordning (EU) 2022/922 ([5]), samt de evalueringer, der foretages i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 ([6]). Medlemsstaterne kunne også tage resultaterne af andre relevante overvågningsmekanismer i betragtning.

([4]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/data/dir/2024/1346/oj).

([5]) Rådets forordning (EU) 2022/922 af 9. juni 2022 om indførelse og anvendelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1053/2013 (EUT L 160 af 15.6.2022, s. 1).

([6]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj).

(11) Kommissionen bør vedtage en langsigtet europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring (»strategien«), som fastsætter den strategiske tilgang for at sikre en konsekvent gennemførelse af de nationale strategier på EU-plan i overensstemmelse med principperne i denne forordning og i primære EU-ret og gældende folkeret.

(12) I betragtning af betydningen af at sikre, at Unionen er forberedt og i stand til at tilpasse sig til udviklingen og en ny situation med hensyn til asylforvaltning og migrationsstyring, bør Kommissionen hvert år vedtage en Årlig Europæisk Asyl- og Migrationsrapport (»rapporten«). Rapporten bør vurdere asyl-, modtagelses- og migrationssituationen i de foregående 12 måneder langs alle migrationsruter til og i alle medlemsstater, tjene som et redskab til tidlig varsling og bevidstgørelse for Unionen på migrations- og asylområdet og give et strategisk situationsbillede og prognoser for det kommende år. Rapporten bør bl.a. beskrive, hvor forberedte Unionen og medlemsstaterne er til at reagere på og tilpasse sig udviklingen i migrationssituationen og resultaterne af de relevante EU-organers, -kontorers og -agenturers overvågning. Dataene og oplysningerne samt vurderingerne i rapporten bør tages i betragtning i beslutningsprocedurerne vedrørende solidaritetsmekanismen, der er fastsat i denne forordnings del IV.

(13) Rapporten bør udarbejdes i samråd med medlemsstaterne og relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer. Med henblik på rapporten bør Kommissionen anvende eksisterende rapporteringsmekanismer, primært den integrerede situationsbevidsthed og analyse, forudsat at den integrerede politiske kriserespons er aktiveret, og EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration fastlagt i Kommissionens henstilling (EU) 2020/1366 ([7]). Det er yderst vigtigt for at sikre, at Unionen er forberedt og i stand til at tilpasse sig udviklingen og udviklingen i asylforvaltning og migrationsstyring, og dermed for at den årlige asyl- og migrationscyklus og solidaritetsmekanismen kan fungere tilfredsstillende, at medlemsstaterne, Rådet, Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer bidrager til sådanne eksisterende rapporteringsmekanismer og sikrer en passende og rettidig udveksling af oplysninger og data. Der bør også tages hensyn til oplysninger fra andre relevante kilder, herunder Det Europæiske Migrationsnetværk, De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge og Den Internationale Organisation for Migration. Kommissionen bør kun anmode om yderligere oplysninger fra medlemsstaterne, når disse oplysninger ikke er tilgængelige gennem de pågældende rapporteringsmekanismer og relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer, for at undgå dobbeltarbejde.

(14) For at sikre, at de nødvendige redskaber er på plads til at bistå medlemsstaterne med at håndtere de udfordringer, der kan opstå som følge af tilstedeværelsen på deres område af tredjelandsstatsborgere eller statsløse, uanset hvordan de har passeret medlemsstaternes ydre grænser, bør rapporten ledsages af en afgørelse med angivelse af, hvilke medlemsstater der er udsat for migrationspres, er i risiko for migrationspres i løbet af det kommende år eller står over for en betydelig migrationssituation (»afgørelsen«). Medlemsstater, der er udsat for migrationspres, bør kunne forlade sig på brug af solidaritetsbidragene i den årlige solidaritetspulje.

(15) For at skabe forudsigelighed for medlemsstater, der er udsat for migrationspres, og for bidragende medlemsstater bør rapporten og afgørelsen ledsages af et forslag fra Kommissionen, der afdækker konkrete årlige solidaritetsforanstaltninger, herunder omfordelinger, finansielle bidrag og i givet fald alternative solidaritetsforanstaltninger samt det omfang heraf, som sandsynligvis vil være påkrævet for det kommende år på EU-plan, idet det anerkendes, at de forskellige former for solidaritet har samme værdi. Typerne og omfanget af de i Kommissionens forslag identificerede foranstaltninger bør som minimum svare til årlige minimumstærskler for omfordeling og finansielle bidrag. Disse minimumstærskler bør fastsættes i denne forordning for at sikre, at de bidragende medlemsstater kan foretage en forudsigelig planlægning, og for at give minimumsgarantier til de solidaritetsmodtagende medlemsstater. Hvor det findes nødvendigt, kunne Kommission i sit forslag angive et højere årligt antal omfordelinger eller finansielle bidrag. For at bevare den samme værdi af solidaritetsforanstaltningerne bør forholdet mellem de årlige tal, der er fastsat i denne forordning, opretholdes. På samme måde bør Kommissionens forslag ved fastlæggelsen af de årlige tal tage hensyn til ekstraordinære situationer, hvor der ikke forventes noget behov for solidaritet i det kommende år.

(16) For at sikre bedre koordinering på EU-plan og i betragtning af de særlige træk ved det solidaritetssystem, der er fastsat i denne forordning, og som er baseret på tilsagnene givet af hver medlemsstat, der udøver fuld skønsbeføjelse med hensyn til typen af solidaritet, i EU-solidaritetsforummet på højt plan (»forummet på højt plan«), bør gennemførelsesbeføjelsen til at oprette den årlige solidaritetspulje tillægges Rådet, der handler på grundlag af et forslag fra Kommissionen. Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje bør afdække konkrete årlige solidaritetsforanstaltninger, herunder omfordelinger, finansielle bidrag og i givet fald alternative

([7]) Kommissionens henstilling (EU) 2020/1366 af 23. september 2020 om en EU-mekanisme til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration (plan for beredskab og krisestyring på migrationsområdet) (EUT L 317 af 1.10.2020, s. 26).

solidaritetsforanstaltninger samt det omfang i hvilket disse sandsynligvis vil være påkrævet for det kommende år på EU-plan, idet det anerkendes, at de forskellige former for solidaritet har samme værdi. Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje bør også indeholde de specifikke tilsagn, som hver medlemsstat har givet.

(17) Solidaritetsmodtagende medlemsstater bør have mulighed for at gennemføre tiltag i eller vedrørende tredjelande i overensstemmelse med anvendelsesområdet for og målene for denne forordning og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 ([8]).

(18) Medlemsstaterne og Kommissionen bør sikre respekt for de grundlæggende rettigheder og overholdelse af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) ved gennemførelsen af tiltag, der finansieres af de finansielle bidrag. De grundforudsætninger, der er fastsat i artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1060 ([9]), herunder den horisontale grundforudsætning om »effektiv gennemførelse og anvendelse af chartret om grundlæggende rettigheder«, bør finde anvendelse på de af medlemsstaternes programmer, der støttes med finansielle bidrag. Ved udvælgelsen af de tiltag, der støttes med finansielle bidrag, bør medlemsstaterne anvende bestemmelserne i artikel 73 i forordning (EU) 2021/1060, herunder at tage hensyn til chartret. For så vidt angår de tiltag, der finansieres af de finansielle bidrag, bør medlemsstaterne anvende de forvaltnings- og kontrolsystemer, der er indført til deres programmer i overensstemmelse med forordning (EU) 2021/1060. Medlemsstaterne bør beskytte Unionens budget og bør anvende finansielle korrektioner ved at annullere hele eller en del af støtten fra de finansielle bidrag, hvis det konstateres, at de udgifter, der er anmeldt til Kommissionen, er uregelmæssige, i overensstemmelse med forordning (EU) 2021/1060. Kommissionen kan afbryde betalingsfristen, suspendere alle eller en del af betalingerne og anvende finansielle korrektioner i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EU) 2021/1060.

(19) Under operationaliseringen af den årlige solidaritetspulje bør bidragende medlemsstater have mulighed for efter anmodning fra en solidaritetsmodtagende medlemsstat at yde alternative solidaritetsbidrag. Alternative solidaritetsbidrag bør have praktisk og operationel værdi. Hvis Kommissionen efter høring af den pågældende medlemsstat finder, at der er behov for sådanne foranstaltninger som angivet af den pågældende medlemsstat, bør sådanne bidrag angives i Kommissionens forslag til Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje. Det bør være tilladt for bidragende medlemsstater at give tilsagn om sådanne bidrag, selv om de ikke er angivet i Kommissionens forslag til Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje, og de bør betragtes som finansiel solidaritet, og deres finansielle værdi bør vurderes og anvendes på en realistisk måde. Hvis den solidaritetsmodtagende medlemsstat ikke anmoder om de pågældende bidrag i et givet år, bør de konverteres til finansielle bidrag ved årets udgang.

(20) For at lette beslutningsprocessen bør Kommissionens forslag til Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje først offentliggøres, når Rådet har vedtaget det.

(21) Med henblik på en effektiv gennemførelse af den fælles ramme og for at afdække mangler, imødegå udfordringer og forhindre, at der opbygges pres på asyl- og modtagelsessystemer, bør Kommissionen overvåge og give oplysninger om migrationssituationen ved hjælp af regelmæssige rapporter.

(22) For at sikre en rimelig ansvarsfordeling, solidaritet som nedfældet i artikel 80 i TEUF og en ligelig fordeling af indsatsen mellem medlemsstaterne bør der oprettes en obligatorisk solidaritetsmekanisme, der yder effektiv støtte til de medlemsstater, der er udsat for migrationspres, og som sikrer hurtig adgang til fair og effektive procedurer for meddelelse af international beskyttelse. En sådan mekanisme bør omfatte forskellige typer solidaritetsforanstaltninger af samme værdi og bør, være fleksibel og hurtigt kunne tilpasses udviklingen i de migrationsmæssige udfordringer. Solidaritetsresponsen bør tilrettelægges individuelt i de enkelte sager for at være skræddersyet til den pågældende medlemsstats behov.

(23) For at sikre en gnidningsfri gennemførelse af solidaritetsmekanismen bør Kommissionen udpege en EU-solidaritetskoordinator. EU-solidaritetskoordinatoren bør overvåge og koordinere de operationelle aspekter af solidaritetsmekanismen og bør fungere som et centralt kontaktpunkt. EU-solidaritetskoordinatoren bør lette kommunikationen mellem medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning. EU-solidaritetskoordinatoren bør i samarbejde med Asylagenturet fremme sammenhængende arbejdsmetoder til identifikation af personer, der er berettiget til omfordeling, og matchning heraf med medlemsstater, hvortil der sker omfordeling, navnlig for at sikre,

([8]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 af 7. juli 2021 om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 1).

([9]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1060 af 24. juni 2021 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond Plus, Samhørighedsfonden, Fonden for Retfærdig Omstilling og Den Europæiske Hav-, Fiskeri- og Akvakulturfond og om finansielle regler for nævnte fonde og for Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, Fonden for Intern Sikkerhed og instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik (EUT L 231 af 30.6.2021, s. 159).

at der tages hensyn til meningsfuld tilknytning. For at rollen som EU-solidaritetskoordinator kan varetages effektivt, bør kontoret for EU-solidaritetskoordinator have tilstrækkeligt personale og tilstrækkelige ressourcer, og EU-solidaritetskoordinatoren bør kunne deltage i møder i forummet på højt plan.

(24) For at sikre en effektiv gennemførelse af den solidaritetsmekanisme, der oprettes ved denne forordning, bør der indkaldes repræsentanter for medlemsstaterne på ministerplan eller på andet højt politisk plan i et forum på højt plan, som bør behandle rapporten, afgørelsen og Kommissionens forslag til Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje og gøre status over den generelle situation og nå frem til en konklusion om, hvilke solidaritetsforanstaltninger, og omfanget heraf, der er nødvendige for at oprette den årlige solidaritetspulje, og, hvor det er nødvendigt, andre beredskabsforanstaltninger på migrationsområdet. For at sikre en gnidningsfri funktion og operationalisering af den årlige solidaritetspulje bør EU-solidaritetskoordinatoren på Kommissionens vegne indkalde og lede et EU-forum på teknisk niveau (»forummet på teknisk niveau«), bestående af tilstrækkeligt højtstående repræsentanter, såsom højtstående embedsmænd fra medlemsstaternes relevante myndigheder. Asylagenturet og, hvor det er relevant og indbudt af EU-solidaritetskoordinatoren, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, bør deltage i forummet på teknisk niveau.

(25) I betragtning af at eftersøgnings- og redningsaktioner hidrører fra internationale forpligtelser, vil medlemsstater, der står over for tilbagevendende ilandsætninger i forbindelse med eftersøgnings- og redningsoperationer, kunne være blandt de medlemsstater, der drager fordel af solidaritetsforanstaltninger. Det bør være muligt at angive en vejledende procentdel af de solidaritetsforanstaltninger, der kunne være nødvendige for de pågældende medlemsstater. Derudover bør medlemsstaterne tage hensyn til sårbarhederne hos personer, der ankommer fra sådanne ilandsætninger.

(26) For at sikre en rettidig reaktion på situationen med migrationspres bør EU-solidaritetskoordinatoren støtte en hurtig omfordeling af ansøgere om og personer med international beskyttelse, der er berettigede til omfordeling. Den solidaritetsmodtagende medlemsstat bør udarbejde en liste over berettigede personer, der skal omfordeles, med bistand fra Asylagenturet, hvis der anmodes herom, og bør være i stand til at anvende værktøjer, der er udviklet af EU-solidaritetskoordinatoren. Personer, der skal omfordeles, bør have mulighed for at give oplysninger om eksistensen af meningsfuld tilknytning til specifikke medlemsstater, men bør ikke have ret til at vælge en bestemt medlemsstat, hvortil der sker omfordeling.

(27) For at sikre en passende solidaritetsrespons, og hvis medlemsstaternes bidrag er utilstrækkelige i forhold til de konstaterede behov, bør Rådet kunne genindkalde forummet på højt plan for at give medlemsstaterne mulighed for at give tilsagn om yderligere solidaritetsbidrag.

(28) Ved vurderingen af, hvorvidt en medlemsstat er udsat for migrationspres, er i risiko for migrationspres eller står over for en betydelig migrationssituation, bør Kommissionen på grundlag af en bred kvantitativ og kvalitativ vurdering tage hensyn til en bred vifte af faktorer, herunder de relevante henstillinger fra Asylagenturet og oplysninger indsamlet i henhold til EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration. Sådanne faktorer bør omfatte antallet af ansøgninger om international beskyttelse, irregulære grænsepassager, tredjelandsstatsborgeres og statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne, afgørelser om tilbagesendelse, der er truffet og fuldbyrdet, afgørelser om overførsel, der er truffet og gennemført, antallet af ankomster ad søvejen, herunder gennem ilandsætning efter eftersøgnings- og redningsoperationer, asylansøgeres sårbarheder og en medlemsstats kapacitet til at håndtere dens asyl- og modtagelsesbyrde, de særlige forhold, der skyldes medlemsstaternes geografiske placering og forbindelser med relevante tredjelande, og mulige situationer med instrumentalisering af migranter.

(29) Der bør fastsættes en mekanisme for de medlemsstater, der i afgørelsen er identificeret som værende udsat for migrationspres, eller dem, der anser sig for at være udsat for migrationspres, med henblik på at gøre brug af den årlige solidaritetspulje. De medlemsstater, der i afgørelsen er identificeret som værende under pres, bør kunne gøre brug af den årlige solidaritetspulje på en enkel måde ved blot at underrette Kommissionen og Rådet om deres hensigt om at anvende den, hvorefter EU-solidaritetskoordinatoren på Kommissionens vegne bør indkalde forummet på teknisk niveau. De medlemsstater, der anser sig for at være udsat for migrationspres, bør med henblik på at gøre brug af puljen fremlægge en behørigt underbygget begrundelse for eksistensen og omfanget af migrationspresset og andre relevante oplysninger i form af en meddelelse, som Kommissionen hurtigt bør vurdere. De solidaritetsmodtagende medlemsstater bør bruge den årlige solidaritetspulje på en rimelig og forholdsmæssig måde under

hensyntagen til solidaritetsbehovene i de andre medlemsstater, der er udsat for migrationspres. EU-solidaritetskoordinatoren bør sikre en afbalanceret fordeling af de solidaritetsbidrag, der er til rådighed blandt de solidaritetsmodtagende medlemsstater. Hvis en medlemsstat anser sig selv for at være i en krisesituation, bør proceduren i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 ([10]) finde anvendelse.

(30) Hvis medlemsstaterne selv er solidaritetsmodtagende medlemsstater, bør de ikke være forpligtet til at gennemføre de bidrag til solidaritetspuljen, som de har givet tilsagn om. Hvis en medlemsstat er udsat for eller anser sig for at være udsat for migrationspres eller står over for eller anser sig for at stå over for en betydelig migrationssituation, der kan gøre det vanskeligt for den at gennemføre et bidrag, som den har givet tilsagn om, som følge af udfordringer, som denne medlemsstat skal imødegå, bør det samtidig være muligt for denne medlemsstat at anmode om en fuldstændig eller delvis fratrækning af det bidrag, som den har givet tilsagn om.

(31) I overensstemmelse med det bindende princip om rimelig fordeling bør der for anvendelsen af solidaritetsmekanismen anvendes en referencenøgle baseret på størrelsen af medlemsstaternes befolkning og BNP, som gør det muligt at fastsætte hver medlemsstats samlede bidrag. En medlemsstat vil på frivillig basis kunne yde et samlet bidrag ud over sin obligatoriske rimelige andel for at bistå medlemsstater, der er udsat for migrationspres. I forbindelse med den årlige solidaritetspuljes operationalisering bør de bidragende medlemsstater gennemføre deres tilsagn i forhold til deres samlede tilsagn, således at hver gang, der gøres brug af solidaritet fra puljen, bidrager disse medlemsstater i overensstemmelse med deres rimelige andel. For at sikre, at denne forordning fungerer, bør de bidragende medlemsstater ikke være forpligtet til at gennemføre deres solidaritetstilsagn over for den solidaritetsmodtagende medlemsstat, hvis Kommissionen har konstateret systemiske mangler i den pågældende solidaritetsmodtagende medlemsstat med hensyn til reglerne i denne forordnings del III, som kunne få alvorlige negative konsekvenser for, hvordan denne forordning fungerer.

(32) Ud over den årlige solidaritetspulje har medlemsstaterne, navnlig når de er udsat for migrationspres eller står over for en betydelig migrationssituation, samt Unionen adgang til den permanente EU-værktøjskasse til migrationsstøtte (»værktøjskassen«), der indeholder foranstaltninger, der kan bidrage til at imødekomme behovene og lette presset for medlemsstaterne, og som er forudset i gældende EU-ret eller politikværktøjer. For at sikre, at alle relevante værktøjer anvendes effektivt til at reagere på specifikke migrationsudfordringer, bør Kommissionen have mulighed for at angive de nødvendige foranstaltninger fra værktøjskassen, uden at dette i givet fald berører den relevante EU-ret. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at anvende værktøjskassens komponenter sammen med den årlige solidaritetspulje. Anvendelsen af foranstaltninger i værktøjskassen bør imidlertid ikke være en forudsætning for at drage fordel af solidaritetsforanstaltninger.

(33) Ansvarskompensationer bør indføres som en solidaritetsforanstaltning på sekundært niveau, i henhold til hvilken ansvaret for behandlingen af en ansøgning overføres til den bidragende medlemsstat, afhængigt af om omfordelingstilsagnene når visse tærskler som fastsat i denne forordning. For at sikre tilstrækkelig forudsigelighed for de solidaritetsmodtagende medlemsstater bliver anvendelsen af ansvarskompensationer under visse omstændigheder obligatorisk. Solidaritetsbidrag gennem ansvarskompensationer bør medregnes som en del af den bidragsydende medlemsstats obligatoriske rimelige andel. Der bør indføres en garantiordning for så vidt muligt at undgå incitamenter til irregulær migration til Unionen og tredjelandsstatsborgeres og statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne og bidrage til, at reglerne for fastlæggelse af ansvaret for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse fungerer gnidningsfrit. Hvor det bliver obligatorisk at anvende ansvarskompensation, er en bidragydende medlemsstat, der har givet tilsagn om omfordelinger og som ikke har nogen ansøgninger om international beskyttelse, for hvilke den solidaritetsmodtagende medlemsstat er blevet udpeget som ansvarlig for kompensation, forpligtet til at gennemføre sit omfordelingstilsagn.

(34) Mens omfordeling primært bør finde anvendelse på ansøgere om international beskyttelse, og idet der primært bør tages hensyn til de mest sårbare personer, bør anvendelsen heraf fortsat være fleksibel. I betragtning af den frivillige karakter heraf bør bidragende medlemsstater og solidaritetsmodtagende medlemsstater have mulighed for at give udtryk for deres præferencer med hensyn til de personer, der skal overvejes. Sådanne præferencer bør være rimelige i lyset af de konstaterede behov og de i den solidaritetsmodtagende medlemsstat tilgængelige profiler for at sikre, at de omfordelinger, der er givet tilsagn om, kan gennemføres effektivt.

(35) EU-organer, -kontorer og -agenturer inden for asyl- og grænseforvaltning og migrationsstyring bør efter anmodning kunne yde støtte til medlemsstaterne og Kommissionen ved gennemførelsen af denne forordning ved at yde ekspertise og operationel støtte som fastsat i deres respektive mandater.

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(36) Det fælles europæiske asylsystem er gradvist blevet opbygget som et fælles område for beskyttelse, der bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), hvorved det i overensstemmelse med princippet om non-refoulement sikres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse. I denne henseende, og uden at dette berører kriterierne i denne forordning for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, betragtes medlemsstaterne, som alle efterlever princippet om non-refoulement, som sikre lande for tredjelandsstatsborgere.

(37) Det er hensigtsmæssigt at inkludere en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, i det fælles europæiske asylsystem, som fastsat af Det Europæiske Råd på dets ekstraordinære møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999. En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og fair for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for således at sikre en hurtig og effektiv adgang til fair og effektive procedurer for meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

(38) For i væsentlig grad at øge forståelsen af de gældende procedurer bør medlemsstaterne hurtigst muligt give personer, der er omfattet af denne forordning, på et sprog, som de forstår eller med rimelighed formodes at forstå, alle relevante oplysninger om anvendelsen af denne forordning, navnlig oplysninger om kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, de respektive procedurer samt oplysninger om deres rettigheder og forpligtelser i henhold til denne forordning, herunder konsekvenserne af manglende overholdelse. For at sikre, at barnets tarv varetages, og for at sikre inklusion af mindreårige i de procedurer, der er fastsat i denne forordning, bør medlemsstaterne give mindreårige oplysninger på en børnevenlig måde og under hensyntagen til deres alder og modenhed. Asylagenturet bør i denne forbindelse i tæt samarbejde med de nationale myndigheder udvikle generelt oplysningsmateriale samt specifikt oplysningsmateriale til uledsagede mindreårige og sårbare ansøgere.

(39) Det er i både medlemsstaternes og ansøgernes interesse at levere oplysninger af god kvalitet og juridisk bistand vedrørende den procedure, der skal følges for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, samt ansøgernes rettigheder og forpligtelser i forbindelse med denne procedure. For at gøre proceduren for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, mere effektiv og sikre korrekt anvendelse af kriterierne for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som fastsat i denne forordning, bør juridisk rådgivning indføres som en integreret del af systemet til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Med henblik herpå bør der efter anmodning stilles juridisk rådgivning til rådighed for ansøgerne med henblik på at yde vejledning og bistand i forbindelse med anvendelsen af kriterierne og procedurerne til afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

(40) Denne forordning bør bygge på principperne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 ([11]), samtidig med at den håndterer de konstaterede udfordringer og videreudvikler princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling som en del af den fælles ramme i overensstemmelse med artikel 80 i TEUF. Med henblik herpå bør en ny obligatorisk solidaritetsmekanisme gøre det muligt at styrke medlemsstaternes beredskab med henblik på at håndtere migration, håndtere situationer, hvor medlemsstaterne står over for migrationspres, og gøre det lettere for medlemsstaterne indbyrdes regelmæssigt at yde solidaritetsstøtte. En effektiv gennemførelse af en sådan solidaritetsmekanisme er sammen med et effektivt system til afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, en afgørende forudsætning for, at det fælles europæiske asylsystem kan fungere som et hele.

(41) Denne forordning bør finde anvendelse på ansøgere om subsidiær beskyttelse og personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, for derved at sikre ligebehandling af alle ansøgere om og personer med international beskyttelse samt sammenhæng med gældende EU-ret på asylområdet, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 ([12]).

([11]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 31).

([12]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 af 14. maj 2024 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

(42) For at sikre, at tredjelandsstatsborgere og statsløse, der genbosættes eller har fået indrejsetilladelse i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1350 ([13]) eller indrømmes international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning, tages tilbage til den medlemsstat, der gav dem indrejsetilladelse eller genbosatte dem, bør nærværende forordning også finde anvendelse på personer, der har fået indrejsetilladelse, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden tilladelse.

(43) Af hensyn til effektivitet og retssikkerhed er det afgørende, at denne forordning bygger på princippet om, at ansvar kun skal fastlægges én gang, medmindre én af ophørsgrundene i denne forordning finder anvendelse.

(44) Direktiv (EU) 2024/1346 bør finde anvendelse på alle procedurer omhandlende ansøgere, der er fastsat i denne forordning, med forbehold af begrænsningerne i anvendelsen af nævnte direktiv.

(45) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 ([14]) bør finde anvendelse, uden at det berører de proceduremæssige garantier i henhold til nærværende forordning, med forbehold af begrænsningerne i anvendelsen af nævnte forordning.

(46) I overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder fra 1989 og chartret bør barnets tarv være et primært hensyn for medlemsstaterne ved anvendelsen af denne forordning. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling på kort, mellemlang eller lang sigt, sikkerhedshensyn og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduremæssige garantier for uledsagede mindreårige på grund af deres særlige sårbarhed, herunder udpegning af en repræsentant.

(47) For at sikre en effektiv anvendelse af de garantier for mindreårige, der er fastsat i denne forordning, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder personale, der behandler anmodninger vedrørende uledsagede mindreårige, modtager passende uddannelse, f.eks. I overensstemmelse med de relevante retningslinjer fra Asylagenturet, på områder såsom den mindreåriges rettigheder og individuelle behov, tidlig identifikation af ofre for menneskehandel eller misbrug samt bedste praksis for at forhindre, at den mindreårige forsvinder.

(48) I henhold til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og chartret bør hensynet til privat- og familieliv indgå som et primært hensyn for medlemsstaterne ved anvendelsen af denne forordning.

(49) Uden at det berører medlemsstaternes kompetence med hensyn til erhvervelse af statsborgerskab og det faktum, at det i henhold til folkeretten er op til hver enkelt medlemsstat under behørig hensyntagen til EU-retten at fastsætte betingelserne for erhvervelse og fortabelse af statsborgerskab, bør medlemsstaterne ved anvendelsen af denne forordning overholde deres internationale forpligtelser over for statsløse i overensstemmelse med internationale menneskerettighedsretlige instrumenter, herunder i givet fald i henhold til konventionen om statsløse personers retsstilling, der blev vedtaget i New York den 28. september 1954. Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne bestræbe sig på at identificere statsløse og styrke deres beskyttelse og dermed give statsløse mulighed for at nyde godt af grundlæggende rettigheder og mindske risikoen for forskelsbehandling eller ulige behandling.

(50) For at forhindre personer, der udgør en sikkerhedsmæssig trussel, fra at blive overført fra den ene medlemsstat til den anden, er det nødvendigt at sikre, at den medlemsstat, hvori ansøgningen først blev registreret, ikke anvender kriterierne for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den solidaritetsmodtagende medlemsstat ikke anvender omfordelingsproceduren, hvor der er rimelig grund til at antage, at den pågældende person udgør en trussel mod den indre sikkerhed.

(51) For at sikre, at ansøgninger om international beskyttelse fra medlemmerne af én familie behandles grundigt af en enkelt medlemsstat, at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens, og at medlemmerne af én familie ikke adskilles, bør det være muligt at gennemføre proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af disse ansøgninger, sammen.

([13]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1350 af 14. maj 2024 om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1350, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1350/oj).

([14]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

(52) Definitionen af familiemedlem bør afspejle realiteten af de nuværende migrationstendenser, hvor ansøgerne ofte ankommer til medlemsstaternes område efter en længere periode i transit. Definitionen bør derfor omfatte familier, der er skabt uden for oprindelseslandet, men inden deres ankomst til medlemsstatens område.

(53) For at sikre fuld overholdelse af princippet om familiens enhed og barnets tarv bør eksistensen af et afhængighedsforhold mellem en ansøger og vedkommendes barn, søskende eller forældre på grund af ansøgerens graviditet eller moderskab, sundhedstilstand eller høje alder være et bindende kriterie for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Når ansøgeren er en uledsaget mindreårig, bør tilstedeværelsen på en anden medlemsstats område af et familiemedlem eller en slægtning, som kan tage sig af vedkommende, også blive et bindende kriterie for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. For at modvirke uledsagede mindreåriges uautoriserede bevægelser, når der ikke er sådan et familiemedlem eller en slægtning eller sådanne søskende til stede, hvilket ikke er i barnets tarv, bør den ansvarlige medlemsstat være den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international beskyttelse først blev registreret, hvis dette er i barnets tarv. Hvis den uledsagede mindreårige har ansøgt om international beskyttelse i flere medlemsstater, og en medlemsstat mener, at det ikke er i barnets tarv at overføre vedkommende til den ansvarlige medlemsstat på grundlag af en individuel vurdering, bør den pågældende medlemsstat blive ansvarlig for behandlingen af den nye ansøgning.

(54) Bevisreglerne bør give mulighed for hurtigere familiesammenføring end det er tilfældet i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013. Det er derfor nødvendigt at præcisere, at formelt bevis såsom skriftlig dokumentation og DNA-analyser ikke bør være nødvendige, hvor indicierne er sammenhængende, kan kontrolleres og er tilstrækkeligt detaljerede til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Medlemsstaternes myndigheder bør overveje alle tilgængelige oplysninger såsom fotografier, bevis for kontakt og vidneudsagn, for at foretage en fair vurdering af forholdet. Med henblik på at lette tidlig identifikation af mulige sager, der involverer familiemedlemmer, bør ansøgeren modtage et skema, der er udviklet af Asylagenturet. Hvor det er muligt, bør ansøgeren udfylde skemaet inden den personlige samtale. Under hensyntagen til betydningen af familiemæssig tilknytning inden for rækkefølgen af kriterierne for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, bør alle sager, der involverer familiemedlemmer, gives prioritet under de relevante procedurer i nærværende forordning.

(55) Hvis ansøgere er i besiddelse af et eksamensbevis eller en anden kvalifikation, bør den medlemsstat, hvor eksamensbeviset er udstedt, være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, forudsat at ansøgningen er registreret mindre end seks år efter udstedelsen af eksamensbeviset eller opnåelsen af den anden kvalifikation, hvilket vil sikre en hurtig behandling af ansøgningen i den medlemsstat, med hvilken ansøgeren har en meningsfuld tilknytning på grundlag af et sådant eksamensbevis.

(56) Eftersom en medlemsstat fortsat bør være ansvarlig for en person, som er indrejst på dens område på irregulær vis, er det også nødvendigt at tage højde foren situation, hvor personen indrejser på området efter en eftersøgnings- og redningsaktion. Der bør fastsættes en undtagelse fra dette kriterie til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, i en situation, hvor en medlemsstat har omfordelt personer, der har passeret en anden medlemsstats ydre grænse på irregulær vis eller efter en eftersøgnings- og redningsaktion. I en sådan situation bør den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, være ansvarlig, hvis personen ansøger om international beskyttelse.

(57) En medlemsstat bør efter eget skøn kunne fravige kriterierne for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, navnlig af humanitære, sociale, kulturelle og menneskelige grunde, med henblik på at sammenføre familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet til den eller til en anden medlemsstat, selv om den ikke er ansvarlig for en sådan behandling i henhold til kriterierne i denne forordning.

(58) For at sikre, at procedurerne i denne forordning overholdes, og at der ikke opstår hindringer for denne forordnings effektive anvendelse, navnlig for at undgå, at tredjelandsstatsborgere og statsløse forsvinder eller foretager uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne, er det nødvendigt at fastsætte klare forpligtelser for ansøgeren i forbindelse med proceduren, og som den pågældende rettidigt bør informeres behørigt om. Manglende opfyldelse af sådanne forpligtelser bør have passende og forholdsmæssige proceduremæssige konsekvenser for ansøgeren og for vedkommendes modtagelsesforhold. Medlemsstaterne bør tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold vurderer, når de vurdere, om ansøgeren opfylder forpligtelserne og samarbejder med de kompetente myndigheder, i overensstemmelse med reglerne i denne forordning. I overensstemmelse med chartret bør den medlemsstat, hvori en sådan ansøger opholder sig, under alle omstændigheder sikre, at denne ansøgers akutte materielle behov dækkes.

(59) For at begrænse muligheden for, at ansøgeres adfærd kunne føre til, at en medlemsstats ansvar ophører eller skifter til anden medlemsstat, bør de frister, der fører til, at ansvaret ophører eller skifter, hvis den pågældende person forlader medlemsstaternes område under behandlingen af ansøgningen eller forsvinder for at undgå overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig, forlænges. Når fristen for at sende en meddelelse om tilbagetagelse ikke overholdes af

den meddelende medlemsstat, bør der derudover ikke ske en ændring af, hvem der er ansvarlig, for derved at modvirke, at reglerne omgås, og proceduren obstrueres. I situationer, hvor en person er indrejst på irregulær vis i en medlemsstat uden at ansøge om asyl, bør det tidsrum, hvorefter den pågældende medlemsstats ansvar ophører, og hvor en anden medlemsstat, hvori den pågældende person efterfølgende ansøger, bliver ansvarlig, forlænges med henblik på yderligere at tilskynde personer til at overholde reglerne og ansøge i den første indrejsemedlemsstat og således begrænse tredjelandsstatsborgeres og statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne og forbedre den overordnede effektivitet af det fælles europæiske asylsystem.

(60) Der bør afholdes en personlig samtale med ansøgeren med henblik på at lette afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, medmindre ansøgeren er forsvundet, ikke er mødt op til den personlige samtale uden behørig begrundelse eller har fremlagt tilstrækkelige oplysninger til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Med henblik på at sikre, at alle relevante oplysninger indsamles fra ansøgeren for at træffe en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, bør den medlemsstat, der undlader at afholde samtale, give ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, herunder behørigt begrundede årsager til, at myndigheden må overveje behovet for en personlig samtale. Så snart ansøgningen om international beskyttelse er registreret, bør ansøgeren navnlig underrettes om, at denne forordning finder anvendelse, at den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af vedkommendes ansøgning om international beskyttelse, gør dette på grundlag af objektive kriterier, hvilke rettigheder og forpligtelser den pågældende har i henhold til denne forordning, og konsekvenserne af ikke at overholde forpligtelserne.

(61) For at sikre, at den personlige samtale i så høj grad som muligt letter afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på en hurtig og effektiv måde, bør det personale, der fører samtaler med ansøgere, have modtaget tilstrækkelig uddannelse, herunder generelt kendskab til problemer, der kunne have en negativ indvirkning på ansøgerens evne til at deltage i en samtale, såsom indikatorer, der tyder på, at ansøgeren kunne have været offer for tortur eller menneskehandel.

(62) For at sikre en effektiv beskyttelse af ansøgernes grundlæggende rettigheder til respekt for privatliv og familieliv, barnets rettigheder og beskyttelse mod umenneskelig og nedværdigende behandling som følge af en overførsel bør ansøgerne have adgang til effektive retsmidler, der er begrænset til disse rettigheder, i overensstemmelse med navnlig chartrets artikel 47 og EU-Domstolens relevante retspraksis.

(63) For at lette en gnidningsfri anvendelse af denne forordning bør medlemsstaterne i alle tilfælde i Eurodac anføre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, efter at procedurerne til afgørelse heraf er afsluttet, også i de tilfælde, hvor ansvaret skyldes manglende overholdelse af fristerne for at sende eller svare på anmodninger om overtagelse eller gennemføre en overførsel, samt i de tilfælde, hvor den medlemsstat, hvori der først blev indgivet en ansøgning, bliver ansvarlig, eller det er umuligt at gennemføre overførslen til den hovedansvarlige medlemsstat som følge af en reel risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling i den i chartrets artikel 4 anvendte betydning som følge af overførslen til denne medlemsstat, og det efterfølgende afgøres, at en anden medlemsstat er ansvarlig.

(64) For at sikre en hurtig afgørelse af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig, bør fristerne for at fremsætte og besvare anmodninger om overtagelse, fremsende meddelelser om tilbagetagelse samt klage og træffe afgørelse om klager strømlines og afkortes, uden at det berører ansøgernes grundlæggende rettigheder.

(65) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at en person ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at vedkommende søger international beskyttelse. Frihedsberøvelse bør være så kortvarig som muligt og være underkastet principperne om nødvendighed og proportionalitet. således at den kun er tilladt som en sidste udvej. Særlig skal frihedsberøvelse af ansøgere være i overensstemmelse med Genèvekonventionens artikel 31. De procedurer, der i henhold til denne forordning fastsættes for en frihedsberøvet person, bør anvendes som en prioritet, inden for de kortest mulige frister. For så vidt angår de generelle garantier vedrørende frihedsberøvelse samt, hvor det er relevant, betingelserne for frihedsberøvelsen bør medlemslandene også anvende bestemmelserne i direktiv (EU) 2024/1346 på personer, der frihedsberøves på grundlag af denne forordning. Mindreårige bør som hovedregel ikke frihedsberøves, og det bør bestræbes at anbringe dem et sted med særlige rammer for mindreårige. Under ekstraordinære omstændigheder vil mindreårige som en sidste udvej, når det er fastslået, at andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt, og frihedsberøvelse vurderes at være i barnets tarv, kunne frihedsberøves i de tilfælde, der fremgår af direktiv (EU) 2024/1346.

(66) Mangler ved eller sammenbrud i asylsystemer, som ofte forværres af eller fremkaldes ved, at der kommer særligt pres på dem, kunne bringe den gnidningsfri funktion af det system, der indføres i henhold til denne forordning, i fare, hvilket kunne medføre risiko for overtrædelse af ansøgernes rettigheder som fastsat i gældende EU-ret på asylområdet og chartret samt af andre internationale menneskerettigheder og flygtninges rettigheder.

(67) Loyalt samarbejde mellem medlemsstaterne er afgørende for, at det fælles europæiske asylsystem fungerer ordentligt. Et sådant samarbejde indebærer en korrekt anvendelse af bl.a. procedurereglerne i denne forordning, herunder at alle passende praktiske ordninger, der er nødvendige for at sikre, at overførsler rent faktisk udføres, indføres og gennemføres.

(68) Efter Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 ([15]) kan overførsler til den medlemsstat, der har ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, foretages på frivilligt grundlag, i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse. Medlemsstaterne bør fremme frivillige overførsler ved at give den pågældende person tilstrækkelige oplysninger og bør sikre, at kontrollerede overførsler og overførsler under ledsagelse foretages på en human måde under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og respekt for den menneskelige værdighed samt barnets tarv og under størst mulig hensyntagen til udviklingen i den relevante retspraksis, navnlig for så vidt angår overførsler af humanitære årsager.

(69) Forudsat at det er nødvendigt for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, bør medlemsstaterne kunne udveksle specifikke oplysninger, der er relevante med henblik herpå, uden ansøgerens samtykke, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for, at den ansvarlige medlemsstats kompetente myndigheder kan opfylde deres forpligtelser, navnlig dem, der følger af forordning (EU) 2024/1348.

(70) For at sikre en klar og effektiv omfordelingsprocedure bør der fastsættes særlige regler for solidaritetsmodtagende og bidragende medlemsstater. Hvis ansvaret ikke er fastlagt forud for omfordelingen, bør medlemsstaten, hvortil der sker omfordeling, blive ansvarlig, undtagen i de tilfælde, hvor det familierelaterede kriterie finder anvendelse. Reglerne og garantierne vedrørende overførsler i denne forordning bør også finde anvendelse på overførsler med henblik på omfordeling, hvor det er relevant. Sådanne regler bør sikre, at familiens enhed bevares, og at personer, der kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed, ikke omfordeles.

(71) Når medlemsstater foretager omfordeling som et solidaritetsbidrag, bør der ydes passende og forholdsmæssig finansiel bistand over EU-budgettet. For at tilskynde medlemsstaterne til at prioritere omfordelingen af uledsagede mindreårige bør der ydes et højere tilskyndelsesbidrag for så vidt angår uledsagede mindreårige.

(72) Det bør være muligt at mobilisere midlerne fra Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, der er oprettet ved forordning (EU) 2021/1147, og andre relevante EU-fonde (»fondene«) for at yde støtte til medlemsstaternes bestræbelser på at anvende nærværende forordning, i overensstemmelse med reglerne for anvendelse af fondene, og uden at det berører andre prioriteter, der støttes af fondene. I den forbindelse bør medlemsstaterne kunne gøre brug af tildelingerne under deres respektive programmer, herunder de beløb, der vil stilles til rådighed efter midtvejsrevisionen. Det bør være muligt at stille yderligere støtte til rådighed under de tematiske faciliteter, navnlig til de medlemsstater, der kunne være nødt til at øge deres kapacitet ved de ydre grænser, eller som står over for et særligt pres eller har særlige behov med hensyn til deres asyl- og modtagelsessystemer og deres ydre grænser.

(73) Forordning (EU) 2021/1147 bør ændres for at sikre et fuldt bidrag fra EU-budgettet til de samlede støtteberettigede udgifter til solidaritetstiltag og for at indføre specifikke rapporteringskrav i forbindelse med disse tiltag som led i de eksisterende rapporteringsforpligtelser om gennemførelsen af fondene.

(74) Ved fastlæggelsen af perioden for at være berettiget til støtte til udgifter til solidaritetstiltag bør behovet for at gennemføre solidaritetstiltag rettidigt tages i betragtning. På grund af den solidariske karakter af de finansielle overførsler i henhold til denne forordning bør sådanne overførsler derudover anvendes fuldt ud til at finansiere solidaritetstiltag.

([15]) Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3).

(75) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstater med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, afkorte procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller gennem fastlæggelse af procedurer for gennemførelse af overførslerne og for at foretage dem mere effektiv.

(76) Der bør sikres kontinuitet mellem systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, oprettet ved forordning (EU) nr. 604/2013, og det system, der indføres ved nærværende forordning. På samme måde bør der sikres sammenhæng mellem nærværende forordning og Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2024/1358 ([16]).

(77) Et eller flere netværk af medlemsstaternes kompetente myndigheder bør oprettes og bistås af Asylagenturet med henblik på at øge det praktiske samarbejde og udvekslingen af oplysninger om alle forhold, der vedrører anvendelsen af denne forordning, herunder udviklingen af praktiske redskaber og vejledning. Disse netværk bør tilstræbe at mødes regelmæssigt for at øge opbygning af tillid og en fælles forståelse af eventuelle udfordringer ved gennemførelse af denne forordning i medlemsstaterne.

(78) Driften af Eurodacsystemet, der er oprettet ved forordning (EU) 2024/1358, bør lette anvendelsen af nærværende forordning.

(79) Driften af visuminformationssystemet (VIS), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 ([17]) og navnlig gennemførelsen af artikel 21 og 22 deri, bør lette anvendelsen af nærværende forordning.

(80) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af deres forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, herunder relevant retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

(81) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ([18]) finder anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger i medfør af nærværende forordning. Medlemsstaterne bør gennemføre passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at sikre og kunne påvise, at databehandlingen sker i overensstemmelse med nævnte forordning og bestemmelserne om disse krav i nærværende forordning. Disse foranstaltninger bør navnlig sikre beskyttelsen af personoplysninger, der behandles i medfør af nærværende forordning, og navnlig forhindre ulovlig eller uautoriseret adgang til eller videreformidling, ændring eller tab af personoplysninger, der er behandlet. Den eller de kompetente tilsynsmyndigheder i hver medlemsstat bør overvåge, at de pågældende myndigheders behandling af personoplysninger er lovlig, herunder fremsendelsen til de myndigheder, der er ansvarlige for at foretage sikkerhedskontrol. Navnlig bør registrerede i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 underrettes uden unødig forsinkelse, når et brud på persondatasikkerheden sandsynligvis vil indebære en høj risiko for deres rettigheder og frihedsrettigheder.

(82) Medlemsstater såvel som EU-organer, -kontorer og -agenturer bør ved gennemførelsen af denne forordning træffe alle forholdsmæssige og nødvendige foranstaltninger for at sikre, at personoplysninger opbevares på en sikker måde.

(83) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges visse gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([19]), bortset fra Kommissionens gennemførelsesafgørelser om, hvorvidt en

([16]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af biometriske oplysninger med henblik på effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandsstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 (EUT L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj).

([17]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).

([18]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

([19]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

medlemsstat er udsat for migrationspres, er i risiko for migrationspres eller står over for en betydelig migrationssituation.

(84) For at fastsætte supplerende regler bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår identifikation af en uledsaget mindreårigs familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning for så vidt angår uledsagede mindreårige, kriterierne for at vurdere en slægtnings kapacitet til at tage sig af en uledsaget mindreårig, herunder i tilfælde, hvor den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat, hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere afhængighedsforholdet, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning for så vidt angår afhængige personer, kriterierne for at vurdere den pågældende persons kapacitet til at tage sig af den afhængige person, og hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorisont, med fuld respekt for barnets tarv som fastlagt i denne forordning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ([20]). For at sikre lige deltagelse i udarbejdelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i de ekspertgrupper i Kommissionen, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(85) Der skal foretages en række substansændringer af forordning (EU) nr. 604/2013. Af klarhedshensyn bør nævnte forordningen ophæves.

(86) For at sikre et effektivt tilsyn med anvendelsen af denne forordning er det nødvendigt, at der foretages regelmæssige evalueringer.

(87) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og respekterer de principper, som sikres i EU-retten og folkeretten, herunder i chartret. Denne forordning tilsigter navnlig at sikre fuld overholdelse af asylretten, der er sikret ved chartrets artikel 18, og de rettigheder, der anerkendes i chartrets artikel 1, 4, 7, 24 og 47. Medlemsstaterne bør derfor anvende denne forordning under fuld overholdelse af disse grundlæggende rettigheder.

(88) Målene for denne forordning, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der registreres af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, og oprettelsen af en solidaritetsmekanisme til støtte for medlemsstaterne til at håndter situationer med migrationspres, kan ikke i tilstrækkelig grad nås af medlemsstaterne, men kan på grund af omfanget og virkningerne bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(89) Med henblik på at sikre ensartet gennemførelse af denne forordning på tidspunktet for dens anvendelse bør der udarbejdes og gennemføres gennemførelsesplaner på EU-plan og nationalt plan, der identificerer mangler og operationelle skridt for hver medlemsstat.

(90) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Eftersom denne forordnings del III, V og VII indeholder ændringer som omhandlet i artikel 3 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen ([21]), skal Danmark meddele Kommissionen, hvorvidt landet ønsker at gennemføre indholdet af sådanne ændringer eller ej, på tidspunktet for vedtagelsen af ændringerne eller inden 30 dage herefter.

(91) I medfør af artikel1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

([20]) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
([21]) EUT L 66 af 8.3.2006, s. 38.

(92) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordnings del III, V og VII ny lovgivning på et område, der er omfattet af bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge ([22]).

(93) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordnings del III, V og VII retsakter eller foranstaltninger, der ændrer eller bygger på bestemmelserne i artikel 1 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz ([23]).

(94) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordnings del III, V og VII retsakter eller foranstaltninger, der ændrer eller bygger på bestemmelserne i artikel 1 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz, som der henvises til i artikel 3 i protokollen mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz ([24]) —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

DEL I

GENSTAND OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

I overensstemmelse med princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling som nedfældet i artikel 80 i TEUF og med henblik på at øge den gensidige tillid fastsættes der i denne forordning bestemmelser om:

a) en fælles ramme for asylforvaltning og migrationsstyring i Unionen og for det fælles europæiske asylsystems funktionsmåde

b) oprettelse af en solidaritetsmekanisme

c) kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »tredjelandsstatsborger«: en person, der ikke er unionsborger i den i artikel 20, stk. 1, i TEUF anvendte betydning, og som ikke er en person, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten som defineret i artikel 2, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 ([25])

2) »statsløs«: en person, som ingen stat i medfør af sin ret anser for sin statsborger

3) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning om beskyttelse fra en medlemsstat, der fremsættes af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der kan forstås som, at vedkommende søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus

([22]) EUT L 93 af 3.4.2001, s. 40.
([23]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 5.
([24]) EUT L 160 af 18.6.2011, s. 39.
([25]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

4) »ansøger«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om

5) »behandling af en ansøgning om international beskyttelse«: undersøgelse af antageligheden af en ansøgning om international beskyttelse eller realitetsbehandlingen af en sådan ansøgning i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348 og (EU) 2024/1347, bortset fra procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til nærværende forordning

6) »tilbagetrækning af en ansøgning om international beskyttelse«: enten eksplicit eller implicit tilbagetrækning af en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med. forordning (EU) 2024/1347

7) »person med international beskyttelse«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, som har fået international beskyttelse som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EU) 2024/1347

8) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede, før ansøgeren eller familiemedlemmet ankom til medlemsstaternes område, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på en medlemsstats område:

   a) ansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats nationale ret eller praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens nationale ret vedrørende tredjelandsstatsborgere

   b) et mindreårigt barn af par omhandlet i litra a) eller af ansøgeren, forudsat at dette barn er ugift og uanset om dette barn er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national ret

   c) såfremt ansøgeren er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for ansøgeren i henhold til national ret eller praksis i den medlemsstat, hvor den voksne opholder sig

   d) såfremt personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til national ret eller praksis i den medlemsstat, hvor personen med international beskyttelse opholder sig

9) »slægtning«: ansøgerens voksne tante, onkel eller bedsteforælder, som opholder sig på en medlemsstats område, uanset om ansøgeren er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national ret

10) »mindreårig«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs under 18 år

11) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til national ret eller praksis i den pågældende medlemsstat, så længe denne mindreårige ikke reelt befinder sig i en sådan voksens varetægt, herunder en mindreårig, der efterlades alene efter at være indrejst på medlemsstaternes område

12) »repræsentant«: en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente organer til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i procedurer, der er fastlagt i denne forordning, med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvis det er nødvendigt

13) »opholdsdokument«: enhver tilladelse, der er udstedt af en medlemsstats myndigheder, og som giver en tredjelandsstatsborger eller statsløs ret til at opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område inden for rammerne af en ordning for midlertidig beskyttelse eller indtil ophøret af de omstændigheder, der står i vejen for gennemførelsen af udsendelse, bortset fra visa og opholdstilladelser udstedt i den periode, der er nødvendig for at fastslå, hvilken medlemsstat der i overensstemmelse med denne forordning er ansvarlig, eller under behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse eller en ansøgning om opholdstilladelse

14) »visum«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater, herunder

   a) en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, i overensstemmelse med EU-retten eller national ret, og som kræves for indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat i mere end 90 dage

b) en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, i overensstemmelse med EU-retten eller national ret, og som kræves for indrejse med henblik på transit gennem eller et planlagt ophold i denne medlemsstat i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage

c) en tilladelse eller afgørelse, der er gyldig til transit gennem de internationale transitområder i en eller flere af medlemsstaternes lufthavne

15) »eksamensbevis eller kvalifikation«: et eksamensbevis eller en kvalifikation, der er opnået og dokumenteret i en medlemsstat efter mindst et års studier på en medlemsstats område i forbindelse med et anerkendt statsligt eller regionalt uddannelsesprogram svarende mindst til niveau 2 i den internationale standardklassifikation for skolevæsenet, som gennemføres af en uddannelsesinstitution i henhold til den pågældende medlemsstats love eller administrative bestemmelser, bortset fra online uddannelse eller andre former for fjernundervisning

16) »uddannelsesinstitution«: en offentlig eller privat uddannelsesinstitution, som er oprettet i og anerkendt af en medlemsstat i overensstemmelse med dens nationale ret eller administrativ praksis på grundlag af gennemsigtige kriterier

17) »forsvinden«: en handling, hvorved en berørt person ikke forbliver til rådighed for de kompetente administrative eller retslige myndigheder såsom ved at:

a) forlade en medlemsstats område uden tilladelse fra de kompetente myndigheder af årsager, der ikke ligger uden for den pågældendes kontrol

b) undlade at meddele fravær fra et bestemt indkvarteringscenter eller udpeget område eller opholdssted, hvis dette er krævet af en medlemsstat, eller

c) undlade at møde op hos de kompetente myndigheder, hvis dette er krævet af disse myndigheder

18) »risiko for forsvinden«: det forhold, at der i den individuelle sag foreligger specifikke grunde og omstændigheder, som er baseret på objektive kriterier fastsat i national ret, til at tro, at en berørt person, der er omfattet af procedurer i denne forordning, kunne forsvinde

19) »solidaritetsmodtagende medlemsstat«: en medlemsstat, der drager fordel af solidaritetsbidrag som fastsat i denne forordnings del IV

20) »bidragende medlemsstat«: en medlemsstat, der yder eller er forpligtet til at yde solidaritetsbidrag til fordel for en solidaritetsmodtagende medlemsstat som fastsat i denne forordnings del IV

21) »overførsel«: gennemførelse af en afgørelse truffet i henhold til artikel 42

22) »omfordeling«: overførsel af en ansøger eller en person med international beskyttelse fra en solidaritetsmodtagende medlemsstats område til en bidragende medlemsstats område

23) »eftersøgnings- og redningsaktioner«: eftersøgnings- og redningsaktioner som omhandlet i den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning fra 1979, der blev vedtaget i Hamborg den 27. april 1979

24) »migrationspres«: en situation, der opstår som følge af ankomster ad land-, sø- eller luftvejen eller ansøgninger fra tredjelandsstatsborgere eller statsløse af et sådant omfang, at de skaber uforholdsmæssigt store forpligtelser for en medlemsstat under hensyntagen til den generelle situation i Unionen, selv for et velforberedt asyl-, modtagelses- og migrationssystem, og som kræver øjeblikkelig handling, navnlig solidaritetsbidrag i henhold til denne forordnings del IV; under hensyntagen til de særlige forhold, der gælder for en medlemsstats geografiske beliggenhed, omfatter »migrationspres« situationer, hvor et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse ankommer, eller hvor der er risiko herfor, herunder når sådanne ankomster sker som følge af tilbagevendende ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner eller som følge af tredjelandsstatsborgeres eller statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne

25) »betydelig migrationssituation«: en situation, der adskiller sig fra migrationspres, hvor den kumulative virkning af nuværende og tidligere årlige ankomster af tredjelandsstatsborgere eller statsløse fører til, at et velforberedt asyl-, modtagelses- og migrationssystem når sin kapacitetsgrænse

26) »modtagelsesforhold«: modtagelsesforhold som defineret i artikel 2, nr. 6), i direktiv (EU) 2024/1346

27) »person, der har fået indrejsetilladelse«: en person, som en medlemsstat har accepteret får indrejse i medfør af forordning (EU) 2024/1350 eller inden for rammerne af en national genbosætningsordning uden for rammerne af nævnte forordning

28) »EU-solidaritetskoordinator«: den person, der er udpeget af Kommissionen i medfør af og med det mandat, der er defineret i denne forordnings artikel 15.

DEL II

FÆLLES RAMME FOR ASYLFORVALTNING OG MIGRATIONSSTYRING

KAPITEL I

Den samlede tilgang

Artikel 3

Samlet tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring

1. De fælles tiltag, som Unionen og medlemsstaterne træffer på området asylforvaltning og migrationsstyring inden for deres respektive beføjelser, baseres på princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling som nedfældet i artikel 80 i TEUF på grundlag af en samlet tilgang og styres af princippet om integreret politikudformning i overensstemmelse med folkeretten og EU-retten, herunder de grundlæggende rettigheder.

Med det overordnede mål effektivt at forvalte asyl og migration inden for rammerne af gældende EU-ret skal disse tiltag have følgende mål:

a) at sikre sammenhæng mellem asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikkerne i forvaltningen af migrationsstrømme til Unionen

b) at håndtere de relevante migrationsruter og uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne.

2. Kommissionen, Rådet og medlemsstaterne sikrer en konsekvent gennemførelse af asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker, herunder både de interne og eksterne komponenter af disse politikker, i samråd med de institutioner og organer, kontorer og agenturer, der er ansvarlige for eksterne politikker.

Artikel 4

Den samlede tilgangs interne komponenter

Med henblik på at nå de mål, der er fastsat i denne forordnings artikel 3, består den samlede tilgangs interne komponenter af følgende elementer:

a) tæt samarbejde og gensidigt partnerskab mellem EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer, medlemsstaterne og internationale organisationer

b) effektiv forvaltning af medlemsstaternes ydre grænser på grundlag af integreret europæisk grænseforvaltning som fastsat i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 ([26])

c) fuld overholdelse af de forpligtelserne, der er fastsat i folkeretten og EU-retten vedrørende personer, der reddes til søs

([26]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1).

d) hurtig og effektiv adgang til en fair og effektiv procedure for international beskyttelse på medlemsstaternes område, herunder ved medlemsstaternes ydre grænser og i medlemsstaternes territorialfarvande eller transitområder, og anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller personer med subsidiær beskyttelse, i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348 og (EU) 2024/1347

e) afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse

f) effektive foranstaltninger til at reducere incitamenterne til og for at forhindre tredjelandsstatsborgeres og statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne

g) ansøgeres adgang til passende modtagelsesforhold i overensstemmelse med direktiv (EU) 2024/1346

h) effektiv forvaltning af tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ([27])

i) effektive foranstaltninger til at give incitamenter til og støtte for integrationen af personer med international beskyttelse i medlemsstaterne

j) foranstaltninger til bekæmpelse af udnyttelse og begrænsning af ulovlig beskæftigelse i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/52/EF ([28])

k) i givet fald indsættelse og anvendelse af de operationelle værktøjer, der er oprettet på EU-plan, herunder af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og Den Europæiske Unions Asylagentur (»Asylagenturet«), og de EU-informationssystemer, der drives af Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA).

Artikel 5

Den samlede tilgangs eksterne komponenter

Med henblik på at nå målene i artikel 3 fremmer og opbygger Unionen og medlemsstaterne inden for rammerne af deres respektive beføjelser skræddersyede og gensidigt fordelagtige partnerskaber i fuld overensstemmelse med folkeretten og EU-retten og på grundlag af fuld respekt for menneskerettighederne og fremmer tæt samarbejde med relevante tredjelande på bilateralt, regionalt, multilateralt og internationalt plan, herunder med henblik på at:

a) fremme lovlig migration og lovlige migrationsveje for tredjelandsstatsborgere med behov for international beskyttelse og for tredjelandsstatsborgere, der i øvrigt får indrejsetilladelse med henblik på lovligt ophold

b) støtte partnere, der huser et stort antal migranter og flygtninge med behov for beskyttelse, og opbygge deres operationelle kapacitet inden for migrations-, asyl- og grænseforvaltning under fuld overholdelse af menneskerettighederne

c) forebygge irregulær migration og bekæmpe smugling af migranter og menneskehandel, herunder mindske de sårbarheder, de forårsager, og samtidig sikre retten til at ansøge om international beskyttelse

d) behandle de underliggende årsager til og drivkræfter bag irregulær migration og tvangsfordrivelse

e) håndhæve effektiv tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration

f) sikre fuldstændig gennemførelse af den fælles visumpolitik.

([27]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

([28]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/52/EF af 18. juni 2009 om minimumsstandarder for sanktioner og foranstaltninger over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 168 af 30.6.2009, s. 24).

Artikel 6

Princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling

1. Unionen og medlemsstaterne overholder ved gennemførelsen af deres forpligtelser princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling som nedfældet i artikel 80 i TEUF og tager hensyn til deres fælles interesse i, at Unionens asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker fungerer effektivt.

2. I forbindelse med opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til denne forordning arbejder medlemsstaterne tæt sammen, og de:

a) opretter og opretholder nationale asylforvaltnings- og migrationsstyringssystemer, der giver effektiv adgang til procedurer for international beskyttelse, yder international beskyttelse til ansøgere, der har behov for det, og sikrer en effektiv og værdig tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF, og sikrer og investerer i passende modtagelse af ansøgere om international beskyttelse, i overensstemmelse med direktiv (EU) 2024/1346

b) sikrer, at de nødvendige ressourcer og tilstrækkeligt kompetent personale afsættes til gennemførelsen af denne forordning, og, hvis medlemsstaterne finder det nødvendigt, eller hvor det er relevant, anmoder om støtte fra relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer til dette formål

c) træffer alle nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger i fuld overensstemmelse med grundlæggende rettigheder for at forhindre og reducere irregulær migration til medlemsstaternes områder, herunder for at forebygge og bekæmpe smugling af migranter og menneskehandel samt beskytte rettighederne for ofre for smugling af migranter og menneskehandel

d) anvender reglerne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, korrekt og hurtigt og gennemfører, hvor det er nødvendigt, overførslen til den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til del III, kapitel I-VI, og del IV, kapitel I

e) yder effektiv støtte til andre medlemsstater i form af solidaritetsbidrag på grundlag af de behov, der er angivet i del II eller IV

f) træffer effektive foranstaltninger til at reducere incitamenterne til og for at forhindre tredjelandsstatsborgeres og statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne

3. For at hjælpe medlemsstaterne med at opfylde deres forpligtelser skal den permanente EU-værktøjskasse for migrationsstøtte som minimum indeholde følgende:

a) operationel og teknisk bistand fra de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer i overensstemmelse med deres mandater, navnlig Asylagenturet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 ([29]), Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning i overensstemmelse med forordning (EU) 2019/1896 og Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 ([30]).

b) støtte fra EU-fondene til gennemførelse af den fælles ramme, der er fastsat i denne del, i overensstemmelse med forordning (EU) 2021/1147 og, hvor det er relevant, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148 ([31])

c) undtagelser i gældende EU-ret, som giver medlemsstaterne de nødvendige redskaber til at reagere på specifikke migrationsudfordringer som omhandlet i forordning (EU) 2024/1359 og (EU) 2024/1348 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 ([32])

([29]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 af 15. december 2021 om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010 (EUT L 468 af 30.12.2021, s. 1).

([30]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

([31]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148 af 7. juli 2021 om oprettelse af instrumentet for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik som del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 48).

([32]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. MAJ 2024 om oprettelse af en grænseprocedure ved tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148 (EUT L, 2024/1349, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj).

d) aktivering af EU-civilbeskyttelsesmekanismen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/836 ([33])

e) foranstaltninger til fremme af tilbagesendelses- og reintegrationsaktiviteter, herunder gennem samarbejde med tredjelande, og i fuld overensstemmelse med grundlæggende rettigheder

f) styrkede tiltag og tværsektorielle aktiviteter i den eksterne dimension af migration

g) styrket diplomatisk og politisk outreach

h) koordinerede kommunikationsstrategier

i) støtte effektive og menneskerettighedsbaserede migrationspolitikker i tredjelande

j) fremme lovlig migration og velforvaltet mobilitet, herunder ved at styrke bilaterale, regionale og internationale partnerskaber om migration, tvangsfordrivelse, lovlige migrationsveje og mobilitetspartnerskaber.

Artikel 7

Strategisk tilgang til forvaltning af asyl og migration på nationalt plan

1. Medlemsstaterne indfører nationale strategier, der fastsætter en strategisk tilgang til at sikre, at de har kapacitet til effektivt at gennemføre deres asylforvaltnings- og migrationsstyringssystem i fuld overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til EU-retten og folkeretten og under hensyntagen til den enkelte medlemsstats specifikke situation, navnlig deres geografiske placering.

Når medlemsstaterne fastlægger deres nationale strategier, kan de høre Kommissionen og relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer, navnlig Asylagenturet, samt lokale og regionale myndigheder, alt efter hvad der er relevant og i overensstemmelse med national ret. Disse strategier skal mindst indeholde:

a) forebyggende foranstaltninger for at mindske risikoen for migrationspres samt beredskabsplanlægning under hensyntagen til beredskabsplanlægningen i medfør af forordning (EU) 2019/1896 og (EU) 2021/2303 og direktiv (EU) 2024/1346 og de rapporter, Kommissionen har udarbejdet i henhold til henstilling (EU) 2020/1366

b) oplysninger om, hvordan de principper, der er fastsat i denne del, gennemføres af medlemsstaterne, og om hvordan de retlige forpligtelser, der følger heraf, opfyldes på nationalt plan

c) oplysninger om, hvordan resultaterne af den overvågning, der foretages af Asylagenturet og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, og den evaluering, der foretages i overensstemmelse med forordning (EU) 2022/922, samt den overvågning, der foretages i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) 2024/1356 er blevet taget i betragtning.

2. De nationale strategier skal tage hensyn til andre relevante strategier og eksisterende støtteforanstaltninger, navnlig støtteforanstaltningerne inden for rammerne af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/2303, og de skal være i overensstemmelse med og supplere de nationale strategier for integreret europæisk grænseforvaltning, der er fastlagt i overensstemmelse med artikel 8, stk. 6, i forordning (EU) 2019/1896.

3. Medlemsstaterne sender deres nationale strategier for asylforvaltning og migrationsstyring til Kommissionen seks måneder før vedtagelsen af strategien omhandlet i artikel 8.

4. Unionen yder finansiel og operationel støtte til opfyldelsen af forpligtelserne, herunder operationel støtte fra dens organer, kontorer og agenturer, i overensstemmelse med forordning (EU) 2019/1986, (EU) 2021/1147, (EU) 2021/2303 og, hvis det er relevant, (EU) 2021/1148.

5. Kommissionen overvåger og giver oplysninger om migrationssituationen ved hjælp af regelmæssige rapporter baseret på data og oplysninger fra EU-Udenrigstjenesten, Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning,

([33]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/836 af 20. maj 2021 om ændring af afgørelse nr. 1313/2013/EU om en EU-civilbeskyttelsesmekanisme (EUT L 185 af 26.5.2021, s. 1).

Europol og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder og navnlig de oplysninger, der er indsamlet i henhold til henstilling (EU) 2020/1366 og inden for rammerne af EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration og dens netværk, og, hvor det er nødvendigt, oplysninger fra medlemsstaterne.

6. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter et skema, der skal anvendes af medlemsstaterne for at sikre, at deres nationale strategier er sammenlignelige med hensyn til specifikke centrale elementer såsom beredskabsplanlægning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Artikel 8

En langsigtet europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring

1. Kommissionen udarbejder efter høring af medlemsstaterne og under hensyntagen til relevante rapporter og analyser fra EU-organer, kontorer og agenturer og på grundlag af de nationale strategier, der er omhandlet i artikel 7, en femårig europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring (»strategien«), der fastlægger den strategiske tilgang for at sikre den konsekvente gennemførelse af de nationale strategier. Kommissionen sender strategien til Europa-Parlamentet og Rådet. Strategien er ikke juridisk bindende.

2. Den første strategi vedtages senest den 12. december 2025 og derefter hvert femte år.

3. Strategien skal omfatte de komponenter, der er anført i artikel 4 og 5, give EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis en fremtrædende rolle og også tage hensyn til:

a) gennemførelsen af medlemsstaternes nationale strategier for asylforvaltning og migrationsstyring, der er omhandlet i artikel 7, og deres overholdelse af EU-retten og folkeretten

b) relevante oplysninger indsamlet af Kommissionen i henhold til henstilling (EU) 2020/1366

c) oplysninger indsamlet af Kommissionen og Asylagenturet om gennemførelsen af gældende EU-ret på asylområdet

d) oplysninger indhentet fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer, navnlig rapporter fra Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder

e) alle andre relevante oplysninger, herunder fra medlemsstater, overvågningsmyndigheder, internationale organisationer og andre relevante organer, kontorer, agenturer eller organisationer.

KAPITEL II

Den årlige migrationsstyringscyklus

Artikel 9

Den årlige europæiske asyl- og migrationsrapport

1. Kommissionen vedtager en årlig europæisk asyl- og migrationsrapport med en vurdering af asyl-, modtagelses- og migrationssituationen i de foregående 12 måneder og eventuelle udviklinger og et strategisk situationsbillede af migrations- og asylområdet, hvilket også fungerer som et redskab til tidlig varsling og bevidstgørelse for Unionen (»rapporten«).

2. Rapporten baseres på relevante kvantitative og kvalitative data og oplysninger fra medlemsstaterne, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, Europol og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder. Den kan også tage hensyn til oplysninger fra andre relevante organer, kontorer, agenturer eller organisationer.

3. Rapporten skal indeholde følgende elementer:

a) en vurdering af den generelle situation, der omfatter alle migrationsruter til Unionen og i alle medlemsstaterne, herunder navnlig:

i) antallet af ansøgninger om international beskyttelse og ansøgernes nationaliteter

ii) antallet af identificerede uledsagede mindreårige og, hvis det er til rådighed, personer med særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov

iii) antallet af tredjelandsstatsborgere eller statsløse med international beskyttelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1347

iv) antallet af afgørelser i første instans og endelige asylafgørelser

v) medlemsstaternes modtagelseskapacitet

vi) antallet af tredjelandsstatsborgere, som medlemsstaternes myndigheder har opdaget ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, ophold eller bopæl i medlemsstaten, herunder personer, hvis tilladelse til ophold er udløbet som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 19), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2226 ([34])

vii) antallet af afgørelser om tilbagesendelse udstedt af medlemsstaterne og antallet af tredjelandsstatsborgere, der har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse, der overholder direktiv 2008/115/EF

viii) antallet af tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som har fået indrejsetilladelse af medlemsstaterne gennem Unionens eller nationale genbosætningsordninger eller humanitære adgangsordninger

ix) antallet af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af grænseproceduren i forordning (EU) 2024/1348 og (EU) 2024/1349 samt deres nationalitet

x) antallet af indkommende eller udgående anmodninger om overtagelse eller meddelelser om tilbagetagelse i overensstemmelse med artikel 39 og 41

xi) antallet af afgørelser om overførsler og antallet af overførsler, der er gennemført i overensstemmelse med denne forordning

xii) antallet af tredjelandsstatsborgere, der sættes i land efter eftersøgnings- og redningsaktioner, deres nationalitet, samt antal ansøgninger om international beskyttelse indgivet af disse tredjelandsstatsborgere

xiii) de medlemsstater, der har oplevet gentagne ilandsætninger ad søvejen, navnlig som følge af ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsoperationer

xiv) antallet af tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der er blevet nægtet indrejse i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) 2016/399

xv) antallet af tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som nyder godt af midlertidig beskyttelse i overensstemmelse med Rådets direktiv 2001/55/EF ([35])

xvi) antallet af personer, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre land-, sø- eller luftgrænse, og, forudsat at oplysningerne er tilgængelige og verificerbare, antallet af forsøg på irregulær grænsepassage

xvii) støtte ydet af EU-organer, -kontorer og agenturer til medlemsstaterne

b) en prognose for det kommende år, herunder antal forventede ilandsætninger ad søvejen, baseret på den generelle migrationssituation i det foregående år og under hensyntagen til den nuværende situation, samtidig med at tidligere pres også afspejles

([34]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2226 af 30. november 2017 om oprettelse af et ind- og udrejsesystem til registrering af ind- og udrejseoplysninger og oplysninger om nægtelse af indrejse vedrørende tredjelandsstatsborgere, der passerer medlemsstaternes ydre grænser, om fastlæggelse af betingelserne for adgang til ind- og udrejsesystemet til retshåndhævelsesformål og om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 767/2008 og (EU) nr. 1077/2011 (EUT L 327 af 9.12.2017, s. 20).

([35]) Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12).

c) oplysninger om beredskabsniveauet i Unionen og i medlemsstaterne og de mulige virkninger af de forventede situationer

d) oplysninger om medlemsstaternes kapacitet, navnlig om modtagelseskapaciteten

e) resultaterne af den overvågning, der foretages af Asylagenturet og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, og den evaluering, der foretages i henhold til forordning (EU) 2022/922, samt den overvågning, der foretages i henhold til artikel 10 i forordning (EU) 2024/1356, som omhandlet i nærværende forordnings artikel 7, stk. 1, andet afsnit, litra c)

f) en vurdering af, om der er behov for solidaritetsforanstaltninger og foranstaltninger i henhold til den permanente EU-migrationsværktøjskasse for at støtte den pågældende medlemsstat eller de pågældende medlemsstater.

4. Kommissionen vedtager rapporten senest den 15. oktober hvert år og sender den til Europa-Parlamentet og Rådet.

5. Rapporten dannet grundlag for afgørelser på EU-plan om de foranstaltninger, der er nødvendige for at håndtere migrationssituationer.

6. Den første rapport vedtages senest den 15. oktober 2025.

7. Med henblik på rapporten giver medlemsstaterne, Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, Europol og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder de i artikel 10 omhandlede oplysninger senest den 1. juni hvert år.

8. Kommissionen indkalder til et møde i EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration i løbet af første halvdel af juli hvert år for at forelægge den indledende vurdering af situationen og udveksle oplysninger med medlemmer af denne mekanisme. Sammensætningen af og virkemåden for EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration skal være som fastsat i henstilling (EU) 2020/1366 i dens oprindelige udgave.

9. Medlemsstaterne og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer giver Kommissionen ajourførte oplysninger senest den 1. september hvert år.

10. Kommissionen indkalder senest den 30. september hvert år til et møde i EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration for at forelægge den konsoliderede vurdering af situationen. Sammensætningen af og virkemåden for EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration skal være som fastsat i henstilling (EU) 2020/1366 i dens oprindelige udgave.

Artikel 10

Oplysninger til vurdering af den generelle migrationssituation, migrationspresset, risikoen for migrationspres eller en betydelig migrationssituation

1. Når Kommissionen vurderer den generelle migrationssituation, eller om en medlemsstat er udsat for migrationspres, er i risiko for migrationspres eller står over for en betydelig migrationssituation, anvender den den rapport, der er omhandlet i artikel 9, og tager hensyn til eventuelle yderligere oplysninger i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a).

2. Kommissionen tager også følgende i betragtning:

a) oplysningerne fra den pågældende medlemsstat, herunder et skøn over dens behov og kapacitet og dens beredskabsforanstaltninger og eventuelle yderligere relevante oplysninger i den nationale strategi, der er omhandlet i artikel 7

b) graden af samarbejde om migration samt på tilbagesendelses- og tilbagetagelsesområdet, herunder ved at tage hensyn til årsrapporten i overensstemmelse med artikel 25a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ([36]), med oprindelses- og transitlande, første asyllande og sikre tredjelande som defineret i forordning (EU) 2024/1348

([36]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

c) den geopolitiske situation i de relevante tredjelande samt de grundlæggende årsager til migration og mulige situationer med instrumentalisering af migranter og den mulige udvikling på området irregulære indrejser via medlemsstaternes ydre grænser, som kunne påvirke migrationsstrømme

d) de relevante henstillinger givet i artikel 20 i forordning (EU) 2022/922, artikel 15 i forordning (EU) 2021/2303 og artikel 32, stk. 7, i forordning (EU) 2019/1896

e) oplysninger indsamlet i henhold til henstilling (EU) 2020/1366

f) rapporterne om integreret situationsbevidsthed og analyse, der udarbejdes i henhold til Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/1993 ([37]), forudsat at EU's integrerede politiske kriserespons er blevet aktiveret, eller rapporten om situationsbevidsthed og analyse på migrationsområdet, der udarbejdes i første fase af EU-mekanismen til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration, hvis den integrerede politiske kriserespons ikke er blevet aktiveret

g) oplysninger fra rapporteringsprocessen om visumliberalisering og dialoger med tredjelande

h) de kvartalsvise bulletiner om migration samt andre rapporter fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder

i) støtte ydet af EU-organer, -kontorer og -agenturer til medlemsstaterne

j) relevante dele af sårbarhedsvurderingsrapporten, der er omhandlet i artikel 32 i forordning (EU) 2019/1896

k) omfanget af og tendenserne med hensyn til tredjelandsstatsborgeres eller statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne på grundlag af de tilgængelige oplysninger fra de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer og dataanalyser fra relevante informationssystemer.

3. For at vurdere, om en medlemsstat står over for en betydelig migrationssituation, tager Kommissionen derudover hensyn til den kumulative virkning af nuværende og tidligere årlige ankomster af tredjelandsstatsborgere eller statsløse.

Artikel 11

Kommissionens gennemførelsesafgørelse om, hvorvidt medlemsstater er udsat for migrationspres, er i risiko for migrationspres eller står over for en betydelig migrationssituation

1. Kommissionen vedtager sammen med den i artikel 9 omhandlede rapport en gennemførelsesafgørelse om, hvorvidt en bestemt medlemsstat er udsat for migrationspres, er i risiko for migrationspres i det kommende år eller står over for en betydelig migrationssituation.

Med henblik herpå hører Kommissionen de pågældende medlemsstater. Kommissionen kan fastsætte en tidsfrist for sådanne høringer.

2. Med henblik på stk. 1 anvender Kommissionen de oplysninger, der er indsamlet i henhold til artikel 10, idet den tager hensyn til alle elementer i den i artikel 9 omhandlede rapport, alle migrationsruter, herunder de særlige forhold, der kendetegner det strukturelle fænomen med ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner og tredjelandsstatsborgeres og statsløses uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne, samt tidligere pres på den pågældende medlemsstat og den nuværende situation.

3. Har en medlemsstat inden for de seneste 12 måneder oplevet et stort antal ankomster grundet gentagne ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsoperationer, anser Kommissionen den pågældende medlemsstat for at være udsat for migrationspres, forudsat at disse ankomster har et sådant omfang, at de skaber uforholdsmæssigt store forpligtelser for selv den pågældende medlemsstats velforberedte asyl-, modtagelses- og migrationssystem.

4. Kommissionen vedtager sin gennemførelsesafgørelse senest den 15. oktober hvert år og sender den til Europa-Parlamentet og til Rådet.

([37]) Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/1993 af 11. december 2018 om EU's integrerede ordninger for politisk kriserespons (EUT L 320 af 17.12.2018, s. 28).

Artikel 12

Kommissionens forslag til Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje

1. Kommissionen forelægger hvert år på grundlag af og sammen med den i artikel 9 omhandlede rapport et forslag til Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje, der er nødvendig for at håndtere migrationssituationen i det kommende år på en afbalanceret og effektiv måde. Dette forslag skal afspejle de forventede årlige solidaritetsbehov hos de medlemsstater, der er udsat for migrationspres.

2. I Kommissionens i stk. 1 omhandlede forslag fastsættes det samlede antal krævede omfordelinger af ansøgere og finansielle bidrag til den årlige solidaritetspulje på EU-plan, som mindst skal være:

a) 30 000 for omfordelinger

b) 600 mio. EUR for finansielle bidrag.

I Kommissionens i denne artikels stk. 1 omhandlede forslag fastsættes ligeledes årlige vejledende bidrag for hver medlemsstat, som fremkommer ved anvendelsen af fordelingsnøglen i artikel 66, med henblik på at lette processen med at give tilsagn om dens solidaritetsbidrag (»tilsagnsprocessen«) i henhold til artikel 13.

3. Når Kommissionen fastlægger det ansvarsniveau på EU-plan, som skal deles af alle medlemsstater, og det deraf følgende solidaritetsniveau, tager den hensyn til relevante kvalitative og kvantitative kriterier, herunder for det relevante år det samlede antal ankomster, de gennemsnitlige anerkendelsesprocenter samt de gennemsnitlige tilbagesendelsesprocenter. Kommissionen tager også hensyn til, at de medlemsstater, der bliver solidaritetsmodtagende medlemsstater i henhold til artikel 58, stk. 1, ikke er forpligtet til at gennemføre deres tilsagn om solidaritetsbidrag.

Kommissionen kan angive et højere antal for omfordelinger og finansielle bidrag end dem, der er fastsat i denne artikels stk. 2, og kan angive andre former for solidaritet som fastsat i artikel 56, stk. 2, litra c), afhængigt af behovet for sådanne foranstaltninger, der opstår som følge af de specifikke udfordringer på migrationsområdet i den pågældende medlemsstat. For at bevare den samme værdi af de forskellige typer solidaritetsforanstaltninger bibeholdes forholdet mellem de tal, der er fastsat i nærværende artikels stk. 2, litra a) og b).

4. Uanset denne artikels stk. 2 skal Kommissionens i denne artikels stk. 1 omhandlede forslag til Rådets gennemførelsesretsakt i ekstraordinære situationer, hvor oplysningerne fra medlemsstaterne og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer i henhold til artikel 9, stk. 2, eller den høring, som Kommissionen har gennemført i henhold til artikel 11, stk. 1, ikke tyder på, at der er behov for solidaritetsforanstaltninger i det kommende år, tage behørigt hensyn hertil.

5. Hvor Kommissionen i en gennemførelsesafgørelse som omhandlet i artikel 11, har konstateret, at én eller flere medlemsstater er udsat for migrationspres som følge af et stort antal ankomster grundet gentagne ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsoperationer, fastsætter Kommissionen under hensyntagen til de særlige forhold i de pågældende medlemsstater den vejledende procentdel af den årlige solidaritetspulje, der skal stilles til rådighed for disse medlemsstater.

6. Kommissionen vedtager det i denne artikels stk. 1 omhandlede forslag senest den 15. oktober hvert år og sender det til Rådet. Kommissionen sender samtidig dette forslag til Europa-Parlamentet. Indtil Rådets vedtagelse af gennemførelsesretsakten omhandlet i artikel 57 offentliggøres Kommissionens i nærværende artikels stk. 1 omhandlede forslag ikke. Det klassificeres som »RESTREINT UE/EU RESTRICTED« og behandles som sådant i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2013/488/EU ([38]).

Artikel 13

EU-solidaritetsforummet på højt plan

1. For at sikre en effektiv gennemførelse af denne forordnings del IV oprettes der hermed et EU-solidaritetsforum på højt plan (»forummet på højt plan«) bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og med den medlemsstat, der har formandskabet for Rådet, som formand. Medlemsstaterne repræsenteres på det ansvars- og beslutningstagningsniveau, som er passende med henblik på at udføre de opgaver, der er pålagt forummet på højt plan.

([38]) Rådets afgørelse 2013/488/EU af 23. september 2013 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 274 af 15.10.2013, s. 1).

Tredjelande, der har indgået en aftale med Unionen om kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en medlemsstat eller i det pågældende tredjeland, kan med henblik på at bidrage til solidaritet på ad hoc-basis eventuelt indbydes til at deltage i forummet på højt plan.

2. Rådet sammenkalder forummet på højt plan senest 15 dage efter vedtagelsen af den i artikel 9 omhandlede rapport, den i artikel 11 omhandlede afgørelse og Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag.

3. På det i stk. 2 omhandlede møde behandler forummet på højt plan den i artikel 9 omhandlede rapport, den i artikel 11 omhandlede afgørelse og Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag og vurderer den generelle situation. Det når også frem til en konklusion om de nødvendige solidaritetsforanstaltninger og det nødvendige niveau for bidrag i henhold til proceduren i artikel 57 og, hvor det anses for nødvendigt, om andre beredskabsforanstaltninger på migrationsområdet inden for områderne ansvar, beredskab og nødsituationer samt om den eksterne dimension af migration. På dette møde i forummet på højt plan giver medlemsstaterne tilsagn om deres solidaritetsbidrag til oprettelsen af den årlige solidaritetspulje i henhold til artikel 57.

4. Hvor Rådet på initiativ af en medlemsstat eller på opfordring fra Kommissionen anser, at solidaritetsbidragene til den årlige solidaritetspulje er utilstrækkelige i forhold til de konstaterede behov, herunder hvis der er indrømmet væsentlige nedsættelser i overensstemmelse med artikel 61 og 62, hvis én eller flere medlemsstater, der er udsat for migrationspres, har større behov end forventet, eller hvis den generelle situation kræver yderligere solidaritetsstøtte, genindkalder Rådet med simpelt flertal forummet på højt plan for at anmode medlemsstaterne om yderligere solidaritetsbidrag. Enhver tilsagnsproces følger proceduren i artikel 57.

Artikel 14

EU-forummet på teknisk niveau

1. For at sikre, at denne forordnings del IV fungerer gnidningsfrit, oprettes der et EU-forum på teknisk niveau (»forummet på teknisk niveau«), og EU-solidaritetskoordinatoren sammenkalder og leder det på Kommissionens vegne.

2. Forummet på teknisk niveau omfatter repræsentanter for de relevante myndigheder i medlemsstaterne på et tilstrækkeligt højt ledelsesmæssigt niveau til at udføre de opgaver, som det pålægges.

3. Tredjelande, der har indgået en aftale med Unionen om kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en medlemsstat eller i det pågældende tredjeland, kan med henblik på at bidrage til solidaritet på ad hoc-basis indbydes til at deltage i forummet på teknisk niveau i det omfang det er hensigtsmæssigt.

4. Asylagenturet deltager i forummet på teknisk niveau. Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder deltager, hvor det er hensigtsmæssigt og når de er inviteret af EU-solidaritetskoordinatoren, i forummet på teknisk niveau. De Forenede Nationers agenturer kan, afhængigt af deres deltagelse i solidaritetsmekanismen, også inviteres til at deltage.

5. Efter vedtagelsen af Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt indkalder EU-solidaritetskoordinatoren til et første møde i forummet på teknisk niveau. Efter dette første møde mødes forummet på teknisk niveauregelmæssigt og så ofte som nødvendigt, navnlig i henhold til artikel 58, stk. 3, og artikel 59, stk. 6, for at operationalisere solidaritetsmekanismen mellem medlemsstaterne og imødekomme solidaritetsbehovene ved hjælp af de fastsatte bidrag.

Artikel 15

EU-solidaritetskoordinatoren

1. Kommissionen udpeger en EU-solidaritetskoordinator til på teknisk plan at koordinere gennemførelsen af solidaritetsmekanismen i overensstemmelse med denne forordnings del IV.

2. EU-solidaritetskoordinatoren:

a) understøtter aktiviteterne med hensyn til omfordeling fra den solidaritetsmodtagende medlemsstat til den bidragende medlemsstat

b) koordinerer og understøtter kommunikation mellem de medlemsstaterne, organer, kontorer, agenturer og enheder, der er involveret i gennemførelsen af solidaritetsmekanismen

c) holder et overblik over de solidaritetsmodtagende medlemsstaters behov og de bidragende medlemsstater bidrag og følger op på den løbende gennemførelse af solidaritetsforanstaltninger

d) tilrettelægger med regelmæssige mellemrum møder mellem medlemsstaternes myndigheder for at sikre en effektiv og virkningsfuld operationalisering af den årlige solidaritetspulje med henblik på at lette den bedst mulige interaktion og det bedst mulige samarbejde mellem medlemsstaterne

e) fremmer bedste praksis med hensyn til gennemførelsen af solidaritetsmekanismen

f) sammenkalder og leder forummet på teknisk niveau

g) udfører opgaverne omhandlet i artikel 7 i forordning (EU) 2024/1359.

3. Med henblik på stk. 2 bistås EU-solidaritetskoordinatoren af et kontor og tildeles de nødvendige finansielle og menneskelige ressourcer til effektivt at udføre sine opgaver. EU-solidaritetskoordinatoren arbejder tæt sammen med Asylagenturet, herunder med hensyn til de praktiske detaljer i forbindelse med omfordelingen i henhold til denne forordning.

4. I den rapport, der er omhandlet i artikel 9, skal der redegøres for status for solidaritetsmekanismens gennemførelse og funktion.

5. Medlemsstaterne giver EU-solidaritetskoordinatoren de data og oplysninger, der er nødvendige for, at EU-solidaritetskoordinatoren kan udføre sine opgaver effektivt.

DEL III

KRITERIER OG PROCEDURER TIL AFGØRELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER ANSVARLIG

KAPITEL I

Almindelige principper og garantier

Artikel 16

Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse

1. Medlemsstaterne behandler en ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af en enkelt medlemsstat, som skal være den medlemsstat, som er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle ansøgningen om international beskyttelse, er det den første medlemsstat, hvori ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, der er ansvarlig for behandlingen, uden at det berører reglerne i denne forordnings del IV.

3. Er det umuligt for en medlemsstat at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at ansøgeren ved at blive overført til den pågældende medlemsstat vil løbe en reel risiko for krænkelse af sine grundlæggende rettigheder, der udgør umenneskelig eller nedværdigende behandling i den i chartrets artikel 4 anvendte betydning, fortsætter den medlemsstat, der træffer afgørelsen, med at undersøge kriterierne i denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III, for at afgøre, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Hvor en medlemsstat ikke kan gennemføre overførslen i medfør af dette stykkes første afsnit til nogen medlemsstat, der er udpeget på grundlag af kriterierne i denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III, eller til den første medlemsstat, hvori ansøgningen blev registreret, og ikke kan fastslå, hvorvidt en anden medlemsstat kan udpeges som den ansvarlige medlemsstat, bliver førstnævnte den medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle ansøgningen om international beskyttelse.

4. Hvis der ikke i henhold til forordning (EU) 2024/1356 er foretaget sikkerhedskontrol, jf. nævnte forordnings artikel 15, undersøger den første medlemsstat, hvori ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, hurtigst muligt efter registreringen af ansøgningen, om der er rimelige grunde til at anse ansøgeren for at udgøre en trussel mod den indre sikkerhed, inden den anvender kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III.

Hvis der er blevet foretaget sikkerhedskontrol, jf. artikel 15 i forordning (EU) 2024/1356, men den første medlemsstat, hvori ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, har rimelige grunde til at anse ansøgeren for at udgøre en trussel mod den indre sikkerhed, foretager den pågældende medlemsstat undersøgelsen hurtigst muligt efter registreringen af ansøgningen, inden den anvender kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III.

Hvis sikkerhedskontrollen foretaget i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) 2024/1356 eller i overensstemmelse med dette stykkes første og andet afsnit viser, at der er rimelige grunde til at anse ansøgeren for at udgøre en trussel mod den indre sikkerhed, bliver den medlemsstat, der foretager sikkerhedskontrollen, den ansvarlige medlemsstat, og nærværende forordnings artikel 39 finder ikke anvendelse.

5. Hver medlemsstat bevarer retten til at sende en ansøger til et sikkert tredjeland under overholdelse af de regler og garantier, der er fastsat i forordning (EU) 2024/1348.

Artikel 17

Ansøgerens forpligtelser og samarbejde med de kompetente myndigheder

1. En ansøgning om international beskyttelse skal fremsættes og registreres i den første indrejsemedlemsstat.

2. Hvis en tredjelandsstatsborger eller statsløs er i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument eller et gyldigt visum, skal ansøgningen om international beskyttelse uanset stk. 1 fremsættes og registreres i den medlemsstat, der udstedte opholdsdokumentet eller visummet.

Hvis en tredjelandsstatsborger eller en statsløs er i besiddelse af et opholdsdokument eller et visum, der er udløbet eller er annulleret, trukket tilbage eller inddraget, skal ansøgningen om international beskyttelse fremsættes og registreres i den medlemsstat, hvor vedkommende opholder sig.

3. Ansøgeren samarbejder fuldt ud med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne om indsamling af de biometriske data i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1358 og om de forhold, der er omfattet af nærværende forordning, navnlig ved snarest muligt og senest under den i nærværende forordnings artikel 22 omhandlede samtale at fremlægge og meddele alle de elementer og oplysninger, vedkommende råder over, som er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, herunder ved at indgive sine identitetspapirer, hvis ansøgeren er i besiddelse af sådanne dokumenter. Er ansøgeren på tidspunktet for samtalen ikke i stand til at fremlægge dokumentation for de fremlagte elementer og oplysninger eller at udfylde det skema, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 22, stk. 1, fastsætter den kompetente myndighed under hensyntagen til sagens individuelle omstændigheder en rimelig frist til at fremlægge denne dokumentation inden for den i nærværende forordnings artikel 39, stk. 1, omhandlede periode.

4. Ansøgeren er forpligtet til at opholde sig i:

a) den i stk. 1 og 2 omhandlede medlemsstat, indtil det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og i givet fald indtil gennemførelsen af overførselsproceduren

b) den ansvarlige medlemsstat

c) den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, efter en overførsel i henhold til artikel 67, stk. 11.

5. Når ansøgeren underrettes om en afgørelse om overførsel i overensstemmelse med artikel 42, stk. 2, og artikel 67, stk. 10, skal ansøgeren samarbejde med de kompetente myndigheder og efterkomme denne afgørelse.

Artikel 18

Konsekvenser i tilfælde af manglende efterkommelse

1. Forudsat at ansøgeren er blevet informeret om vedkommendes forpligtelser og om konsekvenserne af manglende efterkommelse heraf i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2024/1356 eller artikel 5, stk. 1, og artikel 21 i direktiv (EU) 2024/1346, har ansøgeren ikke ret til de modtagelsesforhold, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 17-20 i nogen anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig i henhold til nærværende forordnings artikel 17, stk. 4, fra det tidspunkt, hvor den pågældende underrettes om afgørelsen om overførsel til den ansvarlige medlemsstat.

Første afsnit berører ikke behovet for at sikre en levestandard, der er i overensstemmelse med EU-retten, herunder chartret, og internationale forpligtelser.

2. De elementer og oplysninger, som er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og som fremlægges efter udløbet af fristen, tages kun i betragtning, hvis de tilvejebringer dokumentation, der er afgørende for en korrekt anvendelse af denne forordning, navnlig for så vidt angår uledsagede mindreårige og familiesammenføring.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvor ansøgeren ikke befinder sig i den medlemsstat, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig, og de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor ansøgeren befinder sig, har rimelige grunde til at antage, at ansøgeren kunne have været udsat for en af de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 2 og 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU ([39]).

4. Ved anvendelsen af denne artikel tager medlemsstaterne hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder enhver reel risiko for krænkelser af grundlæggende rettigheder i den medlemsstat, hvor ansøgeren er forpligtet til at opholde sig. Alle foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer, skal være forholdsmæssige.

Artikel 19

Retten til oplysninger

1. Snarest muligt, og under alle omstændigheder senest på den dato, hvor en ansøgning om international beskyttelse er registreret i en medlemsstat, oplyser denne medlemsstats kompetente myndigheder ansøgeren om anvendelsen af denne forordning, om vedkommendes rettigheder i medfør af denne forordning og om de forpligtelser, der er fastsat i artikel 17, samt om de i artikel 18 fastsatte konsekvenser af ikke at opfylde disse forpligtelser. Disse oplysninger omfatter navnlig følgende:

a) denne forordnings mål

b) ansøgerens forventede samarbejde med de kompetente myndigheder som fastsat i artikel 17

c) det forhold at retten til at ansøge om international beskyttelse ikke indebærer, at ansøgeren kan vælge, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, eller hvilken medlemsstat, der er den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling

d) konsekvenserne af at indgive en anden ansøgning i en anden medlemsstat og konsekvenserne af at forlade den medlemsstat, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig i henhold til artikel 17, stk. 4, og navnlig at ansøgeren kun har ret til modtagelsesforholdene som fastsat i artikel 18, stk. 1

e) kriterierne og proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, disse kriteriers rækkefølge i de forskellige faser af proceduren og varigheden af proceduren

f) bestemmelserne vedrørende familiesammenføring og i denne henseende den gældende definition af familiemedlemmer og slægtninge, retten til at anmode om og modtage det skema, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, herunder oplysninger om personer og enheder, der er i stand til at bistå med udfyldelsen af skemaet, samt oplysninger om nationale, internationale eller andre relevante organisationer, der er i stand til at lette identifikationen og opsporingen af familiemedlemmer

([39]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

g) retten til og formålet med den personlige samtale i overensstemmelse med artikel 22, proceduren og forpligtelsen til snarest muligt i proceduren mundtligt eller gennem fremlæggelse af dokumenter eller andre oplysninger, herunder i givet fald ved hjælp af det i artikel 22, stk. 1, omhandlede skema, at fremlægge alle relevante oplysninger der kan være med til at fastslå tilstedeværelsen af familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer i medlemsstaterne, herunder oplysninger om hvilke midler ansøgeren kan bruge til at fremlægge sådanne oplysninger, samt enhver form for bistand, som medlemsstaten kan tilbyde med hensyn til opsporing af familiemedlemmer eller slægtninge

h) ansøgerens forpligtelse til snarest muligt i proceduren at fremlægge alle relevante oplysninger, der kan bidrage til at fastslå eksistensen af tidligere opholdsdokumenter, visa eller eksamensbeviser

i) muligheden for at fremlægge behørigt begrundede årsager for de kompetente myndigheder med henblik på deres overvejelse af at anvende artikel 35, stk. 1

j) ansøgerens forpligtelse til at fremlægge sine identitetspapirer, hvis ansøgeren er i besiddelse af sådanne dokumenter, og til at samarbejde med de kompetente myndigheder om indsamling af de biometriske data i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1358

k) eksistensen af retten til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ med henblik på at anfægte en afgørelse om overførsel inden for fristen i artikel 43, stk. 2, og det forhold, at anvendelsesområdet for en sådan anfægtelse er begrænset som fastsat i artikel 43, stk. 1

l) retten til gratis juridisk rådgivning i spørgsmål, der vedrører anvendelsen af kriterierne i denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III, i alle faser af proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som fastsat i artikel 21

m) retten til i tilfælde af en appel eller klage efter anmodning at få gratis juridisk bistand, når den pågældende person ikke selv kan betale omkostningerne herved

n) det forhold, at forsvinden vil føre til en forlængelse af tidsfristen i overensstemmelse med artikel 46

o) det forhold at medlemsstaternes kompetente myndigheder og Asylagenturet vil behandle ansøgerens personoplysninger, herunder med henblik på udveksling af oplysninger om vedkommende udelukkende med henblik på opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til denne forordning og i fuld overensstemmelse med forpligtelsen til at beskytte fysiske personer for så vidt angår behandlingen af personoplysninger i henhold til EU-retten og national ret

p) de pågældende kategorier af personoplysninger

q) retten til aktindsigt i oplysninger om ansøgeren og til at kræve, at sådanne oplysninger rettes, hvis de er urigtige, eller slettes, hvis de er ulovligt behandlet, samt procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder kontaktoplysninger for de myndigheder, der er omhandlet i artikel 52, og for de nationale databeskyttelsesmyndigheder, som har ansvaret for at behandle krav vedrørende beskyttelse af personoplysninger, og for den databeskyttelsesansvarlige

r) i tilfælde af uledsagede mindreårige de garantier og rettigheder, der gælder for ansøgeren i den henseende, repræsentantens rolle og ansvar og proceduren for at indgive klager over repræsentanten i fortrolighed, sikkert og på en måde, der fuldt ud overholder barnets ret til at blive hørt

s) det forhold, at medlemsstaten, hvis indicierne ikke er sammenhængende, ikke kan efterprøves og ikke er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret, kan anmode om en DNA-test eller en blodprøve for at bevise en familiemæssig tilknytning, eller om en vurdering af ansøgerens alder

t) i givet fald den omfordelingsprocedure, der er omhandlet i artikel 67 og 68.

2. Ansøgeren skal have mulighed for at anmode om oplysninger om, hvordan proceduren skrider frem, og de kompetente myndigheder skal oplyse ansøgeren om denne mulighed. Hvis ansøgeren er mindreårig, skal den mindreårige og forælderen eller repræsentanten have muligheden for at anmode om sådanne oplysninger.

Artikel 20

Adgang til oplysninger

1. De oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, skal gives skriftligt i en kortfattet, gennemsigtig, letforståelig og lettilgængelig form i et klart og enkelt sprog og på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå. Medlemsstaterne benytter til det formål det fælles oplysningsmateriale, som udarbejdes i medfør af nærværende artikels stk. 2. Det fælles oplysningsmateriale skal også være tilgængeligt online på en åben og lettilgængelig platform for ansøgere om international beskyttelse.

Hvor det er nødvendigt for at sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne korrekt, skal disse også gives mundtligt, hvor det er hensigtsmæssigt i forbindelse med den personlige samtale, der er omhandlet i artikel 22. Med henblik herpå skal ansøgeren have mulighed for at stille spørgsmål med henblik på at præcisere de afgivne oplysninger. Medlemsstaterne kan benytte sig af multimedieudstyr.

2. Asylagenturet udarbejder i tæt samarbejde med de ansvarlige nationale myndigheder fælles oplysningsmateriale samt særlige oplysninger for uledsagede mindreårige og sårbare ansøgere, hvor det er nødvendigt for ansøgere med særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov, som mindst skal indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 19. Det fælles oplysningsmateriale skal også indeholde oplysninger vedrørende anvendelsen af forordning (EU) 2024/1358 og navnlig om det formål, hvortil en ansøgers data kan behandles i Eurodac.

Det fælles oplysningsmateriale udarbejdes på en sådan måde, at det er muligt for medlemsstaterne at supplere det med yderligere medlemsstatsspecifikke oplysninger.

3. Hvis ansøgeren er mindreårig, gives de oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, på en børnevenlig måde af behørigt uddannet personale og under tilstedeværelse af ansøgerens repræsentant.

Artikel 21

Ret til juridisk rådgivning

1. Ansøgerne har ret til på effektiv vis at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådan, om spørgsmål, der vedrører anvendelsen af kriterierne i denne dels kapitel II eller bestemmelserne i denne dels kapitel III, i alle faser af proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig som fastsat i denne forordning.

2. Uden at dette berører ansøgerens ret til for egen regning at vælge en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, kan en ansøger anmode om gratis juridisk rådgivning under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

3. Gratis juridisk rådgivning ydes af juridiske rådgivere eller andre rådgivere, som i henhold til national ret er godkendt til at rådgive, bistå eller repræsentere ansøgere, eller af ikkestatslige organisationer, der i henhold til national ret er akkrediterede til at levere juridiske tjenesteydelser til eller repræsentere ansøgere.

Med henblik på første afsnit kan effektiv adgang til gratis juridisk rådgivning sikres ved at overlade det til en person at yde juridisk rådgivning i procedurens administrative fase til flere ansøgere samtidigt.

4. Medlemsstaterne kan organisere ydelsen af juridisk rådgivning i overensstemmelse med deres nationale systemer.

5. Medlemsstaterne fastsætter særlige procedureregler vedrørende de nærmere ordninger for indgivelse og behandling af anmodninger om ydelse af gratis juridisk rådgivning som fastsat i denne artikel.

6. Med henblik på proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, skal den gratis juridiske rådgivning omfatte:

a) vejledning om og forklaringer af kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, herunder oplysninger om rettigheder og pligter i alle faser af denne procedure

b) vejledning om og bistand med hensyn til tilvejebringelsen af oplysninger, der kan bidrage til at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, i overensstemmelse med kriterierne i denne dels kapitel II

c) vejledning og bistand vedrørende skemaet, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1.

7. Uden at det berører stk. 1 kan det udelades at yde gratis juridisk rådgivning under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, hvis ansøgeren allerede bistås og repræsenteres af en juridisk rådgiver.

8. Med henblik på gennemførelsen af denne artikel kan medlemsstaterne anmode Asylagenturet om bistand. Desuden kan der via EU-fondene ydes finansiel støtte til medlemsstaterne i overensstemmelse med retsakterne, der gælder for sådan finansiering.

Artikel 22

Personlig samtale

1. For at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder de kompetente myndigheder i den i artikel 38, stk. 1, omhandlede medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren med henblik på anvendelse af artikel 39. Samtalen skal også sikre, at ansøgeren korrekt forstår oplysningerne modtaget i overensstemmelse med artikel 19.

De kompetente myndigheder indsamler oplysninger om den specifikke ansøgers situation ved proaktivt at stille spørgsmål, der vil hjælpe med at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, med henblik på anvendelse af artikel 39.

Hvis der er tegn på, at ansøgeren har familiemedlemmer eller slægtninge i en medlemsstat, modtager ansøgeren et skema, som skal udarbejdes af Asylagenturet. Ansøgeren udfylder skemaet med de oplysninger, vedkommende råder over, med henblik på at lette anvendelsen af artikel 39. Om muligt udfylder ansøgeren dette skema inden den personlige samtale fastsat i denne artikel.

Asylagenturet udarbejder det i dette stykkes tredje afsnit omhandlede skema senest den 12. april 2025. Asylagenturet udarbejder også retningslinjer for identifikation og sporing af familiemedlemmer for at støtte den anmodende og den anmodede medlemsstats anvendelse af artikel 25-28 og 34 i overensstemmelse med artikel 39 og 40.

Ansøgeren skal have mulighed for at fremlægge behørigt begrundede årsager for de kompetente myndigheder med henblik på deres overvejelse af at anvende artikel 35, stk. 1.

2. En personlig samtale kan undlades, hvis:

a) ansøgeren er forsvundet

b) ansøgeren ikke er mødt op til den personlige samtale og ikke behørigt har begrundet sit fravær

c) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 19 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet de oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Med henblik på dette stykkes første afsnit, litra c), giver den medlemsstat, der undlader at afholde samtalen, ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, der er relevante for en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden for den frist, der er omhandlet i artikel 39, stk. 1, herunder behørigt begrundede årsager for myndigheden til at overveje behovet for en personlig samtale.

3. Den personlige samtale skal afholdes rettidigt, og under alle omstændigheder før der fremsættes en anmodning om overtagelse i henhold til artikel 39.

4. Den personlige samtale afholdes på det sprog, som ansøgeren foretrækker, medmindre der er et andet sprog, som vedkommende forstår og kan kommunikere klart på. Samtaler med uledsagede og i givet fald ledsagede mindreårige gennemføres af en person, der har den nødvendige viden om mindreåriges rettigheder og særlige behov, på en måde, der er indfølende over for børn og korrekt for sammenhængen, den mindreåriges alder og modenhed taget i betragtning, under tilstedeværelse af repræsentanten og i givet fald den mindreåriges juridiske rådgiver. Hvor det er nødvendigt, stilles der en tolk til rådighed, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, som afholder den personlige samtale. Der kan være en kulturel mægler til stede under den personlige samtale. Hvis ansøgeren anmoder herom og det er muligt, skal den person, der afholder samtalen, og i givet fald tolken være af det køn, som ansøgeren foretrækker.

5. Hvis det er behørigt begrundet i omstændighederne, kan medlemsstaterne undtagelsesvis afvikle den personlige samtale som videokonference. I et sådant tilfælde sørger medlemsstaten for de nødvendige ordninger med hensyn til passende faciliteter, proceduremæssige og tekniske standarder, juridisk bistand og tolkning under hensyntagen til vejledning fra Asylagenturet.

6. Den personlige samtale skal finde sted under forhold, som sikrer en passende fortrolighed. Den skal afholdes af en person, der er kvalificeret hertil i henhold til national ret. De ansøgere, for hvem det konstateres, at de har behov for særlige proceduremæssige garantier i henhold til forordning (EU) 2024/1348, ydes tilstrækkelig støtte for at skabe de nødvendige betingelser for effektivt at fremlægge alle de elementer, der gør det muligt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Personale, der afholder samtaler med ansøgere, skal også have erhvervet generelt kendskab til faktorer, der kan indvirke negativt på ansøgerens evne til at deltage i samtalen, såsom tegn på, at vedkommende tidligere har været udsat for tortur eller har været offer for menneskehandel.

7. Den medlemsstat, som afholder den personlige samtale, foretager en lydoptagelse af samtalen og udarbejder en skriftlig sammenfatning heraf, der mindst indeholder de vigtigste oplysninger, som ansøgeren har givet under samtalen. Ansøgeren underrettes på forhånd om, at der foretages en sådan optagelse, og om formålet hermed. Hvis der er tvivl om ansøgerens udsagn under den personlige samtale, har lydoptagelsen forrang. Sammenfatningen kan have form af enten en rapport eller et standardskema. Medlemsstaten sikrer, at ansøgeren eller den juridiske rådgiver eller en anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådan, og som repræsenterer ansøgeren retligt, får rettidig adgang til sammenfatningen, så snart som muligt efter samtalen, og under alle omstændigheder før den kompetente myndighed træffer afgørelse om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Ansøgeren skal ved afslutningen af den personlige samtale eller inden for en bestemt frist have mulighed for mundtligt eller skriftligt at fremsætte bemærkninger eller præciseringer vedrørende eventuelle oversættelsesfejl, misforståelser eller andre faktuelle fejl i den skriftlige sammenfatning.

Artikel 23

Garantier for mindreårige

1. Barnets tarv skal være et primært hensyn for medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, der er fastsat i denne forordning. Procedurer, der omfatter mindreårige, gives prioritet.

2. Enhver medlemsstat, hvori en uledsaget mindreårig opholder sig, er forpligtet til at sikre, at vedkommende er repræsenteret og bistås af en repræsentant i forbindelse med alle de relevante procedurer, der er fastsat i denne forordning. Repræsentanten skal have de fornødne ressourcer og kvalifikationer og den fornødne uddannelse, ekspertise og uafhængighed til at sikre, at der tages hensyn til barnets tarv under de procedurer, der gennemføres i henhold til denne forordning. Repræsentanten skal have adgang til indholdet af de relevante dokumenter i ansøgerens sagsmappe, herunder det særlige oplysningsmateriale til uledsagede mindreårige, og skal holde den uledsagede mindreårige underrettet om, hvordan procedurerne i henhold til denne forordning skrider frem.

Hvis en ansøgning fremsættes af en person, der hævder at være mindreårig, eller som ud fra objektive grunde kan antages at være mindreårig, og som er uledsaget, udpeger de kompetente myndigheder:

a) så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder rettidigt og med henblik på at bistå den mindreårige i proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, en person med de nødvendige færdigheder og den nødvendige ekspertise til midlertidigt at bistå den mindreårige for at varetage vedkommendes tarv og generelle trivsel, hvilket sætter den mindreårige i stand til at udnytte rettighederne i henhold til denne forordning, og til i givet fald at fungere som repræsentant, indtil der er udpeget en repræsentant

b) hurtigst muligt, og højst 15 arbejdsdage fra den dato, hvor ansøgningen fremsættes, en repræsentant.

I tilfælde af et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger fremsat af uledsagede mindreårige eller i andre ekstraordinære situationer kan fristen for udpegelse af en repræsentant i medfør af andet afsnit, litra b), forlænges med ti arbejdsdage.

Hvis den kompetente myndighed konkluderer, at en ansøger, der hævder at være mindreårig, uden tvivl er over 18 år, er den ikke forpligtet til at udpege en repræsentant i overensstemmelse med dette stykke.

Repræsentantens eller den i andet afsnit, litra a), omhandlede persons opgaver ophører, hvis de kompetente myndigheder efter at have foretaget den i artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1348 omhandlede aldersvurdering ikke antager, at ansøgeren er mindreårig, eller vurderer, at ansøgeren ikke er mindreårig, eller hvis ansøgeren ikke længere er en uledsaget mindreårig.

Hvis en organisation udpeges som repræsentant, udpeger den en person, som er ansvarlig for at varetage dens opgaver i forbindelse med den mindreårige. Første afsnit finder anvendelse på denne person.

Den i første afsnit nævnte repræsentant kan være den samme person eller organisation som fastsat i artikel 23 i forordning (EU) 2024/1348.

3. Medlemsstaterne involverer repræsentanten for en uledsaget mindreårig gennem hele proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til denne forordning. Repræsentanten bistår den uledsagede mindreårige med at tilvejebringe de oplysninger, der er relevante for vurderingen af, hvad der er barnets tarv i overensstemmelse med stk. 4, herunder med udøvelsen af retten til at blive hørt, og støtter vedkommendes engagement med andre aktører såsom organisationer, der opsporer familie, hvis det er relevant i den forbindelse, under behørig hensyntagen til fortrolighedsforpligtelserne over for den mindreårige.

4. Ved vurderingen af barnets tarv samarbejder medlemsstaterne tæt med hinanden og tager navnlig behørigt hensyn til følgende faktorer:

a) mulighederne for familiesammenføring

b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling på kort, mellemlang og lang sigt, herunder situationer med yderligere sårbarheder såsom traumer, særlige sundhedsmæssige behov eller handicap, under særlig hensyntagen til vedkommendes etniske, religiøse, kulturelle og sproglige baggrund og til behovet for stabilitet og kontinuitet i den sociale og uddannelsesmæssige omsorg

c) sikkerhedshensyn, navnlig hvis der er risiko for, at barnet bliver offer for nogen form for vold eller udnyttelse, herunder menneskehandel

d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed

e) hvis ansøgeren er en uledsaget mindreårig, oplysningerne fra repræsentanten i den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårige opholder sig

f) alle andre grunde, der er relevante for vurderingen af barnets tarv.

5. Inden en uledsaget mindreårig overføres, underretter den overførende medlemsstat den ansvarlige medlemsstat eller den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, som skal bekræfte, at der straks vil blive truffet alle passende foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 16 og 27 i direktiv (EU) 2024/1346 og artikel 23 i forordning (EU) 2024/1348, herunder udpegelse af en repræsentant i den ansvarlige medlemsstat eller den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling. Forud for alle afgørelser om overførsel af en uledsaget mindreårig skal der foretages en individuel vurdering af, hvad der er i barnets tarv. Vurderingen skal baseres på de relevante faktorer, der er opført i nærværende artikels stk. 4, og konklusionerne af vurderingen af disse faktorer skal tydeligt anføres i afgørelsen om overførsel. Vurderingen skal foretages straks af behørigt uddannede ansatte, der har de fornødne kvalifikationer og den fornødne ekspertise til at sikre, at der tages hensyn til barnets tarv.

6. Med henblik på anvendelsen af artikel 25 træffer den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international beskyttelse først blev registreret, omgående passende tiltag til at identificere familiemedlemmer, søskende eller slægtninge til den uledsagede mindreårige på medlemsstaternes område, samtidig med at den varetager barnets tarv.

Med henblik herpå kan den pågældende medlemsstat anmode om bistand hos internationale eller andre relevante organisationer og facilitere den mindreåriges adgang til disse organisationers sporingstjenester.

De ansatte ved de i artikel 52 omhandlede kompetente myndigheder, som beskæftiger sig med anmodninger vedrørende uledsagede mindreårige, skal modtage passende uddannelse vedrørende mindreåriges specifikke behov, som er relevante for anvendelsen af denne forordning.

7. Med henblik på at gøre det lettere at træffe de passende tiltag til at identificere en uledsaget mindreårigs familiemedlemmer eller slægtninge, som opholder sig på en anden medlemsstats område, i medfør af denne artikels stk. 6, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, herunder en standardformular til udveksling af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

KAPITEL II

Kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

Artikel 24

Kriteriernes rækkefølge

1. Kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.

2. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i dette kapitel, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgningen om international beskyttelse først blev registreret i en medlemsstat.

Artikel 25

Uledsagede mindreårige

1. Er ansøgeren en uledsaget mindreårig, er det kun kriterierne i denne artikel, der finder anvendelse. Disse kriterier skal anvendes i den rækkefølge, hvori de er opstillet i stk. 2-5.

2. Den medlemsstat, der er ansvarlig, er den medlemsstat, hvor et familiemedlem til den uledsagede mindreårige eller en af den uledsagede mindreåriges søskende opholder sig lovligt, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv. Er ansøgeren en gift mindreårig, hvis ægtefælle ikke opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor vedkommendes far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den mindreårige i henhold til medlemsstatens ret eller praksis, eller en af vedkommendes søskende, har lovligt ophold, der er den medlemsstat, der er ansvarlig, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv.

3. Hvis ansøgeren er en uledsaget mindreårig, der har en slægtning, som opholder sig lovligt i en anden medlemsstat, og det på grundlag af en individuel vurdering fastslås, at slægtningen kan tage sig af vedkommende, skal den pågældende medlemsstat sammenføre den mindreårige med vedkommendes slægtning og være den medlemsstat, der er ansvarlig, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv.

4. Opholder familiemedlemmer, søskende eller slægtninge som omhandlet i stk. 2 og 3 sig i mere end én medlemsstat, afgøres det, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på grundlag af, hvad der er i barnets tarv.

5. Hvis der ikke findes et familiemedlem, søskende eller en slægtning som omhandlet i stk. 2 og 3, er det den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international beskyttelse først blev registreret, der er ansvarlig, hvis dette er i barnets tarv.

6. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 78, om:

a) identifikation af uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge

b) kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning

c) kriterierne for at vurdere en slægtnings evne til at tage sig af en uledsaget mindreårig, herunder i tilfælde, hvor den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat.

Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv som fastsat i artikel 23, stk. 4.

7. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder for høringen og udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne med henblik på denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Artikel 26

Familiemedlemmer med lovligt ophold i en medlemsstat

1. Hvis ansøgeren har et familiemedlem, som har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, eller som opholder sig i en medlemsstat som fastboende udlænding i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/109/EF ([40]) eller har status som fastboende person tildelt i overensstemmelse med national ret, hvis nævnte direktiv ikke finder anvendelse i den pågældende medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende personer skriftligt har udtrykt ønske herom.

2. Hvis familiemedlemmet tidligere havde fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse, men senere er blevet statsborger i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, forudsat at de pågældende personer skriftligt har udtrykt ønske herom.

3. Stk. 1 og 2 finder også anvendelse på børn, der er født, efter at familiemedlemmet ankom til medlemsstatens område.

Artikel 27

Familiemedlemmer, som er ansøgere om international beskyttelse

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, om hvis ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat der endnu ikke er truffet en første substansafgørelse, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 28

Procedure for familier

Hvis der er registreret ansøgninger om international beskyttelse fra flere familiemedlemmer eller mindreårige ugifte søskende i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og hvis anvendelsen af kriterierne i denne forordning ville medføre, at disse personer ville blive adskilt, afgøres hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgninger, i følgende rækkefølge:

a) den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for overtagelsen af det største antal familiemedlemmer

b) den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien.

Artikel 29

Udstedelse af opholdsdokumenter eller visa

1. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument, er det den medlemsstat, der har udstedt dette, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er det den medlemsstat, der har udstedt dette visum, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, medmindre det pågældende visum er udstedt på vegne af en anden medlemsstat inden for rammerne af en repræsentationsordning som fastsat i artikel 8 i forordning (EF) nr. 810/2009. I så fald er det den repræsenterede medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

3. Er ansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdsdokumenter eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, afgøres hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, i følgende rækkefølge:

a) den medlemsstat, der har udstedt det opholdsdokument, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdsdokumenterne giver ret til ophold af samme varighed, den medlemsstat, som har udstedt det opholdsdokument, der udløber senest

([40]) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

b) den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art

c) i tilfælde af visa af forskellig art den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, eller i tilfælde af samme gyldighedsperiode den medlemsstat, der har udstedt det visum, som udløber senest.

4. Er ansøgeren i besiddelse af et eller flere opholdsdokumenter, hvis gyldighed er udløbet, eller som er blevet annulleret, inddraget eller trukket tilbage mindre end tre år før registreringen af ansøgningen, eller ét eller flere visa, hvis gyldighed er udløbet, eller som er blevet annulleret, inddraget eller trukket tilbage mindre end 18 måneder før registreringen af ansøgningen, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse.

5. Det forhold at opholdsdokumentet eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt dette opholdsdokument eller visum. Den medlemsstat, der har udstedt opholdsdokumentet eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 30

Eksamensbeviser eller andre kvalifikationer

1. Er ansøgeren i besiddelse af et eksamensbevis udstedt af eller kvalifikationer opnået ved en uddannelsesinstitution, der er etableret i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at ansøgningen registreres mindre end seks år efter udstedelsen af eksamensbeviset eller opnåelsen af kvalifikationerne.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et eksamensbevis udstedt af eller kvalifikationer opnået ved uddannelsesinstitutioner i forskellige medlemsstater, er det den medlemsstat, hvori eksamensbeviset blev udstedt eller kvalifikationerne opnået efter den længste studieperiode, der er ansvarlig, eller hvis studieperioderne er af ens længde, den medlemsstat, hvor det seneste eksamensbevis er udstedt eller de seneste kvalifikationer opnået, der er ansvarlig.

Artikel 31

Indrejse med visumfritagelse

1. Indrejser en tredjelandsstatsborger eller statsløs på medlemsstaternes område gennem en medlemsstat, hvor vedkommende er fritaget for visumpligt, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af vedkommendes ansøgning om international beskyttelse.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis tredjelandsstatsborgerens eller den statsløses ansøgning om international beskyttelse registreres i en anden medlemsstat, hvor vedkommende også er fritaget for visum til indrejse på området. I så fald er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

Artikel 32

Ansøgning i et internationalt transitområde i en lufthavn

Fremsættes en ansøgning om international beskyttelse under transit i det internationale transitområde i en medlemsstats lufthavn, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 33

Indrejse

1. Påvises det på grundlag af beviser eller indicier som beskrevet i de lister, der er omhandlet i denne forordnings artikel 40, stk. 4, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1358, at en ansøger på irregulær vis har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, fra et tredjeland, er det den første medlemsstat, hvori ansøgeren er indrejst, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører, hvis ansøgningen registreres mere end 20 måneder efter den dato, hvor vedkommende passerede grænsen.

2. Påvises det på grundlag af beviser eller indicier som beskrevet i de lister, der er omhandlet i denne forordnings artikel 40, stk. 4, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1358, at en ansøger er blevet ilandsat på en medlemsstats område efter en eftersøgnings- og redningsaktion, er det uanset nærværende artikels stk. 1 den pågældende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører, hvis ansøgningen registreres mere end 12 måneder efter den dato, hvor ilandsætningen fandt sted.

3. Denne artikels stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis det på grundlag af beviser eller indicier som beskrevet i de lister, der er omhandlet i denne forordnings artikel 40, stk. 4, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1358, kan fastslås, at ansøgeren blev omfordelt til en anden medlemsstat i henhold til nærværende forordnings artikel 67, efter at vedkommende havde passeret grænsen. I så fald er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

KAPITEL III

Afhængige personer og diskretionære klausuler

Artikel 34

Afhængige personer

1. Hvis en ansøger på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig psykisk eller fysisk sygdom, et alvorligt handicap, et alvorligt psykisk traume eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forælder, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller hvis vedkommendes barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med eller sammenføre denne med dette barn eller denne søskende eller forælder, under forudsætning af at der fandtes familiemæssige bånd, inden ansøgeren ankom til medlemsstaternes område, at barnet, søskenden eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom efter at være blevet oplyst om denne mulighed.

Hvis der er tegn på, at et barn, en søskende eller en forælder har lovligt ophold på den medlemsstats område, hvor den afhængige person opholder sig, kontrollerer denne medlemsstat, om barnet, søskenden eller forælderen kan tage sig af den afhængige person, inden den fremsætter en anmodning om overtagelse i henhold til artikel 39.

2. Hvis barnet, søskenden eller forælderen, der er omhandlet i stk. 1, har lovligt ophold i en anden medlemsstat end den, hvor ansøgeren opholder sig, er den medlemsstat, der er ansvarlig, den medlemsstat, hvor dette barn, denne søskende eller denne forælder har lovligt ophold, medmindre ansøgerens helbred gør det umuligt for vedkommende at rejse til den pågældende medlemsstat inden for en betydelig tidshorisont. I så fald er den medlemsstat, der er ansvarlig, den medlemsstat, hvor ansøgeren opholder sig. Denne medlemsstat er ikke forpligtet til at sammenføre ansøgerens barn, søskende eller forælder på sit område.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 78, om:

a) hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere afhængighedsforholdet

b) kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning

c) kriterierne for at vurdere den pågældende persons evne til at tage sig af den afhængige person

d) hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt for den pågældende person at rejse inden for en betydelig tidshorisont.

4. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder for høring og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne med henblik på denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Artikel 35

Diskretionære klausuler

1. Uanset artikel 16, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en tredjelandsstatsborgers eller en statsløs' ansøgning om international beskyttelse, der er registreret i den, selv om en sådan behandling ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

2. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse er registreret, og som gennemfører proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der er ansvarlig, kan når som helst, inden der træffes en første substansafgørelse, anmode en anden medlemsstat om at overtage en ansøger med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager navnlig baseret på meningsfuld tilknytning for så vidt angår familiemæssige, sociale eller kulturelle hensyn, selv om denne anden medlemsstat ikke er ansvarlig efter kriterierne i artikel 25-28 og 34. De pågældende personer skal give deres skriftlige samtykke hertil.

Anmodningen om overtagelse skal indeholde alle de oplysninger, som den anmodende medlemsstat råder over, og som er nødvendige for at give den anmodede medlemsstat mulighed for at vurdere situationen.

Den anmodede medlemsstat foretager den kontrol, der er nødvendig for at undersøge de i anmodningen omhandlede humanitære årsager, og skal svare den anmodende medlemsstat senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen ved at benytte det elektroniske kommunikationsnet, som er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. Gives der afslag på anmodningen, skal dette begrundes.

KAPITEL IV

Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser

Artikel 36

Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser

1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 39, 40 og 46, at overtage en ansøger, hvis ansøgning blev registreret i en anden medlemsstat

b) på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 41 og 46, at tilbagetage en ansøger eller en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, for hvem den pågældende medlemsstat er anført som den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1358

c) på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 41 og 46, at tilbagetage en indrejst person, som har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, eller som har ophold på irregulær vis i en anden medlemsstat end den, der accepterede at give vedkommende indrejsetilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1350, eller som har indrømmet den pågældende international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning.

2. Ved anvendelsen af denne forordning skal det ikke være muligt at adskille den situation, som en mindreårig, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, fra den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for den mindreårige påhviler eller tages tilbage af den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, uden at den pågældende persons skriftlige samtykke er påkrævet, selv hvis den mindreårige ikke selv er ansøger, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv. Det samme gælder for børn født efter ansøgerens ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

Uanset kravet om skriftligt samtykke i artikel 26 kræves der ikke skriftligt samtykke fra de pågældende personer, hvor der indledes en ny procedure for overtagelse af ansvaret for en mindreårig for så vidt angår en medlemsstat, der er anført som den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til artikel 26, medmindre det påvises, at overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig, ikke er i barnets tarv.

3. I de i denne artikels stk. 1, litra a) og b), omhandlede situationer behandler eller afslutter den medlemsstat, der er ansvarlig, behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348.

Artikel 37

Ansvarets ophør

1. Hvis en medlemsstat udsteder et opholdsdokument til en ansøger, beslutter at anvende artikel 35, ikke anser det for at være i barnets tarv at overføre en uledsaget mindreårig til den ansvarlige medlemsstat eller ikke overfører den pågældende person til den ansvarlige medlemsstat inden for fristerne i artikel 46, bliver den pågældende medlemsstat den medlemsstat, der er ansvarlig, og forpligtelserne i artikel 36 overføres til denne medlemsstat. I givet fald underretter den den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der er blevet anmodet om at overtage ansøgeren eller har modtaget en meddelelse om tilbagetagelse, ved brug af det elektroniske kommunikationsnet, der er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003.

Den medlemsstat, der bliver ansvarlig i henhold til dette stykkes første afsnit, anfører, at den er blevet den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) 2024/1358.

2. Efter en behandling af en ansøgning i grænseproceduren i henhold til forordning (EU) 2024/1348 ophører forpligtelserne i nærværende forordnings artikel 36, stk. 1, 15 måneder efter en afgørelse om afvisning af en ansøgning som uantagelig, grundløs eller åbenbart grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus eller en afgørelse, hvorved en ansøgning erklæres for implicit eller udtrykkeligt trukket tilbage, er blevet endelig.

En ansøgning, der registreres efter den i første afsnit omhandlede periode, betragtes med henblik på denne forordning som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

3. Uanset denne artikels stk. 2, første afsnit, ophører ansvaret, hvor personen ansøger om international beskyttelse i en anden medlemsstat inden for den i nævnte afsnit omhandlede periode på 15 måneder, og en tilbagetagelsesprocedure ikke er færdigbehandlet på datoen for udløbet af denne periode på 15 måneder, først når tilbagetagelsesproceduren er afsluttet, eller fristerne for den overførende medlemsstats gennemførelse af overførslen i overensstemmelse med artikel 46 er udløbet.

4. Forpligtelserne i denne forordnings artikel 36, stk. 1, ophører, hvis den medlemsstat, der er ansvarlig, på grundlag af data, der er registreret og lagret i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/2226, eller anden dokumentation fastslår, at den pågældende person har forladt medlemsstaternes område i mindst ni måneder, medmindre den pågældende person er i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument, der er udstedt af den medlemsstat, der er ansvarlig.

En ansøgning, der registreres efter den i første afsnit omhandlede fraværsperiode, betragtes med henblik på denne forordning som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

5. Forpligtelsen i denne forordnings artikel 36, stk. 1, litra b), til at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs ophører, hvis det på grundlag af ajourføringen af de datasæt, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, litra d), i forordning (EU) 2024/1358, fastslås, at den pågældende person har forladt medlemsstaternes område, enten tvangsmæssigt eller frivilligt, i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller om udsendelse, der blev truffet, efter ansøgningen var trukket tilbage, eller der var givet afslag herpå.

En ansøgning, der registreres, efter at en udsendelse eller frivillig tilbagevenden rent faktisk har fundet sted, betragtes med henblik på denne forordning som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

KAPITEL V

Procedurer

AFSNIT I

Indledning af proceduren

Artikel 38

Indledning af proceduren

1. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse først registreres i henhold til forordning (EU) 2024/1348, eller i givet fald den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, indleder straks proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

2. Hvis ansøgeren forsvinder, forsætter den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse først registreres eller i givet fald den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

3. Den medlemsstat, der har gennemført proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller som er blevet ansvarlig efter denne forordnings artikel 16, stk. 4, angiver straks følgende i Eurodac i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1358:

a) sit ansvar i henhold til artikel 16, stk. 2

b) sit ansvar i henhold til artikel 16, stk. 3

c) sit ansvar i henhold til artikel 16, stk. 4

d) sit ansvar som følge af manglende overholdelse af fristerne i artikel 39

e) hvilket ansvar den medlemsstat, der har accepteret en anmodning om at overtage ansøgeren i henhold til artikel 40, har

f) sit ansvar i henhold til artikel 68, stk. 3.

Indtil sådanne oplysninger er givet, finder procedurerne i denne artikels stk. 4 anvendelse.

4. En ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden et opholdsdokument, eller som i den pågældende medlemsstat fremsætter en ansøgning om international beskyttelse under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, skal tilbagetages af den medlemsstat, der træffer afgørelse, på de i artikel 41 og 46 fastsatte betingelser.

Denne forpligtelse ophører, hvis den medlemsstat, der træffer afgørelse, fastslår, at ansøgeren har fået et opholdsdokument i en anden medlemsstat.

5. En ansøger, der opholder sig i en medlemsstat uden et opholdsdokument, eller som i den pågældende medlemsstat fremsætter en ansøgning om international beskyttelse, efter at en anden medlemsstat har bekræftet, at den pågældende person skal omfordeles i medfør af artikel 67, stk. 9, og inden overførslen til den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, er gennemført i medfør af artikel 67, stk. 11, skal tilbagetages af den pågældende medlemsstat på de i artikel 41 og 46 fastsatte betingelser. Denne forpligtelse ophører, hvis den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, fastslå, at ansøgeren har fået et opholdsdokument i en anden medlemsstat.

AFSNIT II

Procedurer for anmodninger om overtagelse

Artikel 39

Indgivelse af en anmodning om overtagelse

1. Hvis den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 38, stk. 1, finder, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, anmoder den omgående og under alle omstændigheder inden to måneder fra tidspunktet for registreringen af ansøgningen den anden medlemsstat om at overtage ansvaret for ansøgeren. Medlemsstaterne prioriterer anmodninger fremsat på grundlag af artikel 25-28 og 34.

Uanset dette stykkes første afsnit skal anmodningen om overtagelse i tilfælde af et hit i Eurodac med data registreret i medfør af artikel 22 og 24 i forordning (EU) 2024/1358, eller et hit i VIS med data registreret i medfør af artikel 21 i forordning (EF) nr. 767/2008, sendes inden for en måned fra modtagelsen af et sådan hit.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, hvor ansøgningen blev registreret.

Hvis ansøgeren er en uledsaget mindreårig, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, når som helst inden der træffes en første substansafgørelse, hvis den finder, at dette er i barnets tarv, fortsætte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og anmode en anden medlemsstat om at overtage ansøgeren, navnlig hvis anmodningen sker på grundlag af artikel 26, 27 eller 34, uanset udløbet af de frister, der er fastsat i dette stykkes første og andet afsnit.

2. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar, hvis ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, efter at der var truffet en afgørelse om afslag på indrejse eller om tilbagesendelse.

Anmodningen skal indeholde begrundelsen for, at et hurtigt svar er nødvendigt, samt den ønskede frist for besvarelse. Denne frist skal være på mindst en uge.

3. Anmodningen om overtagelse skal indeholde en fuldstændig og detaljeret begrundelse baseret på alle sagens omstændigheder, herunder de relevante elementer fra ansøgerens erklæring, med hensyn til de relevante kriterier fastsat i kapitel II og i givet fald det skema, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1. Den indgives ved hjælp af en standardformular og vedlægges beviser eller indicier som beskrevet i de lister, der er omhandlet i artikel 40, stk. 4, eller anden dokumentation eller information, som er relevant for at begrunde anmodningen, således at myndighederne i den anmodede medlemsstat sættes i stand til at kontrollere, om denne medlemsstat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Artikel 40

Besvarelse af en anmodning om overtagelse

1. Den anmodede medlemsstat gennemfører straks og under alle omstændigheder senest en måned efter modtagelsen af anmodningen den nødvendige kontrol og svarer på anmodningen om overtagelse af ansøgeren. Medlemsstaterne prioriterer anmodninger fremsat på grundlag af artikel 25-28 og 34. Med henblik herpå kan den anmodede medlemsstat anmode nationale, internationale eller andre relevante organisationer om bistand til at kontrollere de relevante beviselementer og indicier, som den anmodende medlemsstat har fremlagt, navnlig til identifikation og sporing af familiemedlemmer.

2. Uanset stk. 1 træffer den anmodede medlemsstat i tilfælde af et hit i Eurodac med data registreret i medfør af artikel 22 og 24 i forordning (EU) 2024/1358 eller et hit i VIS med data registreret i medfør af artikel 21, stk. 2, i forordning (EF) nr. 767/2008, svare på anmodningen inden for to uger fra modtagelsen af anmodningen.

3. Ved proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, anvendes der beviselementer og indicier.

4. Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved hjælp af gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af, hvilke beviselementer og indicier der er relevante i overensstemmelse med kriterierne i dette stykkes andet og tredje afsnit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Med henblik på første afsnit forstås ved beviser formelle beviser, som fastslår ansvaret i henhold til denne forordning, forudsat at disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen eksempler på de forskellige typer administrative dokumenter i overensstemmelse med den typologi, der er fastlagt i listen over formelle beviser.

Med henblik på første afsnit forstås ved indicier sandsynliggørende oplysninger, der, selv om de kan anfægtes, kan være tilstrækkelige afhængigt af den beviskraft, som tillægges dem. Beviskraften af indicier med hensyn til, hvem der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, vurderes i de enkelte sager.

5. Kravet om beviser og indicier må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af denne forordning.

6. Den anmodede medlemsstat skal acceptere, at den er ansvarlig, forudsat at indicierne er sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret.

Hvis anmodningen fremsættes på grundlag af artikel 25-28 og 34, og den anmodede medlemsstat ikke finder, at indicierne er sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret, giver den begrundelsen herfor i det svar, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 8.

7. Har den anmodende medlemsstat anmodet om et hurtigt svar i medfør af artikel 39, stk. 2, svarer den anmodede medlemsstat inden for den ønskede frist eller, hvis det ikke sker, inden for to uger efter modtagelsen af anmodningen.

8. Hvis den anmodede medlemsstat ikke gør indsigelse mod anmodningen inden for den i denne artikels stk. 1 fastsatte frist på en måned eller i givet fald inden for den i denne artikels stk. 2 og 7 fastsatte frist på to uger ved et svar, der indeholder en underbygget begrundelse, og som er baseret på alle sagens omstændigheder vedrørende de relevante kriterier, der er fastsat i kapitel II, betragtes denne undladelse af at gøre indsigelse som en accept af anmodningen og indebærer en forpligtelse til at overtage den pågældende person, herunder forpligtelsen til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst. Det velbegrundede svar skal underbygges af beviser og indicier, hvor sådanne foreligger.

Kommissionen udarbejder ved hjælp af gennemførelsesretsakter en standardformular til svar indeholdende en underbygget begrundelse i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

AFSNIT III

Procedurer for meddelelser om tilbagetagelse

Artikel 41

Indgivelse af en meddelelse om tilbagetagelse

1. I en situation, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) eller c), sender den medlemsstat, hvor personen opholder sig, omgående og under alle omstændigheder senest to uger efter at have fået et hit i Eurodac en meddelelse om tilbagetagelse. Manglende meddelelse om tilbagetagelse inden for denne frist berører ikke den ansvarlige medlemsstats forpligtelse til at tilbagetage den pågældende person.

2. En meddelelse om tilbagetagelse sendes ved brug af en standardformular og skal indeholde beviser eller indicier som beskrevet i de lister, der er omhandlet i artikel 40, stk. 4, eller relevante elementer fra den pågældende persons erklæringer.

3. Den underrettede medlemsstat bekræfter inden for to uger modtagelsen af meddelelsen over for den medlemsstat, der sendte meddelelsen, medmindre den underrettede medlemsstat inden for fristen påviser, at den ikke er ansvarlig i henhold til artikel 37, eller at meddelelsen om tilbagetagelse er baseret på en ukorrekt angivelse af den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til forordning (EU) 2024/1358.

4. Undladelse af at handle inden for fristen på to uger fastsat i stk. 3 betragtes som en bekræftelse af modtagelsen af meddelelsen.

5. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder for udarbejdelse og indgivelse af meddelelser om tilbagetagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

AFSNIT IV

Proceduremæssige garantier

Artikel 42

Meddelelse af en afgørelse om overførsel

1. Den medlemsstat, der træffer afgørelse, og hvis anmodning om overtagelse for så vidt angår ansøgeren omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra a), er blevet accepteret, eller som fremsatte en meddelelse om tilbagetagelse for så vidt angår personer omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) og c), skal træffe afgørelse om overførsel inden for to uger fra accepten eller bekræftelsen.

2. Hvis den anmodede eller underrettede medlemsstat accepterer at overtage en ansøger eller bekræfter, at den vil tilbagetage en person omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) eller c), meddeler den overførende medlemsstat straks den pågældende skriftligt og i et klart sprog afgørelsen om at overføre vedkommende til den ansvarlige medlemsstat, samt, i givet fald, det forhold, at den ikke vil behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse, fristerne for gennemførelsen af overførslen og forpligtelsen til at efterkomme afgørelsen i medfør af artikel 17, stk. 5.

3. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådan, lovmæssigt repræsenterer den pågældende person, kan medlemsstaterne meddele den i stk. 1 omhandlede afgørelse til en sådan juridisk rådgiver eller anden rådgiver i stedet for til den pågældende selv og i givet fald give den pågældende meddelelse om afgørelsen.

4. Den i denne artikels stk. 1 omhandlede afgørelse skal også omfatte oplysninger om de retsmidler, der er til rådighed i henhold til artikel 43, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv rejser til den medlemsstat, der er ansvarlig.

Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om personer eller enheder, der er i stand til at yde retshjælp til den pågældende person, videregives til vedkommende sammen med den i stk. 1 omhandlede afgørelse, medmindre disse oplysninger allerede er blevet meddelt.

5. Hvis den pågældende person ikke repræsenteres lovmæssigt af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådan, giver medlemsstaterne vedkommende oplysninger om afgørelsens vigtigste elementer, hvilket altid skal omfatte oplysninger om tilgængelige retsmidler og fristerne for anvendelse af sådanne retsmidler, på et sprog, som den pågældende forstår eller med rimelighed formodes at forstå.

Artikel 43

Retsmidler

1. Ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) og c), har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

Anvendelsesområdet for retsmidlet skal begrænses til en vurdering af:

a) om overførslen for den pågældende person vil medføre en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i den i chartrets artikel 4 anvendte betydning

b) om der efter afgørelsen om overførsel foreligger omstændigheder, der er afgørende for den korrekte anvendelse af denne forordning

c) om artikel 25-28 og 34 er blevet tilsidesat i tilfælde af personer, for hvem ansvaret er overdraget, jf. artikel 36, stk. 1, litra a).

2. Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst én uge, men højst tre uger efter meddelelsen af afgørelsen om overførsel, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1.

3. Den pågældende skal have ret til inden for en rimelig frist fra meddelelsen af afgørelsen om overførsel, men under ingen omstændigheder længere end den frist, som medlemsstaterne fastsætter i henhold til stk. 2, at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller appel. Medlemsstaterne kan i national ret fastsætte, at anmodningen om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel skal indgives sammen med klagen i henhold til stk. 1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler, ved at udsætte overførslen indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. Enhver afgørelse om udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse om overførsel træffes inden en måned fra det tidspunkt, hvor anmodningen blev indgivet til den kompetente domstol eller det kompetente domstolslignende organ.

Hvis den pågældende ikke har udøvet sin ret til at anmode om opsættende virkning, medfører klagen eller appellen ikke, at gennemførelsen af afgørelsen om overførsel udsættes.

En afgørelse om ikke at udsætte gennemførelsen af overførslen skal indeholde oplysninger om begrundelsen herfor.

Hvis klagen eller appellen tillægges opsættende virkning, skal domstolen eller det domstolslignende organ bestræbe sig på at træffe afgørelse om substansen i klagen eller appellen inden en måned fra afgørelsen om at tillægge den opsættende virkning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand.

5. Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp og juridisk repræsentation i appelproceduren på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de personer, der er omfattet af denne forordning, for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke skal behandles mere gunstigt end den behandling, der generelt gives landets egne statsborgere i spørgsmål vedrørende retshjælp og juridisk repræsentation.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ikke ydes gratis retshjælp og juridisk repræsentation, når den kompetente myndighed eller en domstol eller et domstolslignende organ vurderer, at klagen eller appellen er udsigtsløs, forudsat at adgangen til retshjælp og juridisk repræsentation ikke derved begrænses vilkårligt.

Når en afgørelse om ikke at yde gratis retshjælp og juridisk repræsentation i henhold til andet afsnit træffes af en myndighed, der ikke er en domstol eller et domstolslignende organ, giver medlemsstaterne ret til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ til at anfægte denne afgørelse. Hvor afgørelsen anfægtes, skal retsmidlet være en integreret del af det i stk. 1 omhandlede retsmiddel.

Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp og juridisk repræsentation ikke begrænses vilkårligt, og at den pågældende persons effektive adgang til prøvelse ikke hindres.

Retshjælpen skal mindst omfatte udfærdigelsen af de krævede proceduremæssige dokumenter. Juridisk repræsentation skal mindst omfatte repræsentation ved en domstol eller et domstolslignende organ og kan begrænses til juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der specifikt er udpeget efter national ret til at give retshjælp og juridisk repræsentation.

Procedurerne for adgang til retshjælp og juridisk repræsentation fastsættes i national ret.

AFSNIT V

Frihedsberøvelse med henblik på overførsel

Artikel 44

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af den procedure, der fastsættes ved denne forordning.

2. Er der en risiko for forsvinden, eller nødvendiggøres det af hensynet til beskyttelsen af den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende person for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af personens forhold, og kun for så vidt frihedsberøvelse er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. Frihedsberøvelsen skal være så kortvarig som muligt og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at færdiggøre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning har fundet sted.

4. For så vidt angår betingelserne for frihedsberøvelse og garantierne gældende for ansøgere, der er frihedsberøvede i henhold til denne artikel, finder artikel 11, 12 og 13 i direktiv (EU) 2024/1346 anvendelse.

5. Frihedsberøvelse i medfør af denne artikel skal ske vedskriftlig afgørelse truffet af administrative eller retslige myndigheder. Afgørelsen om frihedsberøvelse skal indeholde den faktiske og retlige begrundelse herfor. Træffes afgørelsen om frihedsberøvelse af en administrativ myndighed, skal medlemsstaterne sikre, at der ex officio eller på ansøgerens anmodning foretages en hurtig retslig prøvelse af lovligheden af frihedsberøvelsen.

Artikel 45

Frister for frihedsberøvede ansøgere

1. Hvis en person frihedsberøves i medfør af artikel 44, må fristen for at fremsætte en anmodning om overtagelse eller fremsende en meddelelse om tilbagetagelse uanset artikel 39 og 41 ikke overstige to uger fra registreringen af ansøgningen om international beskyttelse eller to uger fra modtagelsen af hittet i Eurodac, hvis der ikke er blevet registreret en ny ansøgning i den meddelende medlemsstat.

Hvis en person frihedsberøves senere end registreringen af ansøgningen, må fristen for at fremsætte en anmodning om overtagelse eller fremsende en meddelelse om tilbagetagelse ikke overstige en uge fra det tidspunkt, hvor personen blev frihedsberøvet.

2. Uanset artikel 40, stk. 1, svarer den anmodede medlemsstat hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest en uge efter modtagelsen af anmodningen. Undladelse af at svare indenfor fristen på en uge betragtes som en accept af anmodningen om overtagelse og indbefatter pligten til at overtage personen, herunder pligten til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst.

3. Hvis en person frihedsberøves i medfør af denne artikel, skal overførslen af den pågældende fra den overførende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat uanset artikel 46 finde sted så hurtigt, som det er praktisk muligt, og inden for fem uger fra:

a) det tidspunkt, hvor anmodningen om overtagelse blev accepteret eller meddelelsen om tilbagetagelse blev bekræftet, eller

b) det tidspunkt, hvor klagen eller appellen ikke længere har opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3.

4. Hvis den overførende medlemsstat ikke overholder fristerne for fremsættelsen af en anmodning om overtagelse eller fremsendelse af en meddelelse om tilbagetagelse eller ikke træffer afgørelse om overførsel inden for fristen i artikel 42, stk. 1, eller hvis overførslen ikke finder sted inden for den i nærværende artikels stk. 3 omhandlede frist på fem uger, må personen ikke længere frihedsberøves. Artikel 39, 41 og 46 finder fortsat anvendelse i overensstemmelse hermed.

AFSNIT VI

Overførsler

Artikel 46

Nærmere bestemmelser og frister

1. Overførslen af en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) og c), fra den overførende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat skal ske i overensstemmelse med den overførende medlemsstats nationale ret efter konsultation mellem de pågældende medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at en anden medlemsstat har accepteret anmodningen om overtagelse eller har bekræftet meddelelsen om tilbagetagelse, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage over eller en appel af en afgørelse om overførsel med opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3.

Medlemsstaterne prioriterer overførsler af ansøgere efter accept af anmodninger fremsat på grundlag af artikel 25-28 og 34.

Hvis overførslen sker med henblik på omfordeling, skal den finde sted inden for fristen i artikel 67, stk. 11.

Såfremt overførslerne til den ansvarlige medlemsstat sker i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse, sikrer medlemsstaterne, at de foretages på en human måde og under overholdelse af og med fuld respekt for menneskelig værdighed og andre grundlæggende rettigheder.

Om nødvendigt udsteder den overførende medlemsstat et laissez-passer til den pågældende person. Kommissionen udfærdiger ved hjælp af gennemførelsesretsakter modellen for dette laissez-passer. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den overførende medlemsstat om, at den pågældende er sikkert ankommet, eller at den pågældende ikke mødte op inden for den fastsatte frist, alt efter hvad der er tilfældet.

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen i stk. 1, første afsnit, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende person, og ansvaret overgår til den overførende medlemsstat. Denne frist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende person, eller op til højst tre år fra det tidspunkt, hvor den anmodende medlemsstat underrettede den ansvarlige medlemsstat om, at den pågældende person eller et familiemedlem, der skulle overføres sammen med den pågældende person, er forsvundet, fysisk modsætter sig overførslen, forsætligt gør sig uegnet til overførslen eller ikke opfylder de lægelige krav til overførslen.

Hvis den pågældende person igen står til rådighed for myndighederne, og den resterende tid af den periode, der er omhandlet i stk. 1, er mindre end tre måneder, har den overførende medlemsstat en frist på tre måneder til at gennemføre overførslen.

3. Er en person blevet overført fejlagtigt, eller er en afgørelse om overførsel blevet underkendt efter klage eller appel, efter at overførslen er blevet gennemført, tilbagetager den medlemsstat, som har gennemført overførslen, den pågældende med det samme.

4. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, med henblik på denne artikel, navnlig for så vidt angår udsættelse af overførslen eller forsinket overførsel, overførsler efter implicit accept, overførsler af mindreårige eller afhængige personer og kontrollerede overførsler. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Artikel 47

Omkostningerne ved overførsler

1. I henhold til artikel 20 i forordning (EU) 2021/1147 betales der et bidrag til den medlemsstat, der i medfør af nærværende forordnings artikel 46 gennemfører overførslen af en ansøger eller en anden person som omhandlet i nærværende forordnings artikel 36, stk. 1, litra b) eller c).

2. Hvis den pågældende skal føres tilbage til en medlemsstat som følge af en fejlagtig overførsel eller en afgørelse om overførsel, der er blevet underkendt efter klage eller appel, efter at overførslen er blevet gennemført, er den medlemsstat, som oprindeligt gennemførte overførslen, ansvarlig for omkostningerne ved at tilbageføre den pågældende til sit område.

3. De personer, der overføres i henhold til denne forordning, skal ikke afholde omkostningerne ved sådanne overførsler.

Artikel 48

Udveksling af relevante oplysninger, inden en overførsel gennemføres

1. Den medlemsstat, som gennemfører overførslen af en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) eller c), meddeler den ansvarlige medlemsstat personoplysninger om den person, der skal overføres, som er tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt, alene for at sikre, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den ansvarlige medlemsstats nationale ret er i stand til at yde den pågældende passende bistand, herunder ydelse af akut lægebehandling, der er nødvendig for at beskytte vedkommendes vitale interesser, og for at sikre kontinuitet i den beskyttelse og de rettigheder, som følger af denne forordning og af andre relevante retlige instrumenter på asylområdet. Disse oplysninger meddeles den ansvarlige medlemsstat inden for en rimelig frist, inden overførslen gennemføres, for at sikre, at dennes kompetente myndigheder har tilstrækkelig tid til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

2. Den overførende medlemsstat sender den ansvarlige medlemsstat alle de oplysninger, der er væsentlige for at beskytte de rettigheder og eventuelle akutte særlige behov, den person, der skal overføres, har, herunder navnlig:

a) oplysninger om eventuelle øjeblikkelige foranstaltninger, som den ansvarlige medlemsstat skal træffe for at sikre, at de særlige behov, som den person, der skal overføres, har, herunder eventuel nødvendig akut lægebehandling, tilgodeses, og, hvor det er nødvendigt, eventuelle ordninger, som er nødvendige for at beskytte barnets tarv

b) i givet fald kontaktoplysninger om familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer i den modtagende medlemsstat

c) når der er tale om mindreårige, oplysninger om vurderingen af barnets tarv og om deres uddannelse

d) i givet fald en vurdering af ansøgerens alder

e) i givet fald screeningformularen i henhold til artikel 17 i forordning (EU) 2024/1356, herunder eventuel dokumentation, der henvises til i formularen

f) enhver anden relevant oplysning.

3. Udvekslingen af oplysninger i henhold til denne artikel må kun finde sted mellem de myndigheder, som der er givet meddelelse om til Kommissionen i overensstemmelse med denne forordnings artikel 52, og ved brug af det elektroniske kommunikationsnet, der er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1, og må ikke behandles yderligere.

4. For at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne udarbejder Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter en standardformular til overførsel af de oplysninger, som kræves i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

5. Artikel 51, stk. 8 og 9, finder anvendelse ved udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

Artikel 49

Udveksling af sikkerhedsrelevante oplysninger inden gennemførelsen af en overførsel

Med henblik på anvendelse af artikel 41 gælder, at hvis den overførende medlemsstat er i besiddelse af oplysninger, der tyder på, at der er rimelig grund til at antage, at ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) eller c), udgør en risiko for den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i en medlemsstat, oplyser denne medlemsstats kompetente myndigheder den ansvarlige medlemsstat om eksistensen af sådanne oplysninger. Oplysningerne udveksles mellem disse medlemsstaters retshåndhævende myndigheder eller andre kompetente myndigheder gennem de passende kanaler til en sådan udveksling af oplysninger.

Artikel 50

Udveksling af helbredsmæssige oplysninger inden gennemførelsen af en overførsel

1. Udelukkende med det formål at yde lægehjælp eller -behandling, navnlig vedrørende sårbare personer, herunder personer med handicap, ældre, gravide kvinder, mindreårige og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, sender den overførende medlemsstat, for så vidt dens kompetente myndighed i henhold til national ret har adgang hertil, den ansvarlige medlemsstat oplysninger om eventuelle særlige behov hos den person, der skal overføres, som i specifikke tilfælde kan omfatte oplysninger om denne persons fysiske eller psykiske sundhedstilstand. Disse oplysninger sendes i en fælles helbredsattest sammen med de nødvendige bilag hertil. Den ansvarlige medlemsstat sikrer, at der tages tilstrækkeligt hensyn til disse særlige behov, herunder navnlig behovet for eventuel nødvendig lægehjælp.

Kommissionen udarbejder ved hjælp af gennemførelsesretsakter den fælles helbredsattest, der er omhandlet i første afsnit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

2. Den overførende medlemsstat må kun sende den ansvarlige medlemsstat de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, efter at have indhentet ansøgerens eller dennes repræsentants udtrykkelige samtykke, eller når fremsendelsen er nødvendig for at beskytte folkesundheden eller den offentlige sikkerhed, eller hvis den pågældende person fysisk eller retligt ikke er i stand til at give sit samtykke, for at beskytte den pågældendes eller en anden persons vitale interesser. Manglende samtykke, herunder hvis samtykke nægtes, udgør ikke en hindring for overførslen.

3. Behandlingen af helbredsmæssige personoplysninger omhandlet i stk. 1 må kun foretages af en sundhedsprofessionel, der i henhold til national ret har tavshedspligt, eller af en anden person med tilsvarende tavshedspligt.

4. Udvekslingen af oplysninger i henhold til denne artikel må kun finde sted mellem de sundhedsprofessionelle eller andre personer omhandlet i stk. 3. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de i stk. 1 fastsatte formål og må ikke behandles yderligere.

5. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder og praktiske ordninger til udveksling af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelses-proceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

6. Artikel 51, stk. 8 og 9, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til nærværende artikel.

KAPITEL VI

Administrativt samarbejde

Artikel 51

Udveksling af oplysninger

1. Hver medlemsstat meddeler enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, personoplysninger vedrørende en person, der er omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning, som er tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt, med henblik på at:

a) afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

b) behandle ansøgningen om international beskyttelse

c) gennemføre enhver anden forpligtelse, der følger af denne forordning

d) gennemføre en afgørelse om tilbagesendelse.

2. De i stk. 1 omhandlede oplysninger må kun omfatte:

a) den pågældende persons og, hvor det er relevant, dennes familiemedlemmers, slægtninges eller andre familierelationers personoplysninger, dvs. fulde navn og, hvor relevant, tidligere navne, kaldenavne eller pseudonymer, nuværende og tidligere nationalitet, fødselsdato og fødested

b) oplysninger om identitetspapirer og rejsedokumenter, herunder oplysninger om referencer, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed og udstedelsessted

c) eventuelle øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå den pågældende persons identitet, herunder biometriske data, som den pågældende medlemsstat optager af ansøgeren, navnlig med henblik på denne forordnings artikel 67, stk. 8, i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1358

d) oplysninger om opholdssteder og rejseruter

e) oplysninger om opholdsdokumenter eller visa udstedt af en medlemsstat

f) oplysninger om det sted, hvor ansøgningen blev registreret

g) oplysninger om datoen for registreringen af en eventuel tidligere ansøgning om international beskyttelse, datoen for registreringen af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og indholdet af den eventuelt trufne afgørelse.

3. Forudsat at det er nødvendigt for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, kan den ansvarlige medlemsstat anmode en anden medlemsstat om at oplyse den om ansøgerens begrundelse for sin ansøgning og i givet fald begrundelsen for eventuelle afgørelser truffet vedrørende ansøgeren. Hvis den ansvarlige medlemsstat anvender artikel 55 i forordning (EU) 2024/1348, kan den pågældende medlemsstat også anmode om oplysninger, der gør det muligt for dens kompetente myndigheder at fastslå, om der er fremkommet nye elementer eller er fremlagt sådanne af ansøgeren. Den anmodede medlemsstat kan nægte at besvare anmodningen, hvis det er sandsynligt, at meddelelse af disse oplysninger vil skade dens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældende persons eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Ansøgeren underrettes på forhånd af den anmodende medlemsstat om de specifikke oplysninger, der anmodes om, og om begrundelsen for anmodningen.

4. Enhver anmodning om oplysninger må kun sendes i forbindelse med en individuel ansøgning om international beskyttelse eller en overførsel med henblik på omfordeling. Anmodningen skal begrundes, og når formålet med den er at kontrollere opfyldelsen af et kriterie, der kan medføre, at den anmodede medlemsstat pålægges ansvaret, skal der oplyses om den dokumentation, anmodningen er baseret på, herunder relevante oplysninger fra pålidelige kilder om ansøgeres måde og midler at indrejse på medlemsstaternes område, eller hvilken specifik og verificerbar del af ansøgerens erklæringer den er baseret på. Sådanne relevante oplysninger fra pålidelige kilder er i sig selv ikke tilstrækkelige til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig og kompetent i henhold til denne forordning, men de kan bidrage til vurderingen af andre indicier vedrørende den enkelte ansøger.

5. Den anmodede medlemsstat skal svare inden for en frist på tre uger. Enhver forsinkelse i besvarelsen skal begrundes behørigt. Undladelse af at svare inden for tre uger fritager ikke den anmodede medlemsstat for pligten til at svare. Hvis den anmodede medlemsstat tilbageholder oplysninger, som viser, at den er ansvarlig, kan den pågældende medlemsstat ikke påberåbe sig udløbet af fristerne i artikel 39 som grund til at nægte at efterkomme anmodningen om overtagelse. I så fald forlænges fristerne i artikel 39 for indgivelse af en anmodning om overtagelse med et tidsrum af samme længde som forsinkelsen i den anmodede medlemsstats svar.

6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og må kun finde sted mellem de myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 52, stk. 1.

7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1. I hver medlemsstat må sådanne oplysninger, alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence, kun meddeles de myndigheder og domstole og domstolslignende organer, der har til opgave at:

a) afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

b) behandle ansøgningen om international beskyttelse

c) gennemføre enhver anden forpligtelse, der følger af denne forordning.

8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, sikrer, at oplysningerne er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at medlemsstaten har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne omgående herom. De er forpligtede til at berigtige eller slette sådanne oplysninger.

9. I hver af de pågældende medlemsstater registreres i den pågældende persons individuelle sagsakter eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af udvekslede oplysninger.

Artikel 52

Kompetente myndigheder og ressourcer

1. Hver medlemsstat meddeler straks Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der har ansvaret for opfyldelsen af forpligtelser i henhold til denne forordning, og eventuelle ændringer heraf. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder har tilstrækkelige menneskelige, materielle og finansielle ressourcer til at udføre deres opgaver vedrørende anvendelsen af procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle ansøgningen om international beskyttelse på en hurtig og effektiv måde, og navnlig til at sikre proceduremæssige og grundlæggende rettigheder, sikre en hurtig procedure for genforening af familiemedlemmer og slægtninge, der befinder sig i forskellige medlemsstater, svare inden for de fastsatte frister af anmodninger om oplysninger, anmodninger om overtagelse, meddelelser om tilbagetagelse og i givet fald overholde deres forpligtelser i henhold til del IV.

2. Kommissionen offentliggør en konsolideret liste over de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, i *Den Europæiske Unions Tidende*. Sker der ændringer af listen, offentliggør Kommissionen en ajourført konsolideret liste en gang om året.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de ansatte ved de i stk. 1 omhandlede myndigheder modtager den nødvendige uddannelse vedrørende anvendelsen af denne forordning.

4. Kommissionen indfører ved hjælp af gennemførelsesretsakter sikre elektroniske kommunikationskanaler mellem de i stk. 1 omhandlede myndigheder og mellem disse myndigheder og Asylagenturet til fremsendelse af oplysninger, biometriske data, der er optaget i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1358, anmodninger, meddelelser, svar og enhver anden skriftlig korrespondance og til at sikre, at afsenderne automatisk modtager elektronisk bevis for modtagelsen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

Artikel 53

Administrative ordninger

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indføre bilaterale administrative ordninger om de praktiske detaljer for gennemførelsen af denne forordning for at lette dens anvendelse og gøre den mere effektiv. Sådanne ordninger kan vedrøre:

a) udveksling af forbindelsesofficerer

b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse eller meddelelser af tilbagetagelse

c) solidaritetsbidrag i medfør af del IV.

2. Medlemsstaterne kan også bibeholde de administrative ordninger, der blev indgået i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 ([41]) og forordning (EU) nr. 604/2013. I det omfang sådanne ordninger ikke er forenelige med nærværende forordning, ændrer de pågældende medlemsstater disse ordninger på en sådan måde, at eventuelle uforeneligheder fjernes.

3. Inden indgåelse eller ændring af eventuelle ordninger som omhandlet i stk. 1, litra b), rådfører de pågældende medlemsstater sig med Kommissionen om ordningens forenelighed med denne forordning.

4. Anser Kommissionen de i stk. 1, litra b), omhandlede ordninger for at være uforenelige med denne forordning, giver den inden for en rimelig periode de pågældende medlemsstater meddelelse herom. De pågældende medlemsstater tager alle passende skridt for at ændre den pågældende ordning inden for en rimelig periode på en sådan måde, at sådanne uforeneligheder fjernes.

5. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle de i stk. 1 omhandlede ordninger og om enhver opsigelse eller ændring heraf.

Artikel 54

Netværk af ansvarlige enheder

Asylagenturet opretter og letter aktiviteterne hos et eller flere netværk af kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 52, stk. 1, med henblik på at øge det praktiske samarbejde, herunder overførsler, og udveksling af oplysninger om alle forhold vedrørende anvendelsen af denne forordning, herunder udviklingen af praktiske redskaber, bedste praksis og rådgivning.

Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og andre relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer kan repræsenteres i sådanne netværk, når det er nødvendigt.

KAPITEL VII

Forlig

Artikel 55

Forlig

1. For at sikre, at de mekanismer, der er oprettet i henhold til denne forordning, fungerer ordentligt, og for at afhjælpe vanskeligheder med anvendelsen heraf, hvis to eller flere medlemsstater støder på vanskeligheder i deres samarbejde inden for rammerne af denne forordning eller dennes anvendelse mellem dem, gennemfører de pågældende medlemsstater på anmodning af en eller flere af dem straks konsultationer med henblik på at finde passende løsninger inden for en rimelig frist i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde som nedfældet i artikel 4, stk. 3, i TEU.

Oplysninger om de opståede vanskeligheder og de løsninger, der er fundet, kan, hvor det er hensigtsmæssigt, deles med Kommissionen og de øvrige medlemsstater i det i artikel 77 omhandlede udvalg.

2. Hvor der ikke findes en løsning i medfør af stk. 1, eller hvor vanskelighederne fortsætter, kan en eller flere af de pågældende medlemsstater anmode Kommissionen om at gennemføre konsultationer med de pågældende medlemsstater med henblik på at finde passende løsninger. Kommissionen gennemfører straks sådanne konsultationer. De pågældende medlemsstater deltager aktivt i konsultationerne. Medlemsstaterne og Kommissionen træffer passende foranstaltninger for at løse problemet med det samme. Kommissionen kan vedtage henstillinger rettet til de pågældende medlemsstater med angivelse af de foranstaltninger, der skal træffes, og passende frister herfor.

([41]) Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50 af 25.2.2003, s. 1).

Oplysninger om de opståede vanskeligheder, de fremsatte henstillinger og de løsninger, der er er fundet, kan, hvori det er hensigtsmæssigt, deles med Kommissionen og de øvrige medlemsstater i det i artikel 77 omhandlede udvalg.

Den procedure, der er fastsat i denne artikel, berører ikke de i denne forordning fastsatte frister i individuelle sager.

3. Denne artikel berører ikke Kommissionens beføjelser til at føre tilsyn med anvendelsen af EU-retten i henhold til artikel 258 og 260 i TEUF. Den berører heller ikke de pågældende medlemsstaters mulighed for at forelægge deres tvistighed for EU-Domstolen i overensstemmelse med artikel 273 i TEUF, eller enhver medlemsstats mulighed for at indbringe sagen for EU-domstolen overensstemmelse med artikel 259 i TEUF.

DEL IV

SOLIDARITET

KAPITEL I

Solidaritetsmekanismer

Artikel 56

Årlig solidaritetspulje

1. Den årlige solidaritetspulje, som omfatter bidragene i Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt, som medlemsstaterne gav tilsagn om på mødet i forummet på højt plan, fungerer som det vigtigste solidaritetsredskab for medlemsstater, der er udsat for migrationspres, på grundlag af de behov, der er konstateret i Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag.

2. Den årlige solidaritetspulje består af følgende former for solidaritetsforanstaltninger, der anses for at have samme værdi:

a) omfordeling, i overensstemmelse med artikel 67 og 68:

   i) af ansøgere om international beskyttelse

   ii) hvis det er aftalt bilateralt af den pågældende bidragende og solidaritetsmodtagende medlemsstat, af personer med international beskyttelse, som er blevet indrømmet international beskyttelse mindre end tre år før vedtagelsen af Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt

b) finansielle bidrag fra medlemsstater, der primært tager sigte på tiltag i medlemsstater vedrørende migration, modtagelse, asyl, reintegration inden afrejse, grænseforvaltning og operationel støtte, og som også kan yde støtte til tiltag i eller vedrørende tredjelande, der kunne have en direkte indvirkning på migrationsstrømmene ved medlemsstaternes ydre grænser eller forbedre asyl-, modtagelses- og migrationssystemerne i det pågældende tredjeland, herunder programmer for støtte til frivillig tilbagevenden og reintegration, i overensstemmelse med artikel 64.

c) alternative solidaritetsforanstaltninger på området for migration, modtagelse, asyl, tilbagesendelse og reintegration samt grænseforvaltning med fokus på operationel støtte, kapacitetsopbygning, tjenester, personalestøtte, faciliteter og teknisk udstyr i overensstemmelse med artikel 65.

Tiltag i eller vedrørende tredjelande, der er omhandlet i dette stykkes først afsnit, litra c), gennemføres af solidaritetsmodtagende medlemsstater i overensstemmelse med anvendelsesområdet og målene for denne forordning og for forordning (EU) 2021/1147.

3. De finansielle bidrag, der er omhandlet i stk. 2, litra b), til projekter i tredjelande skal navnlig fokusere på at:

a) øge asyl- og modtagelseskapaciteten i tredjelande, herunder ved at styrke den menneskelige og institutionelle ekspertise og kapacitet

b) fremme lovlig migration og velforvaltet mobilitet, herunder ved at styrke bilaterale, regionale og internationale partnerskaber om migration, tvangsfordrivelse, lovlige migrationsveje og mobilitetspartnerskaber

c) understøtte programmerne for støtte til frivillig tilbagevenden og bæredygtige reintegrationsprogrammer for hjemvendte migranter og deres familier

d) mindske de sårbarheder, der er forårsaget af smugling af migranter og menneskehandel, samt fokusere på programmer til smugling af migranter og bekæmpelse af menneskehandel

e) støtte effektive og menneskerettighedsbaserede migrationspolitikker.

Artikel 57

Rådets gennemførelsesretsakt om oprettelse af den årlige solidaritetspulje

1. På grundlag af Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag og i overensstemmelse med den tilsagnsproces, der er gennemført i det i artikel 13 omhandlede forum på højt plan, vedtager Rådet årligt inden udgangen af hvert kalenderår en gennemførelsesretsakt, der opretter den årlige solidaritetspulje, herunder referencenummeret for nødvendige omfordelinger og finansielle bidrag til den årlige solidaritetspulje på EU-plan og de specifikke tilsagn, som hver medlemsstat under det i artikel 13 omhandlede møde i forummet på højt plan har afgivet for hver type solidaritetsbidrag, der er omhandlet i artikel 56, stk. 2. Rådet vedtager den i dette stykke omhandlede gennemførelsesretsakt med kvalificeret flertal. Rådet kan med kvalificeret flertal ændre Kommissionens forslag, der er omhandlet i artikel 12.

2. Rådets i denne artikels stk. 1 omhandlede gennemførelsesretsakt fastsætter, hvor det er nødvendigt, også den vejledende procentdel af den årlige solidaritetspulje, der kan stilles til rådighed for medlemsstater, som er udsat for migrationspres som følge af et stort antal ankomster, der stammer fra tilbagevendende ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsoperationer, under hensyntagen til de pågældende medlemsstaters særlige geografiske forhold. Den kan også angive andre former for solidaritet som anført i artikel 56, stk. 2, litra c), afhængigt af behovet for sådanne foranstaltninger som følge af de specifikke udfordringer på migrationsområdet i de pågældende medlemsstater.

3. Under det i artikel 13 omhandlede møde i forummet på højt plan skal medlemsstaterne nå frem til en konklusion vedrørende et generelt referencenummer for hver solidaritetsforanstaltning i den årlige solidaritetspulje på grundlag af Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag. Under dette møde giver medlemsstaterne også tilsagn om deres bidrag til den årlige solidaritetspulje i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 og den obligatoriske rimelige andel beregnet i overensstemmelse med referencenøglen i artikel 66.

4. Ved gennemførelsen af denne artikels stk. 3 har medlemsstaterne fuld skønsbeføjelse til at vælge mellem de typer solidaritetsforanstaltninger, der er anført i artikel 56, stk. 2, eller en kombination deraf. Medlemsstater, der giver tilsagn om alternative solidaritetsforanstaltninger, angiver sådanne foranstaltningers finansielle værdi på grundlag af objektive kriterier. Medlemsstaterne kan give tilsagn om sådanne alternative solidaritetsforanstaltninger, selv hvis de ikke er angivet i Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag. Hvis de solidaritetsmodtagende medlemsstater ikke har anmodet om sådanne foranstaltninger i et givet år, bør de konverteres til finansielle bidrag.

Artikel 58

Oplysninger om, at en medlemsstat, der er identificeret i Kommissionens afgørelse som værende udsat for migrationspres, har til hensigt at gøre brug af den årlige solidaritetspulje

1. En medlemsstat, der i en afgørelse som omhandlet i artikel 11 er identificeret som værende udsat for migrationspres, underretter efter vedtagelsen af Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt Kommissionen og Rådet, hvis den agter at gøre brug af den årlige solidaritetspulje. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet herom.

2. Den pågældende medlemsstat medtager oplysninger om typen og niveauet af de i artikel 56, stk. 2 omhandlede solidaritetsforanstaltninger, der er nødvendige for at håndtere situationen, herunder, hvor det er relevant, enhver anvendelse af komponenterne i den permanente EU-værktøjskasse for migrationsstøtte. Hvis den pågældende medlemsstat har til hensigt at gøre brug af finansielle bidrag, angiver den også de relevante EU-udgiftsprogrammer.

3. Efter modtagelsen af de i stk. 2 omhandlede oplysninger har den pågældende medlemsstat adgang til den årlige solidaritetspulje i overensstemmelse med artikel 60. EU-solidaritetskoordinatoren indkalder straks og under alle omstændigheder senest 10 dage efter modtagelsen af oplysningerne forummet på teknisk plan med henblik på at operationalisere solidaritetsforanstaltningerne.

Artikel 59

Meddelelse om, at en medlemsstat, der anser sig for at være udsat for migrationspres, har behov for at gøre brug af den årlige solidaritetspulje

1. Hvor en medlemsstat ikke er identificeret som værende udsat for migrationspres i en afgørelse som omhandlet i artikel 11, men anser sig for værende udsat for migrationspres, skal den meddele Kommissionen om dens behov for at gøre brug af den årlige solidaritetspulje og oplyse Rådet herom. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet herom.

2. Den i stk. 1 omhandlede meddelelse skal indeholde:

a) en behørigt underbygget begrundelse for eksistensen og omfanget af migrationspresset i den meddelende medlemsstat, herunder ajourførte data om de indikatorer, der er omhandlet i artikel 9, stk. 3, litra a)

b) oplysninger om typen og niveauet af solidaritetsforanstaltninger som omhandlet i artikel 56, der er nødvendige for at håndtere situationen, herunder, hvor det er relevant, enhver anvendelse af komponenterne i den permanente EU-værktøjskasse for migrationsstøtte, og, hvor den pågældende medlemsstat har til hensigt at gøre brug af finansielle bidrag, angivelse af de relevante EU-udgiftsprogrammer.

c) en beskrivelse af, hvordan brugen af den årlige solidaritetspulje kunne stabilisere situationen

d) hvordan den pågældende medlemsstat har til hensigt at afhjælpe eventuelle konstaterede sårbarheder inden for ansvar, beredskab eller modstandsdygtighed.

3. Efter anmodning fra Kommissionen bistår Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder samt den pågældende medlemsstat Kommissionen med at udarbejde en vurdering af migrationspresset.

4. Idet den tager hensyn til oplysningerne i artikel 9 og 10, vurderer Kommissionen hurtigt meddelelsen og i den forbindelse, hvorvidt den meddelende medlemsstat i den i artikel 11 omhandlede afgørelse er blevet identificeret som værende i risiko for migrationspres, den generelle situation i Unionen, situationen i den meddelende medlemsstat i de foregående 12 måneder og de behov, som den meddelende medlemsstat har givet udtryk for, og vedtager en afgørelse om, hvorvidt medlemsstaten skal anses for at være udsat for migrationspres. Hvis Kommissionen beslutter, at den pågældende medlemsstat er udsat for migrationspres, bliver den pågældende medlemsstat en solidaritetsmodtagende medlemsstat, medmindre den nægtes adgang til at drage fordel af den årlige solidaritetspulje i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 6.

5. Kommissionen fremsender straks sin afgørelse til den pågældende medlemsstat, Europa-Parlamentet og Rådet.

6. Hvis det i Kommissionens afgørelse fastslås, at den meddelende medlemsstat er udsat for migrationspres, indkalder EU-solidaritetskoordinatoren straks og inden for to uger efter fremsendelsen af sin afgørelse til den pågældende medlemsstat, Europa-Parlamentet og Rådet for at operationalisere solidaritetsforanstaltningerne. EU-solidaritetskoordinatoren indkalder forummet på teknisk niveau, medmindre Kommissionen vurderer, eller Rådet beslutter ved hjælp af en gennemførelsesretsakt vedtaget senest to uger efter fremsendelsen af Kommissionens afgørelse til den pågældende medlemsstat, Europa-Parlamentet og Rådet, at der ikke er tilstrækkelig kapacitet i den årlige solidaritetspulje til, at den pågældende medlemsstat kan få lov til at drage fordel af den årlige solidaritetspulje, eller at der er andre objektive grunde til, at den pågældende medlemsstat ikke kan få lov til at drage fordel af den årlige solidaritetspulje.

7. Hvis Rådet beslutter, at der er utilstrækkelig kapacitet i den årlige solidaritetspulje, finder artikel 13, stk. 4, anvendelse, og forummet på højt plan indkaldes senest én uge efter Kommissionens afgørelse.

I tilfælde af en afgørelse fra Kommissionen, der afviser en anmodning fra en medlemsstat om at blive anset for at være udsat for migrationspres, kan den meddelende medlemsstat forelægge Kommissionen og Rådet en ny meddelelse, der indeholder yderligere relevante oplysninger.

Artikel 60

Operationalisering og koordinering af solidaritetsbidrag

1. I forummet på teknisk niveau samarbejder medlemsstaterne indbyrdes og med Kommissionen for at sikre en effektiv og virkningsfuld operationalisering af solidaritetsbidragene i den årlige solidaritetspulje for det pågældende år på en afbalanceret og rettidig måde i lyset af de konstaterede og vurderede behov og de solidaritetsbidrag, der er til rådighed.

2. EU-solidaritetskoordinatoren koordinerer under hensyntagen til udviklingen i migrationssituationen operationaliseringen af solidaritetsbidragene med henblik på at sikre en afbalanceret fordeling af de solidaritetsbidrag, der er til rådighed, blandt de solidaritetsmodtagende medlemsstater.

3. Bortset fra gennemførelsen af finansielle bidrag gennemfører medlemsstaterne ved operationaliseringen af de angivne solidaritetsforanstaltninger de solidaritetsbidrag, som de har givet tilsagn om, jf. artikel 56, for et givet år inden udgangen af dette år, uden at det dog berører artikel 65, stk. 3, og artikel 67, stk. 12.

Bidragende medlemsstater gennemfører deres tilsagn i forhold til deres samlede tilsagn til den årlige solidaritetspulje for et givet år inden udgangen af året.

Medlemsstater, der har fået en fuldstændig nedsættelse af solidaritetsbidrag i overensstemmelse med artikel 61 eller 62, eller som selv er solidaritetsmodtagende medlemsstater i medfør af artikel 58, stk. 1, og artikel 59, stk. 4, er ikke forpligtet til at gennemføre deres tilsagn om solidaritetsbidrag omhandlet i artikel 56. stk. 2, for et givet år.

Bidragende medlemsstater er ikke forpligtet til at gennemføre deres tilsagn givet i henhold til artikel 56, stk. 2, eller til at anvende ansvarskompensationer i henhold til artikel 63 over for en solidaritetsmodtagende medlemsstat, hvis Kommissionen i en afgørelse som omhandlet i artikel 11 eller artikel 59, stk. 4, har konstateret systemiske mangler i den pågældende solidaritetsmodtagende medlemsstat med hensyn til reglerne i denne forordnings del III, som kan få alvorlige negative konsekvenser for, hvordan denne forordning fungerer.

4. Under det første møde i forummet på teknisk niveau i den årlige cyklus kan bidragende og solidaritetsmodtagende medlemsstater give udtryk for rimelige præferencer i lyset af de konstaterede behov for profilerne for de tilgængelige kandidater til omfordeling og en potentiel planlægning af gennemførelsen af deres solidaritetsbidrag under hensyntagen til behovet for hastetiltag for de solidaritetsmodtagende medlemsstater.

EU-solidaritetskoordinatoren letter samspillet og samarbejdet mellem medlemsstaterne om disse aspekter.

Når medlemsstaterne gennemfører omfordelinger, tager de i første række hensyn til omfordelingen af sårbare personer.

5. EU-organerne, -kontorerne og –agenturerne med kompetence på området for asyl- og grænseforvaltning samt migrationsstyring yder efter anmodning og inden for deres respektive ansvarsområder støtte til medlemsstaterne og Kommissionen med henblik på at sikre korrekt gennemførelse og anvendelse af denne del. En sådan støtte kan tage form af analyser, ekspertise og operationel støtte. EU-solidaritetskoordinatoren koordinerer enhver bistand fra eksperter eller hold, der indsættes af Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning eller ethvert andet EU-organ, -kontor eller -agentur i forbindelse med operationaliseringen af solidaritetsbidragene.

6. Hvert år i januar fra den 2025 bekræfter medlemsstaterne over for EU-solidaritetskoordinatoren niveauerne for hver solidaritetsforanstaltning, der er gennemført i det foregående år.

Artikel 61

Nedsættelse af solidaritetsbidrag i tilfælde af migrationspres

1. En medlemsstat, der i en afgørelse som omhandlet i artikel 11 er identificeret som værende udsat for migrationspres, eller som anser sig for at være udsat for migrationspres, og som ikke har gjort brug af den årlige solidaritetspulje i overensstemmelse med artikel 58 eller meddelt, at den har behov for at gøre brug af den årlige solidaritetspulje i overensstemmelse med artikel 59, kan til enhver tid anmode om en fuldstændig eller delvis nedsættelse af de bidrag, den har givet tilsagn om, der er fastsat i Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt.

Den pågældende medlemsstat indgiver sin anmodning til Kommissionen. Til orientering sender den pågældende medlemsstat sin anmodning til Rådet.

2. Hvis den i denne artikels stk. 1 omhandlede anmodende medlemsstat er en medlemsstat, der ikke er identificeret i en afgørelse som omhandlet i artikel 11 som værende udsat for migrationspres, men den anser sig for at være udsat for migrationspres, medtager den pågældende medlemsstat i sin anmodning:

a) en beskrivelse af, hvordan den fuldstændige eller delvise nedsættelse af de bidrag, den har givet tilsagn om, kan bidrage til at stabilisere situationen

b) en redegørelse for, om det bidrag, der er givet tilsagn om, kan erstattes af en anden form for solidaritetsbidrag

c) en beskrivelse af, hvordan den pågældende medlemsstat agter at afhjælpe eventuelle konstaterede sårbarheder inden for ansvar, beredskab eller modstandsdygtighed

d) en behørigt underbygget begrundelse for eksistensen og omfanget af migrationspresset i den anmodende medlemsstat.

Ved vurderingen af en sådan anmodning tager Kommissionen også hensyn til de oplysninger, der er fastsat i artikel 9 og 10.

3. Kommissionen underretter Rådet om sin vurdering af anmodningen inden for fire uger efter modtagelsen af anmodningen indgivet i overensstemmelse med denne artikel. Kommissionen oplyser også Europa-Parlamentet om denne vurdering.

4. Efter modtagelsen af Kommissionens vurdering vedtager Rådet en gennemførelsesretsakt for at fastslå, hvorvidt medlemsstaten bemyndiges til at fravige Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt.

Artikel 62

Nedsættelse af solidaritetsbidrag i forbindelse med betydelige migrationssituationer

1. En medlemsstat, der i en afgørelse som omhandlet i artikel 11 er identificeret som stående over for en betydelig migrationssituation, eller som anser sig for at stå over for en betydelig migrationssituation, kan til enhver tid anmode om en fuldstændig eller delvis nedsættelse af de bidrag, den har givet tilsagn om, der er fastsat i Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt.

Den pågældende medlemsstat indgiver sin anmodning til Kommissionen. Til orientering sender den pågældende medlemsstat sin anmodning til Rådet.

2. Hvis den anmodende medlemsstat i en afgørelse som omhandlet i artikel 11 er identificeret som stående over for en betydelig migrationssituation, skal anmodningen indeholde:

a) en beskrivelse af, hvordan den fuldstændige eller delvise nedsættelse af de bidrag, den har givet tilsagn om, kan bidrage til at stabilisere situationen

b) en redegørelse for, om det bidrag, der er givet tilsagn om, kan erstattes af en anden form for solidaritetsbidrag

c) en beskrivelse af, hvordan den pågældende medlemsstat agter at afhjælpe eventuelle konstaterede sårbarheder inden for ansvar, beredskab eller modstandsdygtighed

d) en behørigt underbygget begrundelse vedrørende det område af asyl-, modtagelses- og migrationssystemet, hvor kapaciteten er nået, samt en angivelse af, hvordan det forhold, at den pågældende medlemsstats kapacitetsgrænse er nået på det specifikke område, påvirker dens kapacitet til at opfylde sit tilsagn.

3. Hvis den anmodende medlemsstat er en medlemsstat, der ikke er identificeret som stående over for en betydelig migrationssituation i en afgørelse som omhandlet i artikel 11, men den anser sig for at stå over for en betydelig migrationssituation, skal anmodningen ud over de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede oplysninger også indeholde en behørigt underbygget begrundelse for betydningen af migrationssituationen i den anmodende medlemsstat. Ved vurderingen af en sådan anmodning tager Kommissionen også hensyn til de oplysninger, der er fastsat i artikel 9 og 10, og til, hvorvidt medlemsstaten er identificeret som værende i risiko for migrationspres i en afgørelse som omhandlet i artikel 11.

4. Kommissionen underretter Rådet om sin vurdering af anmodningen inden for fire uger efter modtagelsen af anmodningen indgivet i overensstemmelse med denne artikel. Kommissionen oplyser også Europa-Parlamentet om denne vurdering.

5. Efter modtagelsen af Kommissionens vurdering vedtager Rådet en gennemførelsesretsakt for at fastslå, hvorvidt medlemsstaten bemyndiges til at fravige Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt.

Artikel 63

Ansvarskompensationer

1. Hvis omfordelingstilsagnene til den årlige solidaritetspuljen i Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt er lig med eller over 50 % af det antal, der er angivet i Kommissionens i artikel 12 omhandlede forslag, kan en solidaritetsmodtagende medlemsstat anmode de øvrige medlemsstater om at påtage sig ansvaret for at behandle ansøgninger om international beskyttelse, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat er blevet udpeget som ansvarlig for, i stedet for omfordelinger i overensstemmelse med proceduren i artikel 69.

2. En bidragende medlemsstat kan over for en solidaritetsmodtagende medlemsstat tilkendegive, at den er villig til at påtage sig ansvaret for at behandle ansøgninger om international beskyttelse, som en solidaritetsmodtagende medlemsstat er blevet udpeget som ansvarlig for, i stedet for omfordelinger:

a) når tærsklen i stk. 1 er nået, eller

b) hvis den bidragende medlemsstat har givet tilsagn om 50 % eller mere af sin obligatoriske rimelige andel til den årlige solidaritetspulje, der er fastsat i Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt som omfordelinger.

Hvis en bidragende medlemsstat har givet udtryk for sin vilje hertil, og den solidaritetsmodtagende medlemsstat er indforstået hermed, anvender den solidaritetsmodtagende medlemsstat proceduren i artikel 69.

3. De bidragende medlemsstater påtager sig ansvaret for ansøgninger om international beskyttelse, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat er blevet udpeget som ansvarlig for, op til det højeste af de to tal, der er omhandlet i dette stykkes litra a) og b), hvis omfordelingstilsagnene til den årlige solidaritetspulje i Rådets i artikel 57 omhandlede gennemførelsesretsakt efter det møde i forummet på højt plan, der er indkaldt til i overensstemmelse med artikel 13, stk. 4, er:

a) under det tal, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, litra a), eller

b) under 60 % af det referencenummer, der anvendes til at beregne hver medlemsstats obligatoriske rimelige andel for omfordeling med henblik på oprettelse af den årlige solidaritetspulje i overensstemmelse med artikel 57.

4. Denne artikels stk. 3 finder også anvendelse, hvis de tilsagn, der skal gennemføres i et givet år, falder til under det højeste af de to tal, der er omhandlet i nævnte stykkes litra a) eller b), som følge af fuldstændige eller delvise nedsættelser, der er indrømmet i overensstemmelse med artikel 61 eller 62, eller fordi solidaritetsmodtagende medlemsstater som omhandlet i artikel 58, stk. 1, og artikel 59, stk. 4, ikke er forpligtet til at gennemføre deres tilsagn om solidaritetsbidrag for et givet år.

5. En bidragende medlemsstat, der ikke har gennemført sine tilsagn eller accepteret omfordelinger i henhold til artikel 67, stk. 9, der svarer til de omfordelinger, som den har givet tilsagn om som omhandlet i artikel 57, stk. 3, ved udgangen af det givne år, påtager sig efter anmodning fra den solidaritetsmodtagende medlemsstat ansvaret for ansøgninger om international beskyttelse, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat er blevet udpeget som ansvarlig for, op til det antal omfordelinger, der er givet tilsagn om i overensstemmelse med artikel 57, stk. 3, så hurtigt som muligt efter udgangen af et givet år.

6. Den bidragende medlemsstat angiver de individuelle ansøgninger, som den påtager sig ansvaret for i henhold til denne artikels stk. 2 og 3, og underretter den solidaritetsmodtagende medlemsstat ved brug af det elektroniske kommunikationsnet, der er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003.

Den bidragende medlemsstat bliver den medlemsstat, der er ansvarlig for de identificerede ansøgninger, og skal angive, at den er ansvarlig, i medfør af artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) 2024/1358.

7. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at påtage sig ansvaret i henhold til denne artikels stk. 6, første afsnit, udover deres rimelige andel beregnet i henhold til referencenøglen i artikel 66.

8. Denne artikel finder kun anvendelse, hvis:

a) ansøgeren ikke er en uledsaget mindreårig

b) den solidaritetsmodtagende medlemsstat er udpeget som ansvarlig på grundlag af kriterierne i artikel 29-33

c) fristen for overførsel i artikel 39, stk. 1, er endnu ikke udløbet

d) ansøgeren ikke er forsvundet fra den bidragende medlemsstat

e) den pågældende person ikke er en person med international beskyttelse

f) den pågældende person ikke er en person, der har fået indrejsetilladelse.

9. Den bidragende medlemsstat kan anvende denne artikel på tredjelandsstatsborgere eller statsløse, hvis ansøgninger er blevet endeligt afvist i den solidaritetsmodtagende medlemsstat. Artikel 55 og 56 i forordning (EU) 2024/1348 finder anvendelse.

Artikel 64

Finansielle bidrag

1. Finansielle bidrag består af overførsler af beløb fra de bidragende medlemsstater til Unionens budget og udgør eksterne formålsbestemte indtægter i overensstemmelse med artikel 21, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([42]). Finansielle bidrag anvendes til at gennemføre de tiltag under den årlige solidaritetspulje, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 56, stk. 2, litra b).

2. De solidaritetsmodtagende medlemsstater angiver de tiltag, der kan finansieres af de i denne artikels stk. 1 omhandlede finansielle bidrag, og forelægger dem for forummet på teknisk niveau. Kommissionen arbejder tæt sammen med de solidaritetsmodtagende medlemsstater med henblik på at sikre, at disse tiltag svarer til målene i artikel 56, stk. 2, litra b), og artikel 56, stk. 3. EU-solidaritetskoordinatoren fører en oversigt over tiltagene og stiller denne til rådighed gennem forummet på teknisk niveau.

3. Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt vedrørende reglerne for anvendelsen af de finansielle bidrag. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2.

4. Hvis det beløb, der er omhandlet i denne forordnings artikel 57, stk. 1, ikke tildeles fuldt ud, kan det resterende beløb tilføjes det beløb, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra b), i forordning (EU) 2021/1147.

5. Medlemsstaterne aflægger rapport til Kommissionen og til forummet på teknisk niveau om de fremskridt, der er gjort med hensyn til gennemførelsen af de tiltag, der finansieres med finansielle bidrag i henhold til denne artikel.

6. Kommissionen medtager i sin i artikel 9 omhandlede rapport oplysninger om gennemførelsen af tiltag, der finansieres med finansielle bidrag i henhold til nærværende artikel, herunder om spørgsmål, der kunne påvirke gennemførelsen, og eventuelle foranstaltninger, der er truffet for at håndtere dem.

Artikel 65

Alternative solidaritetsforanstaltninger

1. Bidrag i form af alternative solidaritetsforanstaltninger baseres på den solidaritetsmodtagende medlemsstats specifikke anmodning. Sådanne bidrag betragtes som finansiel solidaritet, og inden de gennemføres, fastlægges deres konkrete værdi på en realistisk måde af de pågældende bidragende og solidaritetsmodtagende medlemsstater i fællesskab og meddeles EU-solidaritetskoordinatoren.

([42]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

2. Medlemsstaterne indfører kun alternative solidaritetsforanstaltninger i tillæg til og uden at overlappe dem, der ydes gennem EU-organers, -kontorers og -agenturers operationer eller gennem EU-finansiering inden for asylforvaltning og migrationsstyring i de solidaritetsmodtagende medlemsstater. Medlemsstaterne indfører kun alternative solidaritetsforanstaltninger i tillæg til, hvad de skal bidrage med gennem EU-organer, -kontorer og -agenturer.

3. De solidaritetsmodtagende og de bidragende medlemsstater afslutter gennemførelsen af aftalte alternative solidaritetsforanstaltninger, selv om de relevante gennemførelsesretsakter er udløbet.

Artikel 66

Referencenøgle

Den andel af solidaritetsbidrag, som skal ydes af hver medlemsstat, jf. artikel 57, stk. 3, beregnes i henhold til den formel, der er fastsat i bilag I, og baseres på følgende kriterier for hver medlemsstat ifølge de senest tilgængelige data fra Eurostat:

a) befolkningens størrelse (vægtning på 50 %)

b) samlet BNP (vægtning på 50 %).

KAPITEL II

Procedurekrav

Artikel 67

Procedure forud for omfordeling

1. Proceduren i denne artikel finder anvendelse på omfordelingen af personer, der er omhandlet i artikel 56, stk. 2, litra a).

2. Før proceduren i denne artikel anvendes, sikrer den solidaritetsmodtagende medlemsstat sig, at der ikke er nogen rimelig grund til at antage, at den pågældende person udgør en trussel mod den indre sikkerhed. Hvis der er rimelig grund til at antage, at personen udgør en trussel mod den indre sikkerhed før eller under proceduren i denne artikel, herunder hvis der er konstateret en trussel mod den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) 2024/1356, anvender den solidaritetsmodtagende medlemsstat ikke eller afslutter omgående proceduren i nærværende artikel. Den solidaritetsmodtagende medlemsstat udelukker den pågældende person fra enhver fremtidig omfordeling eller overførsel til en medlemsstat. Hvis den pågældende person er en ansøger om international beskyttelse, er den solidaritetsmodtagende medlemsstat den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til nærværende forordnings artikel 16, stk. 4.

3. Hvis der skal ske omfordeling, identificerer den solidaritetsmodtagende medlemsstat de personer, der kan være genstand for omfordeling. Efter anmodning fra den solidaritetsmodtagende medlemsstat bistår Asylagenturet den solidaritetsmodtagende medlemsstat i at identificere de personer, der skal omfordeles, og i at matche dem med medlemsstater, hvortil der sker omfordeling, i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra k), i forordning (EU) 2021/2303.

Medlemsstaten tager i givet fald hensyn til meningsfuld tilknytning, såsom den, der er baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, mellem den pågældende person og den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling. Med henblik herpå giver den solidaritetsmodtagende medlemsstat de personer, der skal omfordeles, mulighed for at give oplysninger om eksistensen af meningsfuld tilknytning til specifikke medlemsstater og forelægge relevante oplysninger og dokumentation, der kan fastslå denne tilknytning. Denne mulighed indebærer ikke en ret til at vælge en bestemt medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, i henhold til denne artikel.

4. Med henblik på at identificere personer, der skal omfordeles, og matche dem med de medlemsstater, hvortil der sker omfordeling, kan de solidaritetsmodtagende medlemsstater anvende værktøjer, der er udviklet af EU-solidaritetskoordinatoren.

Ansøgere, der ikke har meningsfuld tilknytning til en anden medlemsstat, skal fordeles rimeligt mellem de resterende medlemsstater, hvortil der sker omfordeling.

Hvis en person, der er blevet udpeget med henblik på omfordeling, er blevet indrømmet international beskyttelse, omfordeles vedkommende først efter skriftligt at have indvilliget i at blive omfordelt.

5. Hvis der skal ske omfordeling, underretter den solidaritetsmodtagende medlemsstat de i denne artikels stk. 1 omhandlede personer om proceduren i denne artikel og artikel 68 samt i givet fald om de forpligtelser, der er fastsat i artikel 17, stk. 3, 4 og 5, og konsekvenserne i tilfælde af manglende efterkommelse fastsat i artikel 18.

Dette stykkes første afsnit finder ikke anvendelse på ansøgere, for hvem den solidaritetsmodtagende medlemsstat kan fastslås som værende den ansvarlige medlemsstat i henhold til kriterierne i artikel 25-28 og artikel 34, bortset fra artikel 25, stk. 5. Sådanne ansøgere kommer ikke i betragtning til omfordeling.

6. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer omfordeles til samme medlemsstats område.

7. I de i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde sender den solidaritetsmodtagende medlemsstat hurtigst muligt den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, alle relevante oplysninger og dokumenter vedrørende den pågældende person ved hjælp af en standardformular, for bl.a. at gøre det muligt for myndighederne i den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, at kontrollere, om der er grund til at antage, at denne person udgør en trussel mod den indre sikkerhed.

8. Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, behandler de oplysninger, der er forelagt af den solidaritetsmodtagende medlemsstat i henhold til stk. 7, og kontrollerer, at der ikke er rimelig grund til at antage, at den pågældende person udgør en trussel mod den indre sikkerhed. Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, kan vælge at kontrollere disse oplysninger ved hjælp af en personlig samtale med den pågældende person. Den pågældende person underrettes behørigt om en sådan samtales art og formål. Den personlige samtale skal finde sted inden for fristerne i stk. 9.

9. Hvis der ikke er nogen rimelig grund til at antage, at den pågældende person udgør en trussel mod den indre sikkerhed, bekræfter den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, at den vil overtage den pågældende person, inden for en uge fra modtagelsen af de relevante oplysninger fra den solidaritetsmodtagende medlemsstat.

Hvis det ved kontrollen bekræftes, at der er rimelig grund til at antage, at den pågældende person udgør en trussel mod den indre sikkerhed, underretter den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, den solidaritetsmodtagende medlemsstat inden for en uge fra modtagelsen af de relevante oplysninger fra den pågældende medlemsstat om karakteren af indberetningen fra en relevant database og de elementer, der ligger til grund herfor. I sådanne tilfælde finder omfordelingen af den pågældende person ikke sted.

Hvis det i ekstraordinært tilfælde kan påvises, at behandlingen af oplysningerne er særlig kompliceret, eller at der er behov for at kontrollere et stort antal sager på det samme tidspunkt, kan den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, svare efter den i første og andet afsnit nævnte frist på en uge, dog under alle omstændigheder inden for to uger. I sådanne tilfælde meddeler den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, inden for den oprindelige frist på en uge den solidaritetsmodtagende medlemsstat sin beslutning om at udsætte svarfristen.

Undladelse af at handle inden for den i første og andet afsnit nævnte frist på en uge eller den i tredje afsnit nævnte frist på to uger betragtes som en bekræftelse af modtagelse af oplysningerne og indebærer en pligt til at overtage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst.

10. Den solidaritetsmodtagende medlemsstat træffer afgørelse om overførsel inden for en uge fra bekræftelsen fra den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling. Den underretter skriftligt og straks den pågældende person om afgørelsen om at overføre vedkommende til den pågældende medlemsstat senest to dage før overførslen i tilfælde af ansøgere og én uge før overførslen i tilfælde af personer med international beskyttelse.

Hvis den person, der skal omfordeles, er en ansøger, skal vedkommende overholde afgørelsen om omfordeling.

11. Overførslen af den pågældende person fra den bidragydende medlemsstat til den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, sker i overensstemmelse med den solidaritetsmodtagende medlemsstats nationale ret efter samråd med de pågældende medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest fire uger efter bekræftelsen fra den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, eller efter at der er truffet en endelig afgørelse om en klage over eller en appel af en afgørelse om overførsel med opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3.

12. De solidaritetsmodtagende medlemsstater og de medlemsstater, hvortil der sker omfordeling, fortsætter omfordelingsprocessen, selv efter at tidsrammen for gennemførelsen eller Rådets i artikel 57, 61 og 62 omhandlede gennemførelsesretsakternes gyldighed er udløbet.

13. Artikel 42, stk. 3, 4 og 5, artikel 43 og 44, artikel 46, stk. 1 og 3, artikel 47, stk. 2 og 3, og artikel 48 og 50 finder tilsvarende anvendelse på omfordelingsproceduren.

Den solidaritetsmodtagende medlemsstat, der foretager overførslen af en person med international beskyttelse, sender den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, alle de i artikel 51, stk. 2, omhandlede oplysninger, de oplysninger, som personen med international beskyttelse har lagt til grund for sin ansøgning, og begrundelsen for de afgørelser, der måtte være truffet vedrørende personen med international beskyttelse.

14. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede metoder for udarbejdelse og indgivelse af oplysninger og dokumenter med henblik på omfordeling. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 77, stk. 2. Ved udarbejdelsen af disse gennemførelsesretsakter kan Kommissionen høre Asylagenturet.

Artikel 68

Procedure efter omfordeling

1. Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, underretter den solidaritetsmodtagende medlemsstat, Asylagenturet og EU-solidaritetskoordinatoren om, at den berørte person er vel ankommet, eller at vedkommende ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

2. Hvis den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, har overtaget en ansøger, for hvem der endnu ikke er fastslået en ansvarlig medlemsstat, anvender den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, procedurerne i del III, bortset fra artikel 16, stk. 2, artikel 17, stk. 1 og 2, artikel 25, stk. 5, artikel 29 og 30 og artikel 33, stk. 1 og 2.

Hvis der ikke kan fastslås en ansvarlig medlemsstat i henhold til dette stykkes første afsnit, er det den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, angiver i Eurodac, at den er ansvarlig, i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) 2024/1358.

3. Hvis en ansøger, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat oprindeligt var blevet udpeget som ansvarlig for på grundlag af andre end de i artikel 67, stk. 5, andet afsnit, fastsatte kriterier, er blevet omfordelt, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse til den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling.

Ansvar for at undersøge eventuelle yderligere andragender eller enhver efterfølgende ansøgning fra den pågældende person i overensstemmelse med artikel 55 og 56 i forordning (EU) 2024/1348 overføres også til den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling.

Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, angiver i Eurodac, at den er ansvarlig, i henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) 2024/1358.

4. Hvis en person med international beskyttelse er blevet omfordelt, indrømmer den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, automatisk vedkommende international beskyttelsesstatus og respekter således den status, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat havde indrømmet.

Artikel 69

Procedure med henblik på ansvarskompensationer i henhold til artikel 63, stk. 1 og 2

1. Hvis en solidaritetsmodtagende medlemsstat anmoder en anden medlemsstat om at påtage sig ansvaret for at behandle en række ansøgninger om international beskyttelse i henhold til artikel 63, stk. 1 og 2, fremsender den sin anmodning til den bidragende medlemsstat og angiver antallet af ansøgninger om international beskyttelse, der skal tages ansvar for i stedet for omfordelinger.

2. Den bidragende medlemsstat svarer på anmodningen senest 30 dage efter modtagelse af denne anmodning.

Den bidragende medlemsstat kan beslutte at acceptere at påtage sig ansvaret for at behandle et lavere antal ansøgninger om international beskyttelse, end den solidaritetsmodtagende medlemsstat har anmodet om.

3. Den medlemsstat, der har accepteret en anmodning i henhold til denne artikels stk. 2, identificerer de individuelle ansøgninger om international beskyttelse, som den påtager sig ansvaret for, og angiver, at den er ansvarlig i henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) 2024/1358.

Artikel 70

Andre forpligtelser

Medlemsstaterne holder Kommissionen, navnlig EU-solidaritetskoordinatoren, underrettet om gennemførelsen af samarbejdsforanstaltninger, herunder samarbejdsforanstaltninger med tredjelande.

KAPITEL III

Finansiel støtte fra Unionen

Artikel 71

Finansiel støtte

I overensstemmelse med princippet om solidaritet og rimelig ansvarsdeling gennemføres finansieringsstøtte efter omfordeling i medfør af denne dels kapitel I og II i overensstemmelse med artikel 20 i forordning (EU) 2021/1147.

DEL V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 72

Datasikkerhed og databeskyttelse

1. Denne forordning berører ikke EU-retten om beskyttelse af personoplysninger, navnlig forordning (EU) 2016/679, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ([43]) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ([44]).

2. Medlemsstaterne skal have indført passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at beskytte de personoplysninger, der behandles i henhold til denne forordning, og navnlig til at forhindre ulovlig eller uberettiget adgang til eller videregivelse, ændring eller tab af behandlede personoplysninger.

3. Hver medlemsstats kompetente tilsynsmyndighed eller tilsynsmyndigheder kontrollerer uafhængigt, at den pågældende medlemsstats i artikel 52 omhandlede myndigheder behandler personoplysningerne på lovlig vis i overensstemmelse med national ret.

Artikel 73

Fortrolighed

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 52 omhandlede myndigheder har tavshedspligt efter reglerne herom i national ret med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

([43]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

([44]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

Artikel 74

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, herunder administrative eller strafferetlige sanktioner i henhold til national lovgivning, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Artikel 75

Beregning af frister

De frister, som er foreskrevet i denne forordning, beregnes på følgende måde:

a) hvis en frist, der er udtrykt i dage, uger eller måneder, regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer eller en handling foretages, medregnes selve den dag, hvor begivenheden indtræffer eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af den pågældende frist

b) en frist, der er udtrykt i uger eller måneder, udløber ved udgangen af den dag, som i den sidste uge eller måned henholdsvis er den samme ugedag eller falder på den samme dato i måneden som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes

c) hvor en frist, der er udtrykt i måneder, ville udløbe på en dag, der ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen ved midnat på denne sidste måneds sidste dag

d) ved beregningen af fristerne medregnes lørdage, søndage og lovbestemte fri- og helligdage i den pågældende medlemsstat; hvis en frist udløber på en lørdag, en søndag eller en lovbestemt fri- eller helligdag, regnes den følgende arbejdsdag som fristens sidste dag.

Artikel 76

Territorialt anvendelsesområde

For så vidt angår Den Franske Republik finder denne forordning kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 77

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 78

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 25, stk. 6, og artikel 34, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 11. juni 2024. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 25, stk. 6, og artikel 34, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, stk. 6, eller artikel 34, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på fire måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 79

Overvågning og evaluering

Senest den 1. februar 2028 og derefter hvert år gennemgår Kommissionen, hvordan de foranstaltninger, der er fastsat i denne forordnings del IV fungerer, og aflægger rapport om gennemførelsen af de foranstaltninger, der er fastsat i denne forordning. Rapporten fremsendes til Europa-Parlamentet og Rådet.

Kommissionen gennemgår regelmæssigt og mindst hvert tredje år relevansen af de tal, der er fastsat i artikel 12, stk. 2, litra a) og b), og hvordan denne forordnings del III generelt fungerer, herunder om definitionen af familiemedlemmer og længden på de frister, der er fastsat i nævnte del, bør ændres, set i forhold til den samlede migrationssituation.

Senest den 1. juli 2031 og derefter hvert femte år foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning, under særlig hensyntagen til princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling som nedfældet i artikel 80 i TEUF. Kommissionen afgiver rapport om de vigtigste resultater af denne evaluering for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporterne senest seks måneder før udløbet af Kommissionens frist for at indgive hver rapport.

Artikel 80

Statistikker

Medlemsstaterne meddeler i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 ([45]) Kommissionen (Eurostat) statistikker om anvendelsen af nærværende forordning og forordning (EF) nr. 1560/2003.

DEL VI

ÆNDRINGER AF ANDRE EU-RETSAKTER

Artikel 81

Ændring af forordning (EU) 2021/1147

I forordning (EU) 2021/1147 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

([45]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

a) Nr. 1) og 2) affattes således:

»1) »ansøger om international beskyttelse«: en ansøger som defineret i artikel 2, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 (*)

2) »person med international beskyttelse«: en person med international beskyttelse som defineret i artikel 2, nr. 7), i forordning (EU) 2024/1351

(*) Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1160 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).«

b) Nr. 4) affattes således:

»4) »familiemedlem«: et familiemedlem som defineret i artikel 2, nr. 8), i forordning (EU) 2024/1351«.

c) Nr. 11) og 12) affattes således:

»11) »tredjelandsstatsborger«: en tredjelandsstatsborger som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) 2024/1351

12) »uledsaget mindreårig«: en uledsaget mindreårig som defineret i artikel 2, nr. 11), i forordning (EU) 2024/1351«.

d) Følgende nummer tilføjes:

»15) »solidaritetstiltag«: et tiltag, hvis anvendelsesområde er fastsat i artikel 56, stk. 2, litra b), i forordning (EU) 2024/1351, og som finansieres gennem finansielle bidrag fra medlemsstaterne som omhandlet i nævnte forordnings artikel 64, stk. 1.«

2) I artikel 15 indsættes følgende stykke:

»6a. Bidraget fra EU-budgettet kan øges til 100 % af de samlede støtteberettigede udgifter til solidaritetstiltag.«

3) Artikel 20 affattes således:

»*Artikel 20*

Midler til overførsel af ansøgere om international beskyttelse eller personer med international beskyttelse

1. En medlemsstat modtager, ud over sine tildelinger i henhold til denne forordnings artikel 13, stk. 1, litra a), et beløb på:

a) 10 000 EUR for hver ansøger om international beskyttelse, som denne medlemsstat bliver ansvarlig for som følge af omfordeling i overensstemmelse med artikel 67 og 68 i forordning (EU) 2024/1351

b) 10 000 EUR for hver person med international beskyttelse, som omfordeles til denne medlemsstat i overensstemmelse med artikel 67 og 68 i forordning (EU) 2024/1351.

De beløb, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), forhøjes til 12 000 EUR for hver ansøger om international beskyttelse eller person med international beskyttelse, som er en uledsaget mindreårig, der omfordeles til denne medlemsstat i overensstemmelse med artikel 67 og 68 i forordning (EU) 2024/1351.

2. Den medlemsstat, der dækker omkostningerne ved de i stk. 1 omhandlede overførsler, modtager et bidrag på 500 EUR for hver ansøger om international beskyttelse eller person med international beskyttelse, der overføres til en anden medlemsstat.

3. Den medlemsstat, der dækker omkostningerne ved de overførsler, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra a), b) eller c), i forordning (EU) 2024/1351, og som foretages i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 46, modtager et bidrag på 500 EUR for hver ansøger om international beskyttelse, der overføres til en anden medlemsstat.

4. De beløb, der er omhandlet i denne artikels stk. 1-3, bevilges medlemsstatens program, forudsat at den person, for hvem beløbet blev bevilget, reelt blev overført til denne medlemsstat eller registreret som ansøger i den medlemsstat, der har ansvaret herfor i henhold til forordning (EU) 2024/1351, alt efter hvad der er tilfældet. Disse beløb må ikke anvendes til andre tiltag i medlemsstatens program undtagen under behørigt begrundede omstændigheder som godkendt af Kommissionen ved ændring af det pågældende program.

5. De i denne artikel omhandlede beløb skal have form af finansiering, der ikke er knyttet til omkostningerne i overensstemmelse med finansforordningens artikel 125.

6. Med henblik på kontrol og revision opbevarer medlemsstaterne de oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage en korrekt identificering af de overførte personer og fastslå datoen for deres overførsel.

7. For at tage hensyn til de aktuelle inflationsrater, den relevante udvikling på området for omfordeling og andre faktorer, som vil kunne optimere anvendelsen af det finansielle incitament, som de i denne artikels stk. 1, 2 og 3 omhandlede beløb indebærer, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 med henblik på, hvis det anses for hensigtsmæssigt og inden for rammerne af de midler, der er til rådighed, at justere disse beløb.«

4) I artikel 35, stk. 2, indsættes følgende litra:

»ha) gennemførelsen af solidaritetstiltag, herunder en opdeling af de finansielle bidrag pr. tiltag og en beskrivelse af de vigtigste resultater, der er opnået som følge af finansieringen«.

5) I bilag II, punkt 4, tilføjes følgende litra:

»c) at støtte solidaritetstiltag i overensstemmelse med det anvendelsesområde for støtte, der er fastsat i bilag III.«

6) I bilag VI, tabel 1, punkt IV, tilføjes følgende kode:

»007 Solidaritetstiltag«.

7) I bilag VI, tabel 3, tilføjes følgende koder:

»006 Genbosætning og indrejse af humanitære årsager

007 International beskyttelse (indgående overførsler)

008 International beskyttelse (udgående overførsler)

009 Solidaritetstiltag«.

Artikel 82

Ændring af forordning (EU) 2021/1060

I forordning (EU) 2021/1060 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 36 indsættes følgende stykke:

»3a. Uanset denne artikels stk. 3 ydes der ikke EU-bidrag til teknisk bistand til støtte for solidaritetstiltag som defineret i artikel 2, nr. 15), i AMIF-forordningen og artikel 2, nr. 11), i IGFV-forordningen.«

2) I artikel 63 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 6 tilføjes følgende afsnit:

»Dette stykkes første afsnit finder ikke anvendelse på støtte til solidaritetstiltag som defineret i artikel 2, nr. 15), i AMIF-forordningen og artikel 2, nr. 11), i IGFV-forordningen.«

b) I stk. 7 tilføjes følgende afsnit:

»Hvis et program ændres for at indføre finansiel støtte til solidaritetstiltag som defineret i artikel 2, nr. 15), i AMIF-forordningen og artikel 2, nr. 11), i IGFV-forordningen, kan programmet fastsætte, at støtteberettigelsen for udgifter i forbindelse med en sådan ændring begynder den 11. juni 2024.«

DEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 83

Ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013

Forordning (EU) nr. 604/2013 ophæves med virkning fra den 1. juli 2026.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Forordning (EF) nr. 1560/2003 forbliver i kraft, medmindre og indtil den ændres ved gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til nærværende forordning.

Artikel 84

Overgangsforanstaltninger

1. Hvor en ansøgning registreres efter den 1. juli 2026, tages der hensyn til samtlige forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i henhold til denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato.

2. Den medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er registreret før den 1. juli 2026, fastlægges i overensstemmelse med kriterierne i forordning (EU) nr. 604/2013.

3. Senest den 12. september 2024 forelægger Kommissionen i tæt samarbejde med de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer og medlemsstaterne Rådet en fælles gennemførelsesplan for at sikre, at medlemsstaterne er tilstrækkeligt forberedte til at gennemføre denne forordning senest den 1. juli 2026, indeholdende en vurdering af mangler og påkrævede operationelle skridt, og den underretter Europa-Parlamentet herom.

På grundlag af denne fælles gennemførelsesplan udarbejder hver medlemsstat med støtte fra Kommissionen og de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer senest den 12. december 2024 en national gennemførelsesplan, hvori tiltagene og tidsplanen for gennemførelsen heraf fastsættes. Hver medlemsstat afslutter gennemførelsen af sin plan senest den 1. juli 2026.

Med henblik på gennemførelsen af denne artikel kan medlemsstaterne anvende støtte fra de relevante EU-organer, -kontorer og -agenturer, og EU-fondene kan yde finansiel støtte til medlemsstaterne, i overensstemmelse med de retsakter, der regulerer disse organer, kontorer og agenturer og fonde.

Kommissionen overvåger nøje gennemførelsen af de nationale gennemførelsesplaner, der er omhandlet i andet afsnit.

Kommissionen gør inden for rammerne af de første to årsapporter, der er omhandlet i artikel 9, status for gennemførelsen af den fælles gennemførelsesplan og de nationale gennemførelsesplaner der er omhandlet i dette stykke.

Indtil de rapporter, der er nævnt i dette stykkes femte afsnit, er udarbejdet, underretter Kommissionen hver sjette måned Europa-Parlamentet og Rådet om status for gennemførelsen af den fælles gennemførelsesplan og de nationale gennemførelsesplaner, der er omhandlet i dette stykke.

Artikel 85

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. juli 2026.

Artikel 7-15, artikel 22, stk. 1, fjerde afsnit, artikel 23, stk. 7, artikel 25, stk. 6 og 7, artikel 34, stk. 3 og 4, artikel 39, stk. 3, andet afsnit, artikel 40, stk. 4, artikel 40, stk. 8, andet afsnit, artikel 41, stk. 5, artikel 46, stk. 1, femte afsnit, artikel 46, stk. 4, artikel 48, stk. 4, artikel 50, stk. 1, andet afsnit, artikel 50, stk. 5, artikel 52, stk. 4, artikel 56 og 57, artikel 64, stk. 3, artikel 67, stk. 14, og artikel 78 og 84 finder dog anvendelse fra den 11. juni 2024.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. maj 2024.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
R. METSOLA	H. LAHBIB
Formand	*Formand*

BILAG I

Formel for referencenøglen i medfør af artikel 66:

$$\text{Befolkningsstørrelsens indvirkning}_{MS} = \frac{\mathbf{befolkning_{MS}}}{\sum_{i=1}^{n} \mathbf{befolkning_{MS}}}$$

$$\text{BNP's indvirkning}_{MS} = \frac{\mathbf{BNP_{MS}}}{\sum_{i=1}^{n} \mathbf{BNP_{MS}}}$$

Andel_{MS} = 50 % befolkningsstørrelsens indvirkning_{MS} + 50 % BNP's indvirkning_{MS}

n: det samlede antal medlemsstater af MS

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EU) nr. 604/2013	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, nr. 3)
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, nr. 4)
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, nr. 5)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, nr. 6)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, nr. 7)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, nr. 8)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, nr. 9)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, nr. 10)
Artikel 2, litra j)	Artikel 2, nr. 11)
Artikel 2, litra k)	Artikel 2, nr. 12)
Artikel 2, litra l)	Artikel 2, nr. 13)
Artikel 2, litra m)	Artikel 2, nr. 14)
Artikel 2, litra n)	Artikel 2, nr. 18)
Artikel 3	Artikel 16
Artikel 4	Artikel 19
Artikel 5	Artikel 22
Artikel 6	Artikel 23
Artikel 7	Artikel 24
Artikel 8	Artikel 25
Artikel 9	Artikel 26
Artikel 10	Artikel 27
Artikel 11	Artikel 28
Artikel 12	Artikel 29
Artikel 14	Artikel 31
Artikel 15	Artikel 32
Artikel 13	Artikel 33
Artikel 16	Artikel 34
Artikel 17	Artikel 35
Artikel 18	Artikel 36
Artikel 19	Artikel 37
Artikel 20	Artikel 38
Artikel 21	Artikel 39
Artikel 22	Artikel 40

Forordning (EU) nr. 604/2013	Nærværende forordning
Artikel 23	Artikel 41
Artikel 24	Artikel 41
Artikel 25	Artikel 41
Artikel 26	Artikel 42
Artikel 27	Artikel 43
Artikel 28	Artikel 44
Artikel 29	Artikel 46
Artikel 30	Artikel 47
Artikel 31	Artikel 48
Artikel 32	Artikel 50
Artikel 34	Artikel 51
Artikel 35	Artikel 52
Artikel 36	Artikel 53
Artikel 37	Artikel 55